

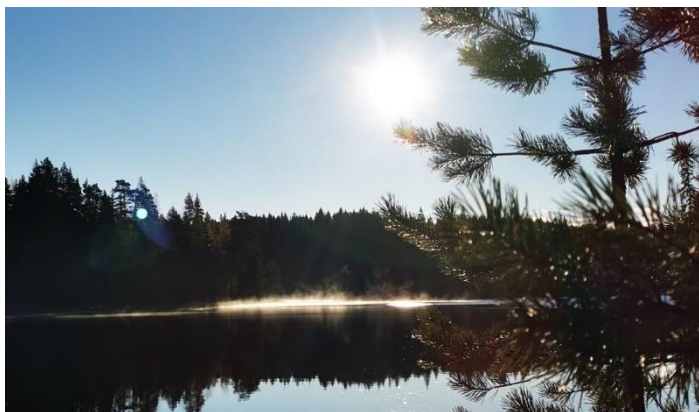
UUSI AIKA

Uuden ajan elämänfilosofia

TIMO NIKKILÄ

UUSI AIKA

Uuden ajan elämänfilosofia

Kun katsomme maailmaa "elämän silmin", niin näemme sen mitä teemme itsellemme, toisillemme ja luonnolle, mutta myös kaiken sen mikä on kaunista, hyvää ja elämää täynnä - mahdollista.

"Elämän silmin" katsoessamme uhat muuttuvat mahdollisuuksiksi ja näemme tien uuteen elämään.

SISÄLLYSLUETTELO

Alkusanat.....	11
Me olemme ihmiskunnan suurin haaste	12
Uuden ajan elämänfilosofia	17
Uusi ”uusi aika”	18
Mikä on uuden ajan sanoma.....	21
Elämäkeskeisyys luo uuden maailman.....	25
Uuden ajan ydin	27
Elämänsuojelu on ihmisyytemme ydintä.....	28
Elämä on hyvän elämän ainoa lähde	29
Elämän puolesta, ei ketään eikä mitään vastaan.....	31
Valinta elämän puolesta	33
Kun elämä riittää.....	35
Elämänsuojelijan ”uskontunnustus”	37
Nyt on elämänsuojelun aika.....	39
Elämän silmin	40
Elämän puolesta ja elämän silmin.....	41
Miten elämäkeskeisyys elämämme perustaksi	42
Tarvitsemme elämäyhteisyyttä ja elämänsuojelua	45
Pelko oman menettämisestä estää vapauden	48

Tarvitsemme nyt elämäkeskeistä näkökulmaa	49
Elämänsuojelusta ajan henki ja periaatteet	50
Uuden ajan evolutiivinen henkisyys.....	52
Olen kotona.....	53
Tarvitsemme sydämen sivistystä	54
Elämäyhteisyyden kokemuksesta	56
Tarvitsemme uuden alun elämällemme	57
Emme halua luopua nykyisestä.....	58
Keskustelu muutettava taloudesta elämään	61
Valta ja talous tarvitsevat opposition	64
Tarvitsemme elämänpuolustajia.....	65
Vihreä elvytys ei elvytä elämää.....	69
Raha / velka ei ole ongelma – eriarvoisuus on	70
Aikaa ei ole enää hukattavaksi	71
Nykyisillä arvoilla kaaos on lähes varma	72
Nyt on hyvä aika varautua tulevaan.....	74
Elämä on nyt ajateltava uusiksi.....	77
Emme uskalla hypätä pois kyydistä.....	79
Uuteen aikaan ja elämään.....	83
Toive paluusta entiseen – miksi?	84
Haluamme "uuteen" - mitä sillä tarkoitamme?	85

Aidosti uusi syntyy vain uudelta perustalta	87
Mistä löydämme uuden perustan elämällemme? ...	88
Miksi kulutamme enemmän kuin olisi tarpeen?	90
Tarvitsemme uuden elämänmallin	93
Aidosti uusi syntyy vain uudelta perustalta	95
Epämiellyttäviä ja miellyttäviä totuuksia	98
Nykyinen ja todellinen elämä.....	99
Kaksi tapaa elää.....	100
Alemmuuden tunteemme ajaa meidät tuhoon.....	101
Sopeutuminen tulevaan maailmaan.....	102
Tarvitsemme uudet oletukset hyvästä elämästä	103
Entä jos?	104
Lähestymiskulma on oleellinen.....	105
Kuka pelastaa meidät.....	107
Keskustelua todellisuudesta	108
Syy ei ole meissä, vaan maailmankuvassamme	109
Elämäkeskeinen näkemys itsestämme	111
Elämäntapa-addiktiomme ja sen purkaminen.....	112
Meidän pitää nyt pysähtyä	116
Hiljaisuuteen ei ole tietä	118
Todellisuuden oivaltaminen – elämä on tässä.....	120

Todellisuuden näkökulma – se miten asiat ovat....	123
Elämä siinä mitä on – mikä muuttuu?	126
Ahdistuksesta elämään siinä mitä on.....	126
Ajattelusta sisäiseen tietoon.....	128
Näkökulman vaihtaminen on ratkaiseva.....	129
Kuinka altistat itsesi uudelle ajalle	130
Kuinka elää uutta aikaa todeksi omassa arjessaan	131
Luodaan elämäntapa, joka ei tapa	132
Tarvitsemme uuden elämäntavan	134
Ihmiskunnan tulevaisuus.....	135
Lopuksi	139
Luulo ei ole tiedon väärä	140
Vapaus erillisyydestä vapauttaa meidät siihen mitä nyt pitää tehdä	142
Elämäyhteisyys tarjoaa ratkaisun.....	143
Perinteinen ja uuden ajan pelastus.....	144
Tarvitsemme todellisuutta ja elämäyhteisyyttä	146
Hyvän elämän salaisuus	148

Olemme aina halunneet olla vapaita ja elää vapaina. Nyt siihen on todellinen mahdollisuus, kun olemme laajentamassa tietoisuuttamme "itsestä elämään" ja oivallamme elämäyhteisyytemme.

Vapautemme antaa mahdollisuuden ratkaista kriisimme ja ekouhkamme yhdessä toistemme kanssa. Ikaikaisessa henkisyiden, totuuden ja hyvän elämän tavoittelussamme olemme etsineet ratkaisua uskonnoista, materialismista ja humanismista – nyt on avautumassa mahdollisuus löytää tämä itse elämästä ja sen elinvoimasta.

Ei ole lopullinen totuus, mutta pitää meidät hengissä.

ALKUSANAT

Me olemme itsemme suurin haaste ja uhka. Meidän tulee muuttaa elämäntapamme ja näkökulmamme "itsestä elämään", jos haluamme tämän haasteemme ratkaista.

Tämä on uuden ajan sanoma.

Me olemme ihmiskunnan suurin haaste

Onko koronapandemia, ilmastonmuutos, 6. sukupuuttoaalto tai luonnon ekosysteemien hajoaminen ihmiskunnan suurin haaste? Ei ole. Ihmiskunnan suurin haaste on ihminen itse. Se miten elämme ja muutamme elävää luontoa kuolleeksi tavaraksi, jätteiksi, ilmansaasteiksi, elottomaksi asfaltiksi, kuiviksi joiksi, puupelloiksi. Jos haluamme estää elävän luonnon ja oman elämämme perustan jatkuvan ja kiihtyvän tuhon, on meidän muutettava elämäntapamme täysin.

Jotta pystyisimme elämäntapamme muuttamaan, on meidän muutettava näkemyksemme itsestämme: olemmeko erillisiä muusta luonnosta ja elämästä, jonka pitää puolustaa itseänsä luontoa ja muita ihmisiä vastaan vai olemmeko osa elämää ja sen elinvoimaa, jolloin elämme luonnollisesti "siivosti ja sovussa".

Vain näkökulmamme vaihtuminen "itsestä elämään", elämäkeskeiseksi, voi luoda sellaisen uuden suhteen itseemme, toisiimme, luontoon ja elämään, jossa ristiriita meidän itsemme, toistemme ja luonnon väliltä häviää ja lopetamme itsemme, toistemme ja luonnon tuhon.

Nyt pitäisi toimia oikein ja tehdä päätös "elämän puolesta, ei ketään eikä mitään vastaan". Tämä on aikaamme ja tulevaisuuttamme määrittävä valinta, jonka jälkeen kaikki muu asettuu paikoilleen ja saa perustelunsa.

Jos emme tee valintaa "elämän puolesta, ei ketään eikä mitään vastaan", niin muut valinnat menettävät merkityksensä elämämme perustan murtuessa tulevien vuosikymmenten aikana. Tämän valinnan voi jokainen meistä tehdä tykönsä, eikä odottaa, että joku muu sen tekisi puolestaan.

Valinta "elämän puolesta, ei ketään eikä mitään vastaan" suuntaa näkökulmamme pois itsestämme ja kokemastamme erillisyydestä, sillä elämä on meille kaikille yhteinen ja jakamaton ihmisyytemme perusta ja lähde, josta ei tarvitse kilpailla tai taistella toistemme kanssa.

Ilman valintaa "elämän puolesta, ei ketään eikä mitään vastaan", emme pysty toimimaan siten, että ilmastonmuutos, luonnontuho, taloudellinen ja sosiaalinen eriarvoisuus tai väkivalta vähenisivät, sillä ne edellyttävät elämän edun laittamista oman etumme ja itsemme edelle.

Kun teemme valinnan "elämän puolesta, ei ketään eikä mitään vastaan", niin elämämme saa aivan uuden suunnan, perustan ja perustelun, joka voimaannuttaa meidät elämämyönteiseen ja terveeseen elämään ja toimimaan myös muiden hyvän elämän puolesta kaikessa mitä teemme.

"Jotakin vastaan", vaikkakin hyvästä ja oikeutetusta syystä, ylläpitää vastakkainasettelua eikä johda yhteisymmärryksen lisääntymiseen ja elämän puolesta toimimiseen. "Jotakin vastaan" pitää meidät kiinni

nykyisessä ja estää ongelmien ratkaisua. Siksi valinta "elämän puolesta".

Haluamme elämän ja maailman, joka on ekologisesti kestävä, sosiaalisesti vastuullinen ja oikeudenmukainen, mutta emme ole valmiita luopumaan nykyisestä kestäättömästä ja eriarvoisesta maailmasta, joka on uuden paremman elämän edellytys. Emme voi saada molempia - on valittava.

Aina on jotakin tärkeämpää ja kiireellisempää hoidettavaa, mutta joskus on vain pysähdyttävä ja asetettava prioriteetit kohdilleen. Mitä kauemmin viivyttelimme sitä vaikeammaksi tilanne käy. Nyt on aika valita "elämän puolesta" - sen jälkeen muutkin asiat hoituvat helpommin.

Yritämme epätoivoisesti pelastaa nykyistä elämäntapaamme, mutta kaivaudumme vain yhä syvemmälle kuoppaan - pitäisi lopettaa kaivaminen ja miettiä miten pääsemme kuopasta pois ennen kuin reunat murtuvat ja peittävät meidät alleen. Nyt lapiot pois ja tikapuita rakentamaan.

Kukaanhan ei varsinaisesti halua aiheuttaa ilmastonmuutosta ja tuhota luontoa tai taistella toisiamme vastaan. Ne ovat erillisyyden kokemuksemme ja tyhjyyden tunteemme luomaa oheisvahinkoa, kun pyrimme tätä erillisyyttämme ja tyhjyyttämme hallitsemaan ja poistamaan kulutuksemme avulla. Tarve ylikulutukselle syntyy ihmisyytemme vajavaisuudesta,

kehittymättömyydestä – sen itsekeskeisyydestä ja elämäyhteisyyden puutteesta.

Todellinen vahinko tapahtuu itsellemme menetettynä elämänilona ja tyytymättömyytenä, jota emme pysty edes ymmärtämään tahi poistamaan ja elämämme perustan tuhoutumisena.

Vasta kun tunnistamme tämän nykyisestä ihmisyydestämme kumpuavan syyn sille miksi kulutamme enemmän kuin olisi tarpeen, voimme lähteä tätä ratkaisemaan.

UUDEN AJAN ELÄMÄNFILOSOFIA

Uusi aika on elämänfilosofina haastava ja vaatii lähes kaiken totutun ja itsemme uudella tavalla näkemistä, mutta haastava on ihmiskuntaamme uhkaava ilmastonmuutos ja ekokriisikin - ne vaativat lähes koko elämämme uudelleen arviointia, jos aiomme selvitä edes kohtuullisesti.

Tarvitsemme nyt vahvaa joka tason kansalaisaktiivisuutta, -rohkeutta ja -tottelemattomuutta tarvittavan muutoksen aikaansaamiseksi.

Myös meidän itsemme on alettava elää toisin, tehtävä tästä välttämättömyydestä hyve ja saada näin uuden maailman luomisemme näkyväksi ja todeksi.

Uusi ”uusi aika”

Valistuksen aika 1700-luvulla korvasi järjellä ja tiedolla keskiajan tunteen ja uskon todellisuuden selittäjinä. Nyt tarvitsemme 2. valistuksen aikaa, jossa järjen ja tiedon kyvyttömyys ratkaista aikamme haasteita korvataan elämäntietoudella ja -yhteisyydellä, uudella ajalla.

Olemme eläneet 1500-luvulta ns. uutta aikaa, joka on ollut yksi ihmiskunnan historiallinen vaihe antiikin ja keskiajan ohella. Nyt olemme lähestymässä uutta ”uutta aikaa”, joka toivottavasti aloittaa uuden elämäkeskeisen vaiheen ihmiskunnan historiassa ja pelastaa meidät jatkoon.

Ensimmäinen ihmiskunnan elämää määrittänyt auktoriteetti oli luonnonvoimat ja luonto, joka määritteli elämisen mahdollisuudet ja selviytyminen oli kiinni kyvystämme sopeutua osaksi luontoa. Toinen auktoriteetti oli yliluonnollinen kaikkivoipainen jumala ja kirkko, joka määritteli ihmisen paikan elämässä ja selviytyminen oli kiinni kyvystämme uskoa ja sopeutua kirkon vallan alle. Ja nyt olemme lähestymässä kolmatta auktoriteettia eli elämää ja evoluutiota, joka määrittää sen, miten elämme ja kehitymme ja sopeudumme muuttuviin elinolosuhteisiin laajenevan tietoisuutemme ja sitä ilmentävien maailmankuvien ja arvojen avulla.

Tämän jälkeen ei uutta auktoriteettia enää tule, vaan me olemme itse yhtä kaiken kanssa, jossa olemme yhtä aikaa se mistä olemme tietoisia eli todellisuudesta ja elämästä ja

se, mikä on tietoinen eli itse tietoisuus, ja nämä ovat siis yksi ja sama olevaisuus. Elämme yhtä aikaa elämän auktoriteetin ja auktoriteettittomuuden todeksi. Nämä kolmas ja neljäs vaihe ovat yhdessä "uusi aika". Uusi aika on siis heräämistä tähän neljänteen vaiheeseen ja juuri sen "historiallisuuden" vuoksi se on niin vaikeaa.

Luonto, uskonto / ihminen, elämä, tietoisuus - ja koska kehitys on eksponentiaalista, niin jokainen uusi vaihe on edellistä merkittävästi lyhyempi - satojatuhansia vuosia, tuhansia vuosia, satoja ja kymmeniä vuosia. Tietoisuus on koko ajan ollut pohjalla kaikissa aiemmissa vaiheissa, mutta vasta nyt se yhdistyy elämän auktoriteettiin tavalla, jossa voidaan molemmat elää todeksi ilman "hengen ja materian" välistä dualismia.

Haaste on se, että miten tämän pystyisi sanoittamaan ja tekemään tavoiteltavaksi, jotakin, jolle halutaan "antautua" ja näin voisimme pelastaa itsemme uuteen elämään ja jatkoon lajina.

Elämän auktoriteetin omaksuminen edellyttää itsestä ainakin osittaista luopumista ja tämä avaa siten myös tien tietoisuuden oivaltamiseen kaiken perustana ja siksi uusi aika yhdistää nämä lopulta yhdeksi.

Nyt me elämme vielä toisen vaiheen eli uskonnosta, kirkosta ja ihmisen vallasta irrottautumisen loppuvaiheita, vaikka siltä se ei aina näytäkään. Tiede ja humanismi eli moderni ja postmoderni ovat tätä irrottautumista, kunnes

uusi elämän auktoriteetti pistää pelin uusiksi.

1. vaihe Valloita ja alista niin luonto kuin ihminenkin - metsästäjä, heimopäällikkö, sotapäällikkö jne.
2. vaihe Käytä valtaa ja hallitse muita alamaisina - faaraot, keisarit, kirkkoisät, kuninkaat, lääninherrat, diktaattorit, valtioiden päämiehet jne.
3. vaihe Ymmärrä elämää ja elä yhdessä - maailmankansalainen, alueelliset yhteisöt, valistuneet neuvostot, kansankokoukset yms.

1. ja 2. vaihe olivat taistelua luontoa ja ihmistä vastaan, 3. vaihe on elämistä osana elämää ja siihen sopeutumista, ja jossa valta luontoa ja ihmistä kohtaan päättyy. Siksi tämä on ”viimeinen vallankumous”, jossa valta kumoutuu eikä vaihdu toisenlaiseksi vallaksi. David C. Korten kirjassaan *The Great Turning* kuvaa tätä 6000-vuotisen imperiumin ja miesvallan vaihtumista maailmanyhteisöön ja ”äiti maa” eli elämäkeskeiseen vaiheeseen.

Tässä on myös teesi-antiteesi-synteesi:

- luonto + ihminen = elämä tai materia + henki = elämä
- ihminen + elämä = tietoisuus
- elämä + tietoisuus = olevaisuus

Luonnon vastapainoksi syntyi ihmisten luomat uskonnot, henkisyys, tiede, humanismi, joiden vastapainoksi syntyy elämäkeskeisyys, jonka vastapainoksi syntyy tietoisuus ja lopulta kaikki ovat vain yhtä ja samaa olevaisuutta.

Mikä on uuden ajan sanoma

Nykyiselle menolle on vaihtoehto, me voimme vaihtaa suuntaa, emme ole tuomittuja vääjäämättömään mikä on edessämme, me voimme vielä valita elämällemme uuden elämänyönteisen perustan ja luoda kestävä, vastuullinen, hyvä ja mielekäs elämä kaikille.

Uuden ajan elämäkeskeiset arvot ja maailmankuvat avautuvat meille, kun etenemme nykyisestä modernista ja postmodernista eteenpäin, vaihdamme näkökulmamme itsestä elämään ja alamme elää todellisuudessa ja ratkaisemme haasteemme todellisuudesta käsin, ei uskomuksistamme käsin.

Vaikeus on, että emme voi sovittaa uutta aikaa nykyisiin käsityksiimme ihmisyydestämme, todellisuudesta ja elämästä, vaan meidän on altistettava itsemme uuden ajan "kielikylvyille" ja alettava elää kuin se olisi jo totta. Silloin huomiomme kääntyy elämään ja siitä tulee totta.

Uusi aika tarjoaa uuden elämän paradigman, kuvaa mille perustalle uusi elämäntapamme ja yhteiskuntamme syntyy. Mutta olennaista on järjestys - ensin uudet elämänyönteiset arvot, niiden eläminen todeksi ja sitten luomme yhdessä uuden mahdollisen maailman meille kaikille.

Me olemme luoneet yhdessä aiempien sukupolvien kanssa elämisen- ja maailmanmallin, joka ei ole enää mahdollinen. Olemme velkaa lapsillemme ja tuleville sukupolville, että

käännämme suuntaa, lopetamme tuhotyömme ja alamme aidosti elämän elvyttämisen.

Edelleen julkinen keskustelu pyörii nykyisen systeemin sisällä ja sen ongelmissa, vaikka maailma ympärillämme on hajoamassa ja luonto luhistumassa. Olemme lähestymässä kuilun reunaa, mutta vauhtia vain kiihdytetään. Homo Destructivus on elementissään.

Nykyinen systeemi pitää meidät otteessaan luomalla jatkuvasti ongelmia ja niistä käytävää kiistakeskustelua, joka pitää huomiomme näissä ongelmissa ja nykyisessä systeemissä. Emme ehdi pysähtymään edes sen vertaa, että näkisimme tämän.

Me tarvitsemme nyt uutta ihmisyyttä ratkaistaksemme nykyisen maailmamme ja sen perustana olevien todellisuuskäsitysten ja maailmankuvien luomat, erillisyydestä kumpuavat, haasteemme. Jos emme pysty kuvittelemaan toisenlaista maailmaa ja tulevaisuutta, niin saamme sen mitä nyt vastustamme ja mitä vastaan taistelemme. Ei uusi synny vastustamalla nykyistä, vaan luomalla uusi ja keskittymällä siihen.

Tiedämme, että välttääksemme täyden ilmasto- ja ekokatastrofin meidän tulee ajaa fossiilipäästöt nolleen tulevien vuosikymmenten aikana. Tiedämme, että luonnon monimuotoisuus ja elinvoima on vakavasti uhattuna jo nyt. Mitä teemme - täysillä kohti katastrofia. Pähkähullua.

Koronaelvytys, kestävä vihreä elvytys on nyt valjastettu talouden kilpailukyvyn parantamiseen, työpaikkojen luomiseen ja uskon, että talouskasvun ja kulutuksen avulla voimme ratkaista talouskasvun ja kulutuksen luomat ongelmat. Eikä tässä nähdä edes mitään loogista kuperkeikkaa.

Tai kyllähän me sen näemme ja ymmärrämme, mutta vihreä elvytys on hyvä tarina ja "sumuverho", joiden avulla voimme jatkaa nykyistä tuhoavaa elämäämme ja talouttamme. Kestävä kehitys oli vastaava mantra 80-luvulla, jolla oikeutettiin talouden jatkuva kasvu.

Valitettavasti "hiilivapaasta yhteiskunnasta" on tulossa vastaava mantra, johon keskittymällä voimme unohtaa luonnon elonkirjon radikaalin vähentymisen, joka uhkaa elinmahdollisuuksiamme, jonka aiheuttaa ylikulutuksemme, jota emme halua vähentää.

Emme halua luopua nykyisestä kulutuskeskeisestä, luontoa tuhoavasta ja ilmastonmuutosta aiheuttavasta elämäntavastamme, vaan olemme valmiita kohtaamaan kaiken sen kurjuuden ja kaaoksen, joka meitä uhkaa tulevien vuosikymmenten aikana. Selkeä valinta, vaikka en sitä ymmärräkään.

Mitään muuta johtopäätöstä ei nykytilanteesta voi tehdä. Puhumme kauniisti tulevien sukupolvien ihmisoikeuksista, luontoarvoista ja kuinka ihmeellinen elonkehä, elonkirjo ja elinvoima maapallolla on. Silti jatkamme tuhoa emmekä

aio vaihtaa suuntaa vaikka sen pakosta puhummekin.

Ilmastoliike, luonnonsuojelu, rauhanliike, ihmisoikeudet, eläintenoikeudet yms. – nämä erillisliikkeet pitäisi saada yhteen, sillä jos emme nyt suojele elämää ja elinmahdollisuuksiamme, niin nuo muut tavoitteet jäävät myös saavuttamatta. Nyt tarvitaan "Elämän puolesta - liikettä".

Ongelma erillisliikkeissä on, että ne eivät riittävästi haasta ongelmiamme todellisia syitä eli omaa kulutuskeskeistä elämäntapaamme, eriarvoisuutta ylläpitävää taloudellista ja poliittista järjestelmää ja tietoisuutemme merkitystä. Elämän puolesta -liike pureutuu näihin syihin.

Aika on nyt käymässä vähiin ja siksi meidän tulisi keskittyä valistukseen ja toimintaan "ei ketään eikä mitään vastaan, vaan elämän puolesta" ja tekoihin omassa elämässämme ja laajemmin yhteiskunnassa, missä siellä sitten toimimmekin. Vain yhdessä voimme selviytyä.

Aika ei enää riitä siihen, että tuemme, kannatamme ja luomme vain sitä mikä on kestävä ja vastuullista, jos emme samanaikaisesti luovu kestäättömistä ja vastuuttomista tavoistamme, rakenteista ja järjestelmistä. "Hyvän" luominen ei poista riittävän nopeasti "huonoa".

Uusiutuvat energiat ja luonnonsuojelu eivät pelasta meitä, jos emme luovu samanaikaisesti fossiilisista ja luonnon tuhoamisesta. Köyhyys ja väkivalta eivät lopu, jos

taloudellista ja sosiaalista eriarvoisuutta ei radikaalisti vähennetä.

Eläinten oikeudet eivät toteudu lisäämällä kasvissyöntiä, jos emme samanaikaisesti lakkaa syömästä ja tappamasta tuotanto- ja villieläimiä. Elämäntapamme ei muutu, jos uskomuksemme hyvästä ja onnellisesta elämästä eivät muutu.

Tietoisuutemme ei vaihdu "itsestä elämään", jos emme ole valmiita luopumaan erillisyydestämme ja näkemään elämäyhteisyytemme. Me emme ehdi siirtyä kestävään ja vastuulliseen maailmaan, jos luomme vain uutta "hyvää", mutta emme samalla poista nykyistä "huonoa". Sekä että.

Miksi korostan niin paljon sitä, että meidän itsemme on ensiksi alettava elää ja toimia siten kuin haluamme muidenkin elävän? Siksi, että vasta kun näin teemme, niin tiedämme, että se on mahdollista ja hyvää elämää - lisäksi se voimaannuttaa meidät toimimaan elämän puolesta.

Kun alamme elää vähemmällä aineellisella kulutuksella ja vähemmän ilmastopäästöjä aiheuttavalla tavalla, niin ihmeitä alkaa tapahtua - huomiomme ja energiamme alkaa suuntautua pois itsestä, luonto ja elämä alkaa näyttäytyä paljon rikkaampana jne. Alamme elää siinä mitä on.

Elämäkeskeisyys luo uuden maailman

2. valistuksen ajan aloittava uuden ajan elämänfilosofia ja sen "todellisuustietoisuuteen ja elämäyhteisyyteen"

perustuva luottamus elämään lupaa meille ”itsestä, luodusta omakuvasta” ja nykyisestä elämäntavastamme luopumisesta palkkioksi hyvän ja mielekkään elämän tässä ja nyt.

Uuden ajan elämänfilosofia määrittää elämäkeskeisesti ja tietoisesti suhteen itseemme, toisiimme ja luontoon - elämään ja sen elinvoimaan tavalla, joka mahdollistaa ihmiskunnan tarinan jatkumisen ja itsellemme hyvän ja mielekkään elämän. Uusi aika on uuden ihmisyytemme alku.

Uuden ajan elämänfilosofia tarkoittaa sitä, että näemme todellisuuden sellaisena kuin se on, elämme siinä mitä on ja toimimme sen mukaan ja ymmärrämme, että olemme yhtä ja samaa elämää kuin muukin luonto ja sen eliölajit. Näkökulmamme todellisuuteen vaihtuu itsestä elämään.

Kun elämme siinä mitä on, niin tunne, että jotakin puuttuu, häviää. Kaikki on siksi hyvin ja se mitä on riittää. Silloin hankimme vain sen mitä todella tarvitsemme, kun tämän tarpeen huomaamme. Siksi kulutuksemme pienenee ja keskittyy vain välttämättömään ja tarvittavaan.

Kun elämme siinä mitä on, niin huomiomme ja energiamme on siinä mitä on eikä huomiomme ja energiamme huku jatkuvaan ajatusvirtaan, menneen tai tulevan pohtimiseen, ellemme niin halua varta vasten tehdä. Olemme tehokkaita siinä mitä teemme tai emme tee. Elämme tässä ja nyt.

Uuden ajan elämänfilosofia on monesti hankala ymmärtää, koska sitä ei voi sovittaa nykyiseen näkemykseemme itsestämme ja elämästä - se ei avaudu nykyisestä käsin, vaan vasta kun siitä tulee totta omassa tietoisuudessa - kun elämän näkökulma korvaa erillisen itsen näkökulman.

Uuden ajan elämänfilosofia "puhuttelee" jotakin syvällä itsessämme, kun avaudumme sille hiljaisuudessa ja avoimesti. Erillinen itse, joka yrittää sitä järjellä ymmärtää ja kokee sen hankalaksi, ei ole todellinen ihmisyytemme - se ei ole se mikä uuden ajan sanoman "kuulee".

Uusi aika on elämänfilosofina haastava ja vaatii lähes kaiken totutun ja itsemme uudella tavalla näkemistä, mutta haastava on ihmiskuntaamme uhkaava ilmastonmuutos ja ekokriisikin - ne vaativat lähes koko elämämme uudelleen arviointia, jos aiomme selvitä edes kohtuullisesti.

Uuden ajan ydin

Me kuvaamme kaikkea sitä uutta ja hyvää mitä nyt pitäisi tapahtua ja tehdä, jotta selviytyisimme, erillisen itsen kontekstissa ja näkökulmasta. Sitä kuinka meidän pitäisi kehittyä, laajentaa näkökulmaamme, tehdä elämäntapamuutoksia jne. Loputon määrä "pitäisi".

Uuden ajan näkökulmasta ratkaisu on yksinkertainen ja helppo - kun erillinen itse vaihtuu elämään, niin asiat tapahtuvat lähes itsestään, alamme toimia uudella tavalla

jne. Erillisen itsen ei tarvitse kehittyä tai muuttua, koska sitä ei enää ole. Tietoisuutemme laajenee, mutta itsen tietoisuus ei laajene, koska se on vain ajatus.

Ilman näkökulman vaihtamista ja vaihtumista itsestä elämään, olemme jatkuvassa tarpeessa tehdä sitä ja tätä, jotta selviytyisimme, kun taas elämän kautta eläessämme näin tapahtuu itsestään ja on paljon helpompaa.

Jos emme pysähdy, hiljenny ja anna tämän muutoksen itsestä elämään tapahtua, niin emme pääse eteenpäin. Itse ei tule meitä pelastamaan, vain elämä ja sen ottaminen elämämme perustaksi voi sen tehdä.

Tämä on uuden ajan ydin.

Elämänsuojelu on ihmisyytemme ydintä

Heikompiosaisista, luonnosta ja elämämme edellytyksistä huolehtimisen tulee olla ihmisyytemme ydintä ja koskea meitä kaikkia. Ilman tämän tunnistamista ja tunnustamista emme tule selviytymään. Kaiken elämän suojelu on edellytys ja tie tulevaisuuteen, joka on mahdollinen.

Elämänsuojelu ei voi eikä saa olla jotakin mitä teemme, jos siihen on varaa, kiinnostusta tai kun ehdimme muilta toimiltamme, vaan sen tulee olla perusta, jolle rakennamme kaiken sen mitä teemme, miten elämme ja toimimme yhdessä. Silloin elämällemme on hyvä ja vankka perusta.

Elämäkeskeinen elämänsuojelun näkökulma luo uuden suhteen itseemme, toisiimme, luontoon - kaikkeen. Se hävittää ristiriidan itsemme, toistemme ja luonnon väliltä, koska se paljastaa, että olemme samaa elämää ja, että vain yhdessä voimme selviytyä edessämme olevista haasteista.

Elämänsuojelua ei pidä antaa minkään puolueen, eturyhmän, uskonnon tai minkään muunkaan tahon etuoikeudeksi tai supistaa se vain jonkun näistä asiaksi ja agendaksi. Elämänsuojelu on ihmisyytemme perusta ja perustelu ja se kuuluu meille kaikille - sen tulee olla yhteinen asiamme.

Elämäkeskeisen suhteen oivallettuamme ja tehtyämme siitä elämämme uuden perustan, niin luottamus, rohkeus ja voima elää, niin kuin meidän nyt tulee elää, herää ja elämästämme tulee uuden elämäntavan ja yhteiskunnan mielekästä tekemistä yhdessä toistemme kanssa.

Elämä on hyvän elämän ainoa lähde

Parasta luonnonsuojelua ei ole se mitä teet, vaan se mitä jätät tekemättä. Ei luontoa tarvitse suojella. vaan lopettaa sen tuhoaminen ja jättää se rauhaan. Luonnonsuojelu luo valheellista mielikuvaa siitä, että pystyisimme luontoa suojelemaan - paikallisesti kyllä, mutta isossa kuvassa tuhoaminen on vain kiihtynyt. Luonnonsuojelu on "lohturuokaa", kun emme halua kohdata todellisuutta ja lopettaa tuhoamista.

Me olemme luoneet erillistä ihmisen keinotekoista maailmaa, joka ei ole perustunut luonnon arvostamiselle ja kunnioittamiselle, vaan sen julmalle hyväksikäytölle ja kaatopaikkana pitämisenä - ja nyt alamme maksaa siitä kovaa hintaa. Olemme tuhonneet luontoa ja itseämme.

Me olemme samaa elämää kuin muukin luonto. Voimme pysyä hengissä ja elää hyvää ja mielekästä elämää vain, kun tunnistamme ja tunnustamme kaiken elämän itseisarvon ja elämme sopuissamme luonnon ja itsemme kanssa. Elämä on hyvän elämän ainoa lähde.

Olemme menettäneet herkkyyden elämälle ja sen kokemiselle: linnunlaulu aamusella, kärpänen katossa, tuoksu mullan ja tuulen, maku makean mansikan. Ei elämäniloa ja herkkyyttä voi luoda, sille pitää antautua.

En usko, että löydämme taloudellista, teknologista, poliittista, yhteiskunnallista tai muutakaan ratkaisua aikamme haasteisiin ja ongelmiin ennen kuin löydämme itsemme elämästä ja elämänä - tarvitsemme tämän tiedostamista ja siihen heräämistä yksilöinä ja yhteisöinä.

Meidän tulee löytyä uusi elämänyönteinen, -iloinen ja -keskeinen suhde omaan itseemme, toisiimme ja kaikkeen elämään ja ratkaista näin ristiriita itsemme, toistemme ja luonnon välillä, joka on johtamassa nyt elämää, jota kukaan ei todellisuudessa halua.

Elämän puolesta, ei ketään eikä mitään vastaan

Vaikka vastustaminen on nykyisin muodissa ja vastustamisen kohteita on runsaasti, niin se on kuitenkin haitallista. Se tekee elämästämme negatiivisuuteen keskittyvää, mikä ei ole meille hyväksi. Vastustamisemme kiinnittää huomiomme vastustamiseen ja vie energiaamme muulta. Vastustaminen sulkee meidät pois todellisuudesta.

Todellisuuden kohtaaminen vapauttaa energiamme siihen, mitä oikeasti haluamme tehdä ja edistää elämässämme. Vastustus on pakoa elämästä, jota haluaisimme elää. Todellisuuden kohtaaminen on irtiotto todelliseen elämään.

Kun vastustamme jotakin, niin se kohdistaa huomiomme siihen ongelmaan mitä vastustamme, ei tarvitsemaamme ratkaisuun. Se palvelee vain sitä mitä vastustamme, se antaa sille tarvitsemansa vastavoiman, joka pitää sen voimissaan.

Vastustaminen vie energiaa muutokselta ja sen tekemiseltä. Se vie meidät pois tästä hetkestä, siitä mitä on. Se aiheuttaa tyytymättömyyttä ja ahdistusta. Vastustaminen tekee elämästämme jatkuvaa kamppailua, ei itse muutos. Vastustamalla ylläpidämme ja voimistamme vain sitä mitä vastustamme, estämme muutoksen ja teemme elämästämme kurjaa.

Kun lopetamme vastustamisen, niin energiamme ja

huomiomme vapautuvat ja voimme suunnata ne ratkaisuun, sen edistämiseen ja elämään siinä mitä on, todellisuuteen. Vastustamisen lopettaminen mahdollistaa muutoksen ja hyvän elämän. Vapaus on vastustamisen poissaoloa.

Kun emme hukkaa energiaamme ja huomiotamme vastustamiseen, niin silloin energiamme ja huomiomme on siinä mitä on, elämässä. Silloin energiamme ei häviä, vaan sitä tulee lisää ja alamme nähdä elämää laajemmin, avoimemmin ja positiivisemmin.

Negatiivisuus häviää ja tilalle tulee elämänilo, joka kumpuaa suoraan elämästä ja sen elinvoimasta. Silloin elämä on elämää eikä sen vastustamista.

Ilmastonmuutos ei ole taloudellinen, teknologinen tai yhteiskunnallinen ongelma, joka niiden avulla voidaan ratkaista, vaan syvälle ihmisyyteemme menevä haaste, joka haastaa sen miten olemme tottuneet elämään ja toimimaan yhdessä ja miten näemme itsemme, toisemme ja elämän.

Me emme löydä tietä ulos jatkuvasti pahenevista ongelmistamme, jos emme vaihda näkökulmaa itseemme, toisiimme ja elämään elämäkeskeisiksi - katsomme ja näemme todellisuuden ja maailman "elämän ja evoluution silmin", ei itsestä ja omasta luodusta todellisuudestamme käsin.

Kun katsomme "elämän silmin", elämme todellisuudessa kiinni, niin silloin näemme sen mitä pitää tehdä ja löydämme myös uusia sellaisia ratkaisuja, jotka luodulle omakuvallamme ovat mahdottomia, koska ne haastavat juuri tämän "itsemme". Ratkaisu elämäämme löytyy elämästä.

Ei ketään eikä mitään vastaan, vaan elämän puolesta. Silloin huomiomme ja energiamme on ratkaisussa, elämämme on mielekästä, luovaa ja aitoa tekemisen ja elämisen riemua ja muutoksista ja muuttumisesta tulee elinvoimamme ja elämää eteenpäin vievä voima. Me olemme evoluutio.

Valinta elämän puolesta

Kun teemme valinnan "elämän puolesta" ja jätämme nykyisen elämän taaksemme, niin se aiheuttaa luopumisen tuskaa ja surua, sillä jätämmehän taaksemme sen mille olemme elämämme aiemmin rakentaneet. Meidän tulee tämä suru ja tuska kohdata ja kokea, jotta pääsemme eteenpäin.

Hyvästien jälkeen suuntaamme tulevaan ja sen tekemiseen todeksi. Toimimme uuden mahdollisen maailman ja elämäntavan puolesta ja tämä tuo uuden merkityksen ja tarkoituksen elämäämme. Näemme, että kyse ei olekaan luopumisesta, vaan uuden löytämisestä ja aidosta elämänilosta.

Kun teemme valinnan "elämän puolesta", elämämme saa aivan uuden suunnan, perustan ja perustelun, joka voimaannuttaa meidät elämämyönteiseen ja terveeseen elämään ja toimimaan myös muiden hyvän elämän puolesta kaikessa mitä teemmekin.

Jos olemme aidosti elämänsuojelijoita ja haluamme jättää tuleville sukupolville maan ja maailman, joka on elämisen arvoinen - ja itsellemme jo nyt - niin pitää tehdä merkittäviä elämäntapamuutoksia omassa elämässämme ja poliittisissa teoissa. Nyt ei vähempi riitä.

Mitä luonnon elonkirjon etusijalle laittaminen tarkoittaisi meillä?

Avohakkuiden lopettamista, hakkuiden vähentämistä merkittävästi ja metsien ennallistamista, soiden energiakäytön lopettamista ja ennallistamista, vesistöjen ja jokien ennallistamista, maatalouden ravinnekuormituksen reilua vähentämistä rannikolla ja vesistöjen äärellä, teholihatuotannon ja turkistarhauksen lopettamista, fossiilienergian käytön nopeaa vähentämistä, energiansäästöä ja uusiutuvien lisäämistä, riistokantojen palauttamista luonnollisimmiksi eläinekosysteemeiksi, kaupunkipuistojen ja muiden ruohoalueiden muuttamista niittyvaltaisiksi ja monimuotoisimmiksi, tuholaismyrkkysten ja muiden torjunta-aineiden radikaalia vähentämistä, kaivostoiminnan ja sen aiheuttamien ympäristöhaittojen merkittävää vähentämistä, luonnonsuojelualueiden ja

kansallispuistojen lisäämistä jne. Näillä päästäisiin jo pitkälle luonnon elonkirjon palauttamisessa. Alentaisi luonnollisesti meidän luontorasitustamme ja elintasoa.

Mitä luonnon elonkirjon etusijalle laittaminen tarkoittaisi omassa elämässämme?

Lomalentämisen lopettamista, kotimaan matkailua, autoilun vähentämistä käyttämällä julkisia, lyhyillä matkoilla korvaamista kävelyllä ja pyöräilyllä, pikamuodista ja muusta kertakäyttötavarasta luopumista, lihansyönnin vaihtamista kasvis- ja vegaaniseen ravintoon, tavaroiden yhteiskäyttöä ja lainaamista, velaksi elämisen lopettamista, työajan vähentämistä ja vapaa-ajan lisäämistä, harrastusten vaihtamista rakennetuista liikuntapaikoista ulos ja vuodenaikojen mukaisiksi, mielekkään tekemisen lisäämistä, jossa voimme toteuttaa itseämme luontaisesti, turhasta ja vahingollisesta kulutuksesta luopumista ja ennen kaikkea nauttimista luonnosta, vuodenaajoista ja elämästä - elämäniloa ja nautintoa elävästä elämästä eikä kuolleesta tavarasta.

Kun elämä riittää

Rakkaus luontoon ja elämään syntyy, kun oivallamme olevamme samaa elämää kuin kaikki muukin elämä ja luovumme omasta erillisyydestämme, joka pitää meitä erillään elämästä. Aito luontorakkaus ei synny erillisyydessä, vaan elämäyhteisyydessämme.

Erillisyydessä eläessämme nautimme luonnosta kokeaksemme jonkin erityisen luontokokemuksen tai -elämyksen, mutta elämäyhteisyydessä eläessämme elämä on nautinnollista itsessään ja sellaisenaan eikä vaadi mitään erityistä luontokokemusta tai -elämystä. Elämä riittää.

Kun elämä riittää tuottaakseen meille nautittavan elämän, niin silloin myös muut elämän korvikkeet ja niiden tarve häviävät - emme tarvitse niitä enää. Silloin kulutuksemme on vain sitä mikä on välttämätöntä ja tarpeellista, mutta muuten se ei saa huomiotamme tai energiaamme.

Elämäyhteisyydestä syntyvä luonto- ja elämärakkautemme on se mitä nyt tarvitsemme. Silloin monet nykyiset haasteemme ratkeavat kuin itsestään, kun kiinnitämme huomiomme ja energiamme elämään - silloin elämme "siivosti ja sovussa", koska se mikä on "lähellä ja tärkeää", on elämä.

Alkuperäisessä luonnossa ja erityisesti suolla kulkiessa on ikuisuuden ja valmiin tunne läsnä, eikä ole kiire mihinkään. Kaupungissa on väliaikaisuuden ja keskeneräisyyden tunne läsnä ja aina kiire jonnekin. Me tunnistamme aidon ja alkuperäisen, siellä tunnemme olevamme kotona.

Lapin puuttomalla tunturin laella kulkiessa, kun tuuli tuivertaa, näköala on esteetön eikä ketään muuta ole paikalla, tuntee olevansa yhtä kaiken kanssa ja läsnä elämälle tavalla, jonka saman saavuttaa vain

hiljaisuudessa, kun itse on hävinnyt. Me olemme elämä itse.

Voimme kokea saman elämäyhteisyyden, ikuisuuden ja läsnäolon tunteen, jonka koemme koskemattomalla suolla tai tunturissa kulkiessamme, kun oivallamme, että kokemamme erillisyys on vain opittua ja jota ei ole muualla kuin ajatuksessa ja uskomuksessa, että olemme erillisiä.

Elämänsuojelijan ”uskontunnustus”

Elämänsuojelijan ”uskontunnustus” - elämän puolesta, ei ketään eikä mitään vastaan - ei tarvitse pyhiä tekstejä, idän mystiikkaa, tiedettä tai humanismia sitä selittämään - löydämme sen elämästä, kun luovumme erillisyydestämme ja tunnustamme elämäyhteytemme muun elämän kanssa.

Jos emme tunnista, että ”teemme kuolemaa” ja tunnusta, että ”teemme sen itse”, niin jatkamme itsepetostamme ja ajaudumme maailmaan, jota kukaan ei halua. Meidän on tunnistettava elämäyhteytemme muun elämän kanssa ja pelastettava itsemme muun elämän kanssa - yksin emme selviä.

Kauniit puheet ei riitä - on tehtävä konkreettisia tekoja omassa elämässämme ja poliittisessa toiminnassa. Emme voi piiloutua sen taakse, että ilmastopäästöjen tai luonnon elonkirjon vähenemisen torjunta olisi vaikeaa tai monimutkaista - ei se ole, ellemme niin halua sen olevan.

Elämänsuojelija elää vähällä aineellisella kulutuksella ja luontorasituksella, vaikka siihen ei olisikaan tarvetta ilmastomuutoksen tai elonkirjon vähenemisen takia, koska se on hyvää ja mielekästä elämää. Se ei siis ole luopumista, vaan elämäniloa tuottavaa osallisuutta, siksi. Selviytymisestä tulee tehdä kaikkia yhdistävä tekijä niin meillä kuin muuallakin, jotta onnistumme.

Me emme ratkaise vakavia elämäämme uhkaavia ongelmiamme, jos tavoitteena ei ole selviytyminen yhdessä. Kukaan ei voi selviytyä yksin tai varmistaa vain oman "ryhmänsä" selviytymistä - me olemme tässä yhdessä ja vain yhdessä voimme tästä selviytyä. Vastakkainasettelun aika on ohi.

Olemme erilaisia, meillä on erilaisia arvoja ja mielipiteitä, haluamme eri asioita ja haluamme elää omalla tavallamme. Mutta tämä ei saa olla syy vastakkainasettelulle tai toistemme "voittamiselle". Meidän tulee nähdä nyt yhteinen ihmisyytemme ja halumme elää ja keskittyä siihen.

Itsekeskeisyytemme saa virtaa kilpailusta ja "taistelusta" omamme todistamiseksi "oikeaksi ja hyväksi" ja muiden "vääräksi ja pahaksi". Elämäkeskeisyydessä eläessämme saamme virtaa kilvoittelusta ja yhteisestä tavoitteestamme ja elämän omasta elinvoimasta ja halustamme elää.

Nyt on elämänsuojelun aika

On niin paljon oikeutettua ja tarpeellista korjattavaa nykyisessä systeemissä ja siinä kuinka kohtelemme toisiamme, että emme ehdi korjaamaan sitä mikä meitä uhkaa koko ihmiskuntana. Nämä pitäisi saada yhdistettyä Elämän puolesta -liikkeeksi, jotta voimme säilyttää ihmisyytemme.

Luotan siihen, että kun me tavalliset ihmiset oivallamme "elämän puolesta" -asenteen ja alamme vaatia itseltämme, toisiltamme kuin päättäjiltäkin todellisia ratkaisuja, niin suunta kääntyy. Kun yleinen ajanhenki vaihtuu elämän ja tulevaisuuden puolelle, niin muutos käynnistyy.

Elämän ja tulevaisuuden puolesta toimiminen pitää saada näkyväksi. Jokainen voi luoda oman "elämän puolesta" -juttunsa, jossa jokin itselle tärkeä teema, ja ryhmän sitä tukemaan ja pitämään ääntä - jokainen voi valita miten edistää elämän ja tulevaisuuden asiaa. Tyyli on vapaa.

Jos emme korjaa sitä mikä on perustavalla tavalla rikki elämän- ja maailmanmallissamme, niin muutkaan ihmisyystavoitteemme eivät toteudu. Nyt on löydettävä yhteinen "ihmisyytemme sävel ja laulu".

Meidän tulee yhdistää ihmisyytemme puolustaminen eriarvoisuutta ja vallankäyttöä vastaan elämämme perustan turvaamiseksi tapahtuvaan luonnonsuojeluun.

Nyt on elämänsuojelun aika. Meidän tulee nyt ottaa vastuu elämästä ja tulevaisuudesta, "tulla ulos kaapista" ja tunnustaa "Olen elämänsuojelija ja ylpeä siitä." Se on vapauttavaa ja päätös, joka määrittää koko elämäämme eteenpäin. Nyt on oltava rohkeasti "elämän puolesta, ei ketään eikä mitään vastaan".

"Halun suojella kaikkea elämää" edistämiseksi meidän tulee pitää ääntä ja tehdä työtä sen eteen - oma esimerkki on paras tapa siihen ja sen kertominen muille. Pitää julkisesti tunnustaa olevansa elämänsuojelija ja näyttää, että elää sen mukaisesti. Ei pidä enää pettää itseään.

Elämän silmin

Kun katsomme maailmaa "elämän silmin", niin näemme sen mitä teemme itsellemme, toisillemme ja luonnolle, mutta myös kaiken sen mikä on kaunista, hyvää ja elämää täynnä - mahdollista. "Elämän silmin" katsoessamme uhat muuttuvat mahdollisuuksiksi ja näemme tien uuteen elämään.

Kun katsomme itseämme, toisiamme ja luontoa "elämän silmin", näemme kaiken olevaisuuden kauneuden. Kauneus on elämän harmonian näkemistä ja kokemista kaikessa ja myös vahva tunne, että olemme yhtä ja samaa elämää ja elämänvirtaa. "Elämän silmin" katsoen olemme aina kotona.

Meidän tulisi valita ja olla nyt "elämän puolella" ja nähdä

itsemme, toisemme ja maailmamme "elämän silmin". Meidän tulisi nyt ylittää itsemme ja nähdä elämäyhteisyytemme kaiken elämän kanssa - silloin uhat ja haasteet muuttuvat mahdollisuuksiksi ja löydämme tien uuteen elämään.

Elämän puolesta ja elämän silmin

Olemme vieraantuneet siitä mikä pitää meidät hengissä - meillä ei ole enää kosketuspintaa luontoon mistä ruokamme ja kaikki tavaramme tulevat. Olemme erillistäneet itsemme elämästä ja nyt maksamme siitä kovaa hintaa. Meidän on löydettävä yhteytemme elämään, jos haluamme elää.

Meidän on ajateltava koko elämämme uudestaan ja vaihdettava onnellisuuden ja paremman elämän etsimisemme "kuolleesta tavarasta" elävään elämään. Saamme itsellemme hyvän ja mielekkään elämän ja samalla ratkaisemme meitä uhkaavaa ekokatastrofia. Kaksi hyvää yhdellä päätöksellä.

Meidän tulee löytää itsemme elämästä itsestään ja nähdä elämäyhteisyytemme kaiken elämän kanssa ja osallisuutemme ja vaikutuksemme siihen. Kun luonto, sen elonkirjo ja -voimaisuus ovat oman elämämme perusta, niin silloin luonnollisesti suojelemme elämää eli itseämme.

Ei pidä surra ja ahdistua siitä, että elämäntapamme on loppumassa, vaan oivallettava, että edessämme on

mahdollisuus elämäiloisempaan ja luonnollisempaan elämään. Se luo optimismin ja toivon elämäämme ja rohkeuden ja voiman uuteen ja sen elämiseen todeksi tässä ja nyt.

"Elämän puolesta" on tekoja omassa elämässämme ja toimintaa elämän puolesta siellä missä olemmekin ja vaikuttamme. "Elämän puolesta" on perusta ja lähde, josta tarvittavat tekomme ja toimintamme kumpuavat - ne kumpuavat elämästä.

Löytääksemme uuden elämämyönteisen ja -iloisen suhteen ja asenteen itseemme ja oman elämämme perustaksi, meidän tulee pysähtyä ja kohdata todellisuus sellaisena kuin se on. Silloin elämä paljastaa meille itsensä todellisena itsenämme.

Miten elämäkeskeisyys elämämme perustaksi

- 1) Koemme elämäyhteisyyden läsnäolon tilassa ja teemme valinnan ottaa se elämämme perustaksi tai
- 2) etenemme elämäkeskeiseen maailmankuvaan ja tietoisuuteen, jolloin se on todellisuutemme.

Kun elämän kokemisemme (tietoisuuden tila) laajenee elämäkeskeiseksi, vaikka todellisuuden tulkintamme (tietoisuuden taso eli maailmankuva) olisikin edelleen maailmankuvamme mukainen, voimme kokea itsemme osana elämää, vaikka sanoitamme sen oman maailmankuvamme kielellä.

Silloin voimme korvata elämämme perustana oleva "maailmankuvamme totuus" esim. ulkoinen "korkeampi" auktoriteetti elämän auktoriteetilla (traditionaalinen), ulkoinen objektiivinen todellisuus elämän todellisuudella (moderni) ja ihmisoikeudet elämänoikeuksilla (postmoderni).

Tämä edellyttää, että teemme tietoisien valinnan ja annamme kokemamme elämäyhteisyyden vaikuttaa kaikkeen mitä teemme ja miten maailmaa arvioimme, tulkitsemme ja kuvaamme, emmekä anna tämän tulkinnan erottaa meitä siitä, vaikka emme sitä aina kokisikaan.

Me voimme kokea elämäyhteisyytemme, kun pysähdymme, hiljennymme ja annamme ajatustemme olla sellaisenaan, kunnes ne lopulta loppuvat. Silloin tässä hiljaisuudessa koemme, että olemme läsnä kaikelle mitä on, me olemme läsnä oleva tietoisuus, elämä, jossa kaikki on ja tapahtuu.

Vaikka tämä hiljaisuus, läsnäolo ja elämäyhteisyyden kokemuksemme onkin usein vain hetkellinen ja kadotamme sen arjessamme, voimme ottaa sen elämämme kantavaksi voimaksi ja perustaksi - teemme tietoisien valinnan, koska tiedämme elämäyhteisyytemme olevan totta.

Kun etenemme elämäkeskeiseen maailmankuvaan ja tietoisuuteen osana luonnollista kehitystämme, niin silloin elämäyhteisyydestämme tulee luonnollista ja kestävää,

eikä se enää vaadi "hiljaisuutta" ollakseen kokemamme ja näkemämme todellisuus. Tätä kutsun "uudeksi ajaksi".

Voimme saada elämäkeskeisyyden elämämme perustaksi siellä missä olemme juuri nyt: tietoisuuden tilamme nousee ja teemme valinnan tai etenemme "uuteen aikaan". Molemmat vaativat itsemme haastamista ja luottamusta avautuvaan mahdollisuuteen luoda uusi perusta elämällemme.

Kun elämäkeskeisyys on elämämme keskus, niin keskitymme siihen mikä meitä yhdistää, emme siihen mikä meitä erottaa. Kun erillisyyks on poissa ja elämäyhteisyys läsnä, haemme yhteisiä ratkaisuja ja yhteistä tulevaisuutta. Silloin elämän etu on oma etumme.

Se miten näemme itsemme, toisemme ja luonnon, määrittää sen miten kohtelemme itseämme, toisiamme ja luontoa. Kun näemme itsemme ja toisemme osana luonnon ja elämän yhteistä elinvoimaa, niin silloin emme kilpaile ja eriarvoista toisiamme, vaan toimimme yhdessä ja yhdenvertaisina.

Me olemme osa elämää, vaikka ajatus erillisyydestämme yrittääkin toisin todistaa. Me olemme elämää ilmentävä tietoisuus, ei se "itse", jonka olemme ajatuksin ja uskomuksin itsellemme luoneet. Vaikka luovumme erillisyyden ajatuksesta, niin tunto itsestämme säilyy, se ei muutu.

Monesti uskomme, että kun vaihdamme elämämme keskuksen itsestä elämään, niin luovumme itsestämme tai me häviämme johonkin. Mutta näin ei käy. Me olemme aina olleet osa elämää ja tunnemme tämän itsenämme, mutta emme tiedosta, koska ajatus itsestä ei voi sitä tunnistaa.

Oivallamme itsemme elämänä, kun tiedostamme erillisen itsemme, erillisyytemme vain ajatuksin luoduksi omakuvaksi, ei todelliseksi. Hiljentyminen paljastaa tämän, koska silloin ajatusta itsestä ei ole ja huomaamme, että emme ole hävinneet, vain ajatus itsestä on hävinnyt.

Tarvitsemme elämäyhteisyyttä ja elämänsuojelua

Tahdomme lisää taloutta, vaikka luonto tuhoutuu, ilmastonmuutos etenee, varallisuus kasautuu harvoille, toimeentulovaikkeudet lisääntyvät, terveytemme on uhattuna, huomisen elannosta emme voi olla varmoja, lastemme tulevaisuus on uhan alla ... jokin tässä on pahasti pielessä.

Kannatamme talouskasvua kaikista ongelmista huolimatta, koska odotamme ja toivomme, josko jonakin päivänä olemme tarpeeksi varakkaita ja elämämme turvattua - vaikka tiedämme, että tämä ei ole kaikille mahdollista, mutta jos kuitenkin osuisi omalle kohdalle. Siksihän lottoammekin.

Toivomme, että olemme voittajien puolella ja uhat eivät osu omalle kohdallemme, että vaikka muu maailma ajautuu sekasortoon ja ihmisiä kuolee, niin ei osu omalle kohdallemme, että vaikka luonto tuhoutuu ja tulee kuumaa ja vaarallista, niin me olemme edelleen suojassa, koska....

Pelaamme nyt "talouslottoa", jossa ei ole enää voittajia, vaan paljon häviäjiä - se on pelin säännöissä määritelty näin.

Uuden ajan elämäkeskeisen näkemyksen ytimessä on elämänsuojelu, koska vain siten voimme varmistaa luonnon elinvoiman, elonkirjon ja ekosysteemipalvelut, joista olemme itse täysin riippuvaisia. Ilman elinvoimaista luontoa, emme selviä - talous tai teknologia ei meitä pelasta.

Puheet ja hyvät aikomukset ovat turhia, jos emme vaihda elämämme keskeistä periaatetta taloudesta ja kulutuksesta elämänsuojeluun. Elämänsuojelu on valinta ja päätös, joka meidän on nyt tehtävä. Nykyinen elämäntapamme ei päätöstä tarvitse ja tiedämme mihin se johtaa.

Meidän on ajateltava koko elämämme uudestaan ja vaihdettava onnellisuuden ja paremman elämän etsimisemme "kuolleesta tavarasta" elävään elämään. Saamme itsellemme hyvän ja mielekkään elämän ja samalla ratkaisemme meitä uhkaavaa ekokatastrofia. Kaksi hyvää yhdellä päätöksellä.

Olemme vieraantuneet siitä mikä pitää meidät hengissä - meillä ei ole enää kosketuspintaa luontoon mistä ruokamme ja kaikki tavaramme tulevat. Olemme erillistäneet itsemme elämästä ja nyt maksamme siitä kovaa hintaa. Meidän on löydettävä yhteytemme elämään, jos haluamme elää.

Luonnollinen yhteys itseemme, toisiimme ja luontoon tarkoittaa lyhyesti sitä, että koemme olevamme yhtä ja samaa elämää kuin muutkin. Koemme elämäyhteisyyttä, osallisuutta ja yhteenkuuluvuutta kaiken elämän kanssa.

Ilman elämäyhteisyyden oivallusta erillisyyden kokemuksemme luo erillisen itsen, joka pelkää kuolemaa, mutta myös elämää, sitä mitä on, ja siksi haluaa jatkuvasti jotakin lisää turvataksaan tätä itseä. Mutta itse on vain ajatus, elämäyhteisyys ja elämä on todellisuutta.

Luonnollisen yhteyden puuttumisen luoma erillisyyden kokemuksemme on luonut meille tyhjyyden tunteen, jota pyrimme täyttämään ulkoisella kulutuksellamme siinä kuitenkaan onnistumatta kuin väliaikaisesti ja lyhyen aikaa. Tyhjyyden tunne palaa ja jatkamme kulutustamme.

Todellisuustietoisuus ja elämäyhteisyys - uuden ihmisyytemme ydin - näemme todellisuuden sellaisenaan ja tietoisuutemme on yhtä sen kanssa, näemme ja koemme itsemme osana elämää ja sen elinvoimaa - olemme yhtä todellisuudessa ja elämässä, erillisyytemme on päättynyt.

Lopulta tämä on hyvin yksinkertainen asia - me joko sopeudumme luonnon ekologisiin rajoihin tai kuolemme lajina pois. Emme pysty elämään ilman elinvoimaista luontoa - kun tuhoamme sitä, tuhoamme itseämme.

Pelko oman menettämisestä estää vapauden

Pelko oman hyväosaisuutensa menettämisestä on monesti niin suuri, että sitä pitää "torjua" heikentämällä huono-osaisen elämää ja syyllistämällä heitä huono-osaisuudestaan. Terveempi reaktio olisi auttaa huono-osaiset pois huono-osaisuudestaan, jolloin pelko häviäisi.

Kun tunnustamme olevamme samaa elämää muiden ja luonnon kanssa, niin meidän ei tarvitse puolustaa omaa erillisyyttämme ja erityisyyttämme, jotka olemme uskomuksissamme itsellemme luoneet - silloin vapaudumme arvostamaan ja kunnioittamaan toisiamme ja luontoa kuin itseämme.

Me elämme samalla maapallolla ja elämme samasta elämän lähteestä, jonka luonto ja sen elinvoimaisuus meille tarjoavat. Kaikella luonnolla, ja meillä sen osana, on yhtäläinen ja itseisarvoinen oikeus elää ja nauttia tästä elämän lähteestä kumpuavasta elinvoimasta - se on yhteistä.

Kun pelko minkä tahansa "oman" menettämisestä määrittää elämäämme, emme pysty elämään vapaana ja vapaasti, koska pelkomme luo koko ajan uhan sen

menettämisestä ja uhkaa näin itseämme. Kun luovumme "omamme puolustamisesta", pelkomme häviää ja elämä ja kaikki siinä ovat itseämme.

Tarvitsemme nyt elämäkeskeistä näkökulmaa

On vaikea katsella sivusta, kun lastemme tulevaisuus pilataan ja muualla maailmassa kärsimys ja kuolemat lisääntyvät, emmekä tee riittävästi asian eteen, vaan jopa kiihdytämme tuhoa. Pyrkimys vaikuttaa tämän estämiseksi tuo hetken helpotuksen, vaikka vaikutus vähäiseksi jääkin.

Itselleni ilmasto- ja ekoliike on "elämän puolesta, ei ketään eikä mitään vastaan" - kaikki, jotka ovat valmiita toimimaan tulevaisuutemme eteen, ovat tervetulleita mukaan. Vastustaminen, nykyisyyden puolustaminen eivät johda mihinkään, viivästyttävät vain tarpeellisia tekoja.

Me odotamme nyt muutosta sieltä mistä sitä ei ole tulossa - politiikka, talous, teknologia. Muutos tulee kun me tavalliset ihmiset alamme elää ja toimia uudella tavalla omassa arjessamme. Hidas tie, mutta varma.

Isot todelliset muutokset ovat aina tulleet vallitsevan poliittisen systeemin ulkopuolelta edelläkävijöiden toimesta, jonka jälkeen sitten massat ovat tulleet mukaan ja muuttaneet systeemin ja koko elämäntavan. Pienten ihmisten pienet teot yhdessä tekevät muutoksen.

Kyse on pohjimmiltaan elämäkeskeisen näkökulman ottamisesta itse- ja ihmiskeskeisen näkökulman, joka

korostaa taloutta, kulutusta, teknologiaa yms., sijaan. Kyse on tietoisuutemme laajentumisesta "itsestä elämään" ja se luo uudet arvot, maailmankuvan ja elämäntavan.

Oma elämä mahdollisimman kestäväksi, ei äänestetä niitä, jotka ovat muutosta vastaan, toimitaan itse muutoksen eteen ja pidetään ääntä muutoksen puolesta. En näe muutoksen tulevan nykyisen systeemin sisältä käsin, joten yhdessä pitäisi luoda uusi elämäntapa ja tapa toimia yhdessä.

Elämänsuojelusta ajan henki ja periaatteet

Halumme elää tulisi ylittää nykyisyytemme luoma harha pysyvyydestä ja haluttomuutemme muuttua ja myöntää tämä mahdollisuus elää myös tuleville sukupolville. Muutos on mahdollisuus elämään, ei uhka elämällemme. Ilman muutosta elämämme on uhattuna.

Elämänsuojelusta ja halustamme elää lajina pitää tulla kaikkea elämäämme ja yhteiskuntaamme läpileikkaava tavoite, elämänasenne, kulttuuri - ajan henki ja imperatiivi. Ei pakolla, vaan oivaltamalla elämäyhteisyytemme ja luonto ja sen elinvoima oman hyvän elämämme lähteenä.

Miksi tarvitsemme koko ajan lisää tavaraa, matkoja, elämyksiä, viihdettä, päihteitä? Koska ne eivät anna meille sitä mitä niistä haemme ja kaipaamme elämäämme. Milloin oivallamme, että ne eivät koskaan sitä tule antamaan - hyvää ja elämäniloista elämää tässä ja nyt.

Tie uuteen avautuu, kun tunnustamme, että nykyinen elämämme ei enää pysty tarjoamaan sitä mitä olemme uskoneet sen tuottavan, vaan on kääntymässä itseämme ja elämäämme vastaan. Olemme vakavassa ristiriidassa luonnon kanssa ja tämän ristiriidan ratkaiseminen avaa tien uuteen.

Luomalla uuden tietoisien ja elämäkeskeisen suhteen itseemme, toisiimme ja luontoon, voimme nähdä tulevaisuuden mahdollisena ja sellaisena mikä tuottaa aitoa hyvinvointia ja elämäniloa meille ja toisillemme tavalla, jossa luonnon elinvoima palautuu ja turvaa jälleen elämäämme.

Meidän on ajateltava koko elämämme uudestaan ja vaihdettava onnellisuuden ja paremman elämän etsimisemme "kuolleesta tavarasta" elävään elämään. Saamme itsellemme hyvän ja mielekkään elämän ja samalla ratkaisemme meitä uhkaavaa ekokatastrofia. Kaksi hyvää yhdellä päätöksellä.

Olemme vieraantuneet siitä mikä pitää meidät hengissä - meillä ei ole enää kosketuspintaa luontoon mistä ruokamme ja kaikki tavaramme tulevat. Olemme erillistäneet itsemme elämästä ja nyt maksamme siitä kovaa hintaa. Meidän on löydettävä yhteytemme elämään, jos haluamme elää.

Puheet ja hyvät aikomukset ovat turhia, jos emme vaihda elämämme keskeistä periaatetta taloudesta ja kulutuksesta

elämänsuojeluun. Elämänsuojelu on valinta ja päätös, joka meidän on nyt tehtävä. Nykyinen elämäntapamme ei päätöstä tarvitse ja tiedämme mihin se johtaa.

Uuden ajan evolutiivinen henkisyys

Kuvittelemme, että olemme erillisiä muusta luonnosta ja pystymme päättämään elämästämme ja ylläpitämään sitä omin avuin, mutta tämä on petollista ja paljastuu meille viimeistään nyt, kun riippuvuutemme luonnosta paljastuu karnealla tavalla.

Olemme osa luontoa ja samat lainalaisuudet pätevät - kun tuhoamme luonnon ekosysteemit, niin myös oma luomamme ekosysteemi tuhoutuu. Olemme ottaneet koko maapallon omaksi ekosysteemiksemme ja siksi tuhomme kestää kauemmin kuin muilla lajeilla, joilla on rajallisempi ekosysteemi.

Luonnonlaki määrittää fyysisen elämisemme ehdot ja mahdollisuudet, elämänlaki sen kuinka tietoisuutemme, todellisuus- ja ihmiskäsityksemme, maailmankuvamme ja arvomme, psyykemme yms. kehittyvät. Nyt elämänlaki voi pelastaa meidät fyysisesti ja henkisesti.

Uuden ajan "evolutiivinen henkisyys" vapauttaa meidät itsestä ja itsekkyydestämme elämän ja toistemme palvelemiseen ja elämäyhteisyyteen kaiken elämän ja toistemme kanssa. Henkisyys ilman elämän puolesta toimimista on edelleen itsekeskeistä itsen palvelemista.

Mikään ideologia tai aate ei onnistu lopettamaan tuhoamme, jos sen perustana ei ole todellinen elämäyhteisyyden ymmärrys ja kunnioitus, joka asettaa meidät ja ihmisyytemme osaksi muuta elämää ja luontoa.

Nyt olemme kulkemassa tätä kohti, vaikka sitä onkin vaikea uskoa.

Olen kotona

Jos meillä olisi läheisempi suhde luontoon, kokisimme sen osaksi itseämme ja elämäämme, niin suuri osa turhasta ja vahingollisesta kulutuksestamme putoaisi pois, sillä luonto täyttäisi sitä tyhjyyttä, jota koemme, kun olemme erillistäneet itsemme irti luonnon läheisyydestä.

Mitä enemmän tuhoamme luontoa, sitä vaikeammaksi tulee uuden elämäyhteisyyden luominen, jota nyt tarvitsemme, sillä me olemme se luonto, jota tuhoamme. Meidän tulee lopettaa itsemme tuhoaminen ja annettava luonnolle mahdollisuus elvyttää meidät elävään elämäyhteisyyteen.

Jatkuva kiire ja puuhastelu sulkevat luonnon kauneuden kokemisen pois elämästämme - luonnosta ei voi nauttia kiireessä, sen pitää antaa tulla luokse omalla ajallaan.

Kauneus kaikessa on elämän harmonian näkemistä ja kokemista kaikessa ja myös vahva tunne, että olemme yhtä

ja samaa elämää ja elämänvirtaa kaiken elämän kanssa.

Kun luonnon kauneus ja elämän rikkaus avautuvat meille, niin unohdamme itsemme ja kaikki on hyvin - ei murheita, ei haaveita, vain tunne "olen kotona".

Tarvitsemme sydämen sivistystä

Omien etujen ajaminen vähemmistöjen, heikompiosaisten, köyhien yms. ja luonnon kustannuksella on itsekästä, tuhoisaa ja sivistymätöntä - varsinkin kun sitä ajavat yhteiskuntamme vahvimmat tahot ja päättävissä asemissa olevat, kun tarvittaisiin yhteistyötä ja yhdessä sopimista.

Sivistys on huolenpitoa niistä, jotka sitä tarvitsevat ja tavalla, joka ei alista tai alenna heidän ihmisyyttään ja elämän arvoaan. Sivistystä on vähemmistöjen oikeuksien turvaaminen ja edistäminen, ei enemmistövallan käyttöä heitä vastaan.

Nyt on asetuttava ihmisten, luonnon ja elämän puolelle - se on sydämen sivistystä ja vastuunkantoa, joka voimaannuttaa ja elävöittää elämämme ja antaa elämän mahdollisuuden myös muille ja kaikille luonnon eliöille ja eläimille. Nyt on näytettävä lajiriippumatonta solidaarisuutta.

Elämän puolesta, ei ketään eikä mitään vastaan!

Sivistystä on heikommista ja luonnosta huolenpitäminen, rehellisyys sanomisissaan ja kunnioittava ja kohtelias käyttäytyminen toisiamme ja kaikkea elämää kohtaan. Eri mieltä saa olla ja omia näkemyksiään saa puolustaa, mutta ei sivistystä silti pidä heittää roskakoriin.

Sivistys on huolenpitoa niistä, jotka sitä tarvitsevat ja tavalla, joka ei alista tai alenna heidän ihmisyyttään ja elämän arvoaan. Sivistystä on vähemmistöjen oikeuksien turvaaminen ja edistäminen, ei enemmistövallan käyttöä heitä vastaan.

Omien etujen ajaminen vähemmistöjen, heikompiensaisten, köyhien ja luonnon kustannuksella on itsekästä, tuhoisaa ja sivistymätöntä - varsinkin kun sitä ajavat yhteiskuntamme vahvimmat tahot ja päättävissä asemissa olevat, kun tarvittaisiin yhteistyötä ja yhdessä sopimista.

Meidän tulee kunnioittaa itseämme ja toisiamme, jotta kunnioittaisimme luontoa ja sen elämää, emmekä tuhoaisi sitä. Jos todella tuntisimme elämäyhteisyytemme muun luonnon ja elämän kanssa, emme tuhoaisi sitä, vaan arvostaisimme sitä itsenämme ja elämämme lähteenä.

Nyt pitää mennä eteenpäin ja löytää elämä itsessään oman ja yhteisen elämämme keskukseksi. Kaikista "jumalista", joita olemme itsellemme turvaksi ja kuvaksemme luoneet, on nyt luovuttava ja otettava todellisuus ja elämä tilalle - siten voimme turvata elämämme ja tulevaisuutemme.

Elämäyhteisyyden kokemuksesta

Mitä enemmän tuhoamme luontoa, sitä vaikeammaksi tulee uuden elämäyhteisyyden luominen, jota nyt tarvitsemme, sillä me olemme se luonto, jota tuhoamme. Meidän tulee lopettaa itsemme tuhoaminen ja annettava luonnolle mahdollisuus elvyttää meidät elävään elämäyhteisyyteen.

Elämäyhteisyyden kokemus on sitä, kun luonnon kauneus ja elämän rikkaus avautuvat meille, unohdamme itsemme ja kaikki on hyvin - ei murheita, ei haaveita, vain tunne "olen kotona". Kauneus on elämän harmonian näkemistä ja kokemista ja myös vahva tunne, että olemme yhtä ja samaa elämää.

Kun yhteys toiseen elämään syntyy, niin se muuttaa elämämme - itselleni esimerkiksi kun joka keväinen punarinta saapuu ensimmäisen kerran n. huhtikuun 10. päivä pihan omenapuuhun, niin jokin helähtää sydämessä - kiva tavata jälleen. Vaikea selittää.

Kun koemme elämäyhteisyyttä toiseen elämään, niin silloin kyse ei ole luonnon pelastamisesta, vaan kyse on itsemme pelastamisesta, me olemme sitä samaa elämää, jota nyt tuhoamme sääliittä.

TARVITSEMME UUDEN ALUN ELÄMÄLLEMME

Meidän on ajateltava koko elämämme uudestaan ja vaihdettava onnellisuuden ja paremman elämän etsimisemme "kuolleesta tavarasta" elävään elämään.

Saamme itsellemme hyvän ja mielekkään elämän ja samalla ratkaisemme meitä uhkaavaa ekokatastrofia.

Kaksi hyvää yhdellä päätöksellä.

Emme halua luopua nykyisestä

Meillä on luja uskomus, että voimme luoda ekologisesti kestävän, mutta nykyiseen kulutukseen ja luonnonvarojen käyttöön perustuvan elämäntavan kiertotalouden ja uusiutuvan energian avulla. Mutta onko tämä vain uskomus, joka estää tarvitsemamme elämäntapamme muuttamisen?

Meillä ei ole enää aikaa sille, että luomme uuden kestävän infran fossiilisten tilalle ja siten pääsisimme niistä eroon. Tarvitsemme toki kaiken uuden kestävän infran, mutta ennen sitä meidän tulee luopua fossiilisista ja luonnon tuhoamisesta ja se edellyttää "alasajoa".

Fossiilisten alasajo ja muu luonnon tuhon lopettaminen edellyttävät aivan toisenlaista vähäkulutuksellista elämäntapaa ja luonnonvarojen käytön radikaalia vähentämistä, joka tulee omaksua ja elää todeksi. Nyt emme tätä vielä "halua", mutta kohta se on pakko.

Keskittyminen mm. kiertotalouteen ja uusiutuviin ei tule ongelmiamme ratkaisemaan siinä aikaikkunassa, joka meillä on käytettävissä - tarvitsemme "alasajon" ja uuden elämäntavan niiden lisäksi ja nopeasti.

Alasajo tarkoittaa luonnollisesti nykyisen talouden rakenteiden murtumista ja romahtamista, mutta tämäkin olisi parempi tehdä suunnitellusti ja harkiten (ja luoda uudet) eikä hallitsemattoman kaaoksen kautta, jota kohti

nyt menemme.

Nytkin koronapandemian vallitessa olisimme voineet toimia niin, että elvytämme taloudesta sen kulutuksen mikä on välttämätöntä ja tarpeellista, jättäneet elvyttämättä sen mikä on turhaa ja vahingollista ja jakaneet näin jäljelle jääneet työt kaikkien työhön kykenevien kesken - ja perälaudaksi perustulo.

Välttämätöntä on mitä kehomme tarvitsee elääkseen ja suojakseen, tarpeellista mitä psyykemme tarvitsee mielenrauhaan - yhdessä luovat mahdollisuuden hyvään ja mielekkääseen elämään. Turha ja vahingollinen on tarpeetonta riippuvuudestamme syntynyttä "tyhjän täyttämistä".

Elvytämme kulutusta ja taloutta takaisin tasolle, joka aiheuttaa mm. kiihtyvää ilmastonmuutosta, luonnon elinvoiman ja monimuotoisuuden heikentymistä, jotka meidän tulee lähivuosikymmenten aikana saada käännettyä toisinpäin. Nyt lisäämme sitä mitä meidän tulee vähentää.

Miksi emme halua luoda hyvää ja mielekästä elämää ja sopeuttaa talous ja yhteiskunta tämän tavoitteen toteuttamiseksi? Meillä on väärä oletus siitä mikä tuottaa hyvää ja onnellista elämää - uskomme sen tulevan "kuolleesta tavarasta", vaikka tiedämme että se on "elävä elämä".

Pitäisi puhua ja valmistautua fossiilitalouden ja haitallisen kulutuksen alasajoon, koska se on joka tapauksessa edessämme. Nyt se voisi ehkä vielä tapahtua ilman "väkivaltaisia toimia" ja jotenkin hallitusti. Tämä mahdollisuus menetetään uskoakseni n. 10–15 vuoden kuluttua.

Ja samaan aikaan pitäisi puhua siitä, että alempi kulutus- ja elintaso ei ole "kurjuutta ja luopumisen tuskaa", vaan mahdollisuus elämänlaadun ja -ilon kasvattamiseen, kunhan vain oivallamme sen. Kulutuksen alentamisen välttämättömyydestä pitäisi tehdä hyve ja keskittyä siihen.

Pitäisi puhua elämänlaadusta, eikä vain taloudesta. Talous, joka ei tuota elämänlaatua, onnellisuutta ihmisille, ei ole järkevää kuin niille, jotka siitä taloudellisesti hyötyvät. Taloudesta on tullut itseisarvoista, kun hyvän elämän pitäisi olla itseisarvoista ja tavoiteltavaa.

Nykyisen talouden ja kulutuksen määrä aiheuttaa sen, että lähivuosikymmeninä yhä useamman ihmisen hyvinvointi maailmassa katoaa kokonaan, tulee kuolema. Nyt pitäisi nähdä iso kuva eikä katsoa tätä yhden ihmisen tai talouden näkökulmasta. Taloutta tarvitaan, mutta ei näin paljon.

Seuraavien vuosikymmenten aikana joudumme sopeutumaan siihen, että voimme saada vain elämällemme välttämättömän ja tarpeellisen, mutta kaikesta turhasta ja vahingollisesta on luovuttava.

Demokratian loppumisen estämiseksi tarvitsemme vahvaa kansalais- ja rauhanliikettä, joka puolustaa väkivallatonta siirtymistä fossiilitalouden jälkeiseen aikakauteen ja myös itse omalla elämällään näyttää, että muutos on mahdollinen.

Keskustelu muutettava taloudesta elämään

Me odotamme nyt "muutoshalua" ja muutosta väärältä suunnalta – ei sitä tee talous- eikä poliittinen järjestelmä – sen teemme me ihmiset, jos niin päätämme. Kysehän on meidän elämästämme ja maailmasta – ei järjestelmien.

Ei taloudelta voi odottaa ratkaisuja elämäntapaamme ja tulevaisuuteemme liittyvistä asioista – se ei kuulu talouden agendaan. Ongelma on siinä, että annamme talouden määrittää keskustelun agenda, jolloin emme pääse keskustelemaan siitä mikä olisi nyt ehdottoman tarpeellista: Miten luomme sellaisen elämäntavan ja yhteiskunnan, joka on mahdollinen – ekologisesti kestävä, sosiaalisesti vastuullinen ja psykologisesti mielekäs.

Miksi julkinen keskustelu eri areenoilla on nykyään lähes pelkkää "sirkusta", jota hämmästellen seuraamme? Koska nykyinen elämän- ja maailmanmallimme lähestyy loppuaan eikä uutta suuntaa ja vaihtoehtoa vielä nähdä. Pyrimme tällä "sirkuksella" peittämään sen, että näin on.

Emme halua keskustella todellisista ongelmistamme ja niiden vaatimista ratkaisuista, koska ne haastavat tämän

nykyisen elämän- ja maailmanmallimme ja paljastaisi sen, että nykyisillä näkemyksillämme ja toimilla emme siihen pysty vastaamaan. On turvallisempaa puhua "niitä näitä".

Emme ole valmiita kohtaamaan sitä mitä kohti olemme menossa ja kuinka suuren, radikaalin muutoksen se vaatii elämäntapaamme, yhteisten asioidemme hoitoon ja talouteen, jotta tästä haasteestamme selviäisimme "kuivin jaloin".

Mutta kohta meidän on pakko tämä "sirkuksemme" lopettaa ja keskittyä todellisiin elämäämme ja tulevaisuuttamme uhkaaviin haasteisiin. Mitä aiemmin sitä parempi.

Me emme nyt "näe metsää puilta". Monet tahot tekevät pyyteettömästi ja hyvin aikomuksin työtä paremman tulevaisuuden eteen, mutta koska se on lukittu olemassa olevaan elämän- ja maailmanmalliin, niin emme löydä tietä eteenpäin. Nyt pitää nähdä nykyisen tuolle puolen.

Me emme voi ulkoistaa tulevaisuuttamme ympäristöjärjestöjen, päättäjien tai valtiovallan tehtäväksi. Se on meidän tehtävämme, ja varsinkin nyt, kun tarvitsemme kokonaan uuden tavan elää kestävästi ja vastuullisesti ja luodaksemme yhteiskunnan, joka tätä uutta tukee ja ylläpitää.

Järjestöt, päättäjät ja valtiovalta keskittyvät siihen mitä varten ne ovat olemassa – nykyisen elämän- ja

maailmanmallin ylläpitoon, uudistamiseen ja sen ongelmien korjaamiseen. Järjestelmät ja rakenteet ovat itsetarkoituksellisia ja elävät vain säilyttääkseen itsensä ja nykyisen. Nyt tarvitsemme kuitenkin kokonaan uuden elämän- ja maailmanmallin ja siksi tulevaisuuden varmistaminen ja uuden luominen on meidän itsemme tehtävä.

Kun otamme tulevaisuuden ja uuden luomisen omiin käsiimme ja teemme sen yhdessä muiden kanssa, niin saamme aivan uutta merkitystä elämäämme. Voimaannumme ja elämästämme tulee hyvää ja mielekästä. Emme vastusta muutosta tai kiellä sen tarvetta, vaan muutoksesta ja uuden luomisesta tulee elämänilomme ja elinvoimamme lähde, josta nautimme yhdessä toistemme kanssa.

Vaikka talous ja sitä edustavat tahot ovatkin saaneet merkittävän aseman yhteiskunnassamme, niin talous on kuitenkin ja pitää olla aina renki, ei isäntä – kuten muutkin luomamme järjestelmät. Eteneminen uuteen tulee olla järjestyksessä me, kansalaisyhteiskunta, järjestöt, päättäjät, valtio, talous. Meidän tulee ensin kertoa minkälaisen tulevaisuuden haluamme, elää itse sen mukaisesti ja sen jälkeen luoda ja vaatia uudet systeemit tätä tulevaisuuttamme tukemaan.

Ei enemmistödemokratia voi koskaan turvata tulevien sukupolvien elämää – sen tekevät vain ihmiset, jotka eivät odota muiden tekevän uutta maailmaa, vaan tekevät sen

itse. Se ei synny enemmistön tai nykyisen valtarakenteen toimesta, jotka tästä nykyisestä elävät. Uusi syntyy vain vähemmistön ja ihmisten toimesta, jotka päättävät elää ja toimia toisin. Jos jäämme odottamaan enemmistön heräämistä, niin kohtalomme on varma. Nyt tarvitaan edelläkävijöitä, suunnannäyttäjiä.

Muut tulevat kyllä sitten perässä, kun ymmärtävät, että uusi kestävä, vastuullinen elämäntapa onkin paljon parempi ja mukavampi tapa elää. Pitää keskittyä uuteen eikä sitä vastustaviin – vastustaminen ei luo uutta.

Uuden ratkaisun näkeminen edellyttää, että näemme ne uskomukset ja oletukset, jotka ovat nykyisen elämänmallimme luoneet ja tunnistaa ja tunnustaa, että ne eivät nyt enää toimi ja auta meitä pulasta. Maailmamme ja elinympäristömme on kulkenut nyt uskomustemme ylitse. Onneksi elämä ja sen evolutiivinen prosessi näyttää meille, että voimme näistä uskomuksista luopua ja löytää elämäkeskeisen perustan itsellemme ja elämäämme ja laajentaa tietoisuuttamme tarvittavissa määrin.

Valta ja talous tarvitsevat opposition

Me kuvittelemme usein, että kun vastustamme esimerkiksi nykyistä taloudellista ja poliittista järjestelmäämme, niin silloin heikennämme sitä ja saamme sen jopa muuttumaan haluamaamme suuntaan. Mutta näinhän ei käy kuin hyvin harvoin.

Valta ja talous tarvitsevat näkyvän opposition. Ne saavat siltä tarvitsemansa energian ja huomion, joka pitää sen agenda esillä. Ja mikä tärkeintä, ne pitävät näin opposition kiinni omassa agendassaan. Monesti valta luo myös itse oman oppositionsa edellä mainituista syistä. Tästä on puhunut mm. Noam Chomsky.

Jos emme halua tukea nykyistä taloutta ja valtaa, niin meidän tulee lakata olemasta sille oppositio ja ”pakottaa” se meidän omaan agendaamme. Meidän tulee vetää huomio ja energiamme pois sieltä mitä vastustamme, siihen mitä kannatamme ja haluamme. Elämän puolesta, ei ketään eikä mitään vastaan.

Tämä sama pätee tietenkin myös omaan itseemme – ”joka vaivojansa vaikertaa, on vaivojensa vanki”.

Tarvitsemme elämänpuolustajia

Olemme luoneet itseämme edustamaan poliittisen järjestelmän, joka mahdollistaa varallisuuden kasautumisen harvojen käsiin ja luonnon tuhoamisen jatkumisen, vaikka molempia pidetään ongelmina. Jokin on selvästi mennyt pieleen ja tarvitsemme uuden tavan ratkaista ongelmamme.

Taloudellinen ja poliittinen järjestelmä, jonka tehtävä on luoda ja turvata hyvinvointiamme, on nyt muodostunut uhaksi elämällemme kieltäytyessään tarvittavien muutosten tekemisestä ja salliessaan etujemme ja elämän

vastaisen toiminnan jatkumisen.

Tarvitsemme nyt vahvaa joka tason kansalaisaktiivisuutta, -rohkeutta ja -tottelemattomuutta tarvittavan muutoksen aikaansaamiseksi. Myös meidän itsemme on alettava elää toisin, tehtävä tästä välttämättömyydestä hyve ja saada näin uuden maailman luomisemme näkyväksi ja todeksi.

Meitä elämänpuolustajia ei ole vielä paljon, mutta se ei saa olla syy passiivisuuteen tai hiljaisuuteen. Nyt on jokaisen pidettävä ääntä mahdollisen tulevaisuuden puolesta, josta nuoret ovat näyttäneet hienoa esimerkkiä. Vain yhdessä voimme murtaa elämää vastustavien vallan

Toimimalla itse ekologisesti kestävä ja sosiaalisesti vastuullisen elämän puolesta ja elämällä itse niin, saamme muutoksen tekemiseen tarvittavan voiman ja rohkeuden. Näemme, että toisin eläminen on hyvää ja mielekästä elämää. Ei ketään eikä mitään vastaan, vaan elämän puolesta.

Ekologisesti kestävä elämä on selvästi nykyistä vähemmän kulutusta ja ilmastopäästöjä aiheuttavaa ja sosiaalisesti vastuullinen elämä taloudellista ja sosiaalista eriarvoisuutta vähentävää ja heikompiosaisista huolta pitävää elämää. Elämme niin kuin haluamme muidenkin elävän.

Ja vaikka tulevaisuutemme ei näytäkään kovin lupaavalta, niin sekään ei saa olla este sille, että emme edes yritä luoda

toisenlaista elämäntapaa. Niin kauan kuin on aikaa, niin aikaa on.

Vasta kokemamme kriisit saavat meidät heräämään ja näkemään todellisuuden ympärillämme uusin silmin ja aloittamaan uuden elämän. Näin näyttää käyvän myös kollektiivisesti - vain vakavat kriisit pystyvät pakottamaan meidät muuttamaan elämäntapaamme ja sopeutumaan luonnon ehdoille.

Näyttää olevan myös niin, että kollektiivisesti kohtaamiemme kriisien tulee olla riittävän nopeita, tulla yllättäin, aiheuttaa riittävästi lähikuolemaa, koskea meitä kaikkia, kestää riittävän kauan ja olla globaali. Olla sellaisia, että emme pysty niiltä suojautumaan mitenkään.

Ilmastonmuutos ja luonnon ekosysteemien hajoaminen eivät ole tällaisia pakottavia kriisejä, joten joudumme kohtaamaan vielä vakavan uuden pandemian tai ruokakriisin, jotta kulutuksemme ja ilmastopäästömme putoavat riittävän paljon ja tuhoavat myös luomamme elämän rakenteet.

Näyttää olevan siis niin, että sivistyksestämme, tiedoistamme ja kyvyistämme huolimatta, emme pysty sopeutumaan ajoissa maapallomme ekologisiin rajoihin ja estämään pakon kautta tapahtuvaa elämämme alasajoa, vaan se on tie, joka sopeuttaa meidät niihin.

Sitä ketkä selviytyvät ja miten, emme voi tietää, mutta

uskon, että jossain vaiheessa elämämme alasajoa elämä itse ja sen evolutiivinen prosessi tulevat avuksemme ja tietoisuutemme laajenee pois itsekeskeisyydestä elämäkeskeiseksi ja alamme toimia itsemme ja elämän hyväksi.

Hinta ihmislajimme säilymiselle on kova, mutta ilmeisen välttämätön. Mitään varmuutta ei ole siitä, että selviämme, emmekä ajaudu sukupuuttoon. Me olemme laji lajien joukossa ja yleensä lajit eivät ole pystyneet pysäyttämään sukupuuttoon johtavaa kierrettä. Olemmeko poikkeus?

Elinolosuhteiden ja elämisen edellytysten huonontumisen lisäksi suuri ongelma on se, että luomamme taloudelliset rakenteet ovat sellaisia, että niitä on kovin vaikea, ellei mahdotonta, sopeuttaa rajuun talouden alasajoon, joka aiheutuu, eikä siihen ole edes varauduttu.

Tarvitsemme yhteiskunnan ja poliittisen järjestelmän, jossa elämänsuojelu, heikommista huolenpitäminen ja eriarvoisuuden poiskitkeminen ovat kaiken lähtökohta, ja jonka päällä toimii tähän sopeutunut taloudellinen järjestelmä - eikä päinvastoin kuten nyt.

Monella alkaa viimeistään nyt mennä "tajuntaan ja iholle" poliitikkojen ilmastopuheiden ja tekojen välinen ristiriita, kun taloutta tuetaan eikä ilmastonmuutoksen tai ekokriisin torjuntaa huomioida mitenkään tukipäätöksissä, vaikka niistä niin kauniisti ja vahvasti puhutaan.

Jos emme nyt pääätä elää ja toimia toisin, niin milloin sitten? Minkä pitäisi muuttua, mitä pitäisi tapahtua, jotta tekisimme tuon päätöksen? Milloin on se hetki, että alamme elää ja toimia toisin? Milloin päätämme, että emme halua ajautua kaaokseen ja kurjuuteen tulevina vuosina?

Vihreä elvytys ei elvytä elämää

Vihreällä kestäväällä elvytyksellä talous vauhtiin, investoinnit, kulutus ja työpaikat kasvuun, jotta voimme vastata ilmastomuutoksen ja elonkirjon vähenemisen haasteeseen. Mantra, jota toistetaan nyt. Eikö kukaan näe tässä ristiriitaa - lisätään sitä mitä pitäisi vähentää.

Koronapandemian aikana pudonneet ilmastopäästöt ja kulutuksen eli luonnonvarojen käytön ja saasteiden lasku halutaan nopeasti takaisin entiseen vauhtiin, koska "väärin sammutettu" - päästöjä ja luonnonvarojen käyttöä tulee vähentää luomalla lisää taloutta ja kulutusta.

Poliittinen järjestelmä jatkaa entiseen malliin elvyttäen taloutta ja kulutusta eikä näin ollen tunnista ja tunnusta meneillään olevaa kärjistyvää ekokatastrofia. Johtopäätös - jos ekokatastrofia ei voida pysäyttää talouden ja kulutuksen avulla, niin sitä ei sitten tehdä.

Elämänsuojelijan näkökulmasta nykyinen politiikka on tuottamuksellista vahingontekoa.

Koronapandemia on osoittanut, että kulutus ja päästöt saadaan nopeasti alas ja niin pitäisi toimia myös ekokatastrofin kanssa, vaikka se ei juuri nyt uhkaa omaa henkeämme. Se uhkaa ihmiskunnan tulevaisuutta.

Raha / velka ei ole ongelma – eriarvoisuus on

Raha tai velka ja sen maksaminen pois tai maksamatta jättäminen ei ole todellinen ongelma globaalilla tai valtiollisella tasolla. Rahaa voidaan painaa kuinka paljon tahansa ja sitä voidaan myös mitätöidä aivan yhtä helposti. Raha on vain sopimus, bittejä tietokoneella, sillä ei ole mitään reaalista vastinetta enää.

Ongelma on tämän luodun rahan ja velan jakaantuminen / jakaminen ihmisten kesken eli eriarvoisuus, joka jakaa sitä epätasaisesti ja siihen liittyvä vallankäyttö. Kun eriarvoisuutta puretaan, niin silloin myös raha alkaa jakaantua tasaisemmin ja vallankäyttö sen myötä lievenee. Sen neuvotteluasema heikkenee, jos kaikilla on sitä sen verran, että sen avulla ei voi kiristää toista nälällä, pakkotyöllä tai muulla.

Tämä näkökulma unohtuu monesti ja se on tietenkin tavoitekin niille, jotka elävät tästä rahan ja velan luomasta eriarvoisuudesta, koska se on heille vallankäytön väline ja perusta.

Nyt suuri osa ihmisistä ja luontoa on alistettu rahalle ja sen luomalle vallankäytölle, eriarvoisuudelle ja tuhovoimalle –

mikään luonnonlaki ei tätä vaadi. Kun vähennämme eriarvoisuutta, niin myös vallankäyttö, alistaminen ja tuho vähenevät, koska meidän ei tarvitse enää kilpailla toistemme kanssa rahasta tai pelätä nälkää, pakkotyötä tai muuta alistamista.

Raha tai velka ei ole ongelma – eriarvoisuus on.

Aikaa ei ole enää hukattavaksi

Päästöt ja kulutus alas ja elämänlaatu ylös vs. päästöt ja kulutus ylös ja elinmahdollisuudet alas.

En ymmärrä miksi teemme kaikkemme päästöjen ja kulutuksen lisäämiseksi, vaikka tiedämme mihin se johtaa. Miksi poliittinen tavoite on ajaa meidät kurjuuteen? On hurjaa ajatella, että päättäjät, jotka on valittu edustamaan etuamme, ajavat politiikkaa, joka ajaa meidät ja tulevat sukupolvet pian kaaokseen ja kurjuuteen, pitäessään talouskasvua ja aineellisen elintason nostoa tärkeimpänä tavoitteenaan - ja tekevät näin tietäen tämän. Ja tietäen, että olemme ehkä jo 10 vuoden kuluttua tilanteessa, josta ei ole paluuta koko maapallon elinkelpoisuuteen.

On hurjaa ajatella, että me itse jatkamme kestämatöntä elämäntapaamme, joka ajaa meidät ja tulevat sukupolvet pian kaaokseen ja kurjuuteen, pitäessämme aineellista ylikulutusta ja rahavaurautta hyvän elämän edellytyksenä - ja teemme näin tietäen tämän.

Jos ilmastonmuutosta ja luonnontuhoa torjutaan vain niillä

keinoilla, jotka ovat taloudellisesti ja poliittisesti järkeviä ja mahdollisia, niin aika ei riitä ja lopputulos on varma - kuuma osittain elinkelvoton maapallo, jossa sään ääri-ilmiöt tekevät elämästämme sietämätöntä.

Eniten hämmästyttää, että emme aidosti keskustele siitä miten aiomme sopeuttaa elämäntapamme, teollisuutemme, taloutemme ja yhteiskuntamme fossiilitalouden ja luonnonvarojen ylikäytön lopettamisen jälkeiseen aikaan, vaikka se hetki lähestyy koko ajan. Kertarysäys on katastrofi.

Olemme luoneet elämäntapaamme, talouttamme ja yhteiskuntaamme satoja vuosia ja nyt se pitäisi muuttaa 10 vuodessa - kiire on todellinen, mutta silti menemme edelleen väärään suuntaan. Kriisitietoisuutta ei ole käytännössä lainkaan ja kuvittelemme, että aikaa on vielä - ei ole.

Nykyisillä arvoilla kaaos on lähes varma

Onko talouden irtikytchentä luonnonvarojen käytöstä ja kiertotalous mahdollista toteuttaa siten, että niiden käyttö putoaa n. 50–70 % ja uusiutuvilla ja niihin perustuvilla teknologioilla korvata kokonaan fossiilienergia ja siihen perustuvat teknologiat 10–20 vuoden aikana?

Tähän irtikytkentään, kiertotalouteen ja uusiutuviin perustuu ymmärtääkseni nykyinen pyrkimys ratkaista ilmastomuutos ja luonnonvarojen ylikäyttö talouskasvun

olosuhteissa. Itse en näe, että se olisi mahdollista siinä aikataulussa, joka on käytettävissä.

Jos irtikytcentä, kiertotalous ja uusiutuvat eivät ehdi vastaamaan siihen uhkaan, joka on edessämme, niin talouskasvusta, ylikulutuksesta ja päästöistä on luovuttava. Tämä luonnollisesti tarkoittaa nykyisen elämänmallimme romahdusta ja tarvetta uudelle sen jälkeen.

Nyt ei pidä vaipua epätoivoon ilmastotekojen suhteen - emmehän ole vielä niitä edes aloittaneet. Mutta siitä kannattaa olla huolissaan, että emme aio edes tehdä riittäviä toimia estääksemme ilmastokaaoksen. Ja se on hämmentävää.

On hurjaa, että tuhoamme luontoa, ajamme lajeja sukupuuttoon, teemme ilmastosta vaarallisempaa, ihmisiä kuolee ja osasta maapalloa tulee elinkelvotonta ja näin tuhoamme oman elämämme mahdollisuuksia ja tämä kaikki laillisesti. Tarvitsemme ekoeettisyyttä ja uutta elämänlakia.

Jos teemme riittäviä ilmasto- ja ekotoimia, niin talousjärjestelmämme ei sitä kestä, koska ne estävät talouskasvun. Mutta jos emme niitä tee, niin talousjärjestelmän lisäksi koko elämäntapamme ja elinmahdollisuutemme tulevat romahtamaan. Pitäisi päättää - talouskasvu vai elämä?

Ilmastokaaoksen estäminen edellyttää elämäkeskeistä

maailmankuvaa ja arvoja, jotka sitten luovat uudet systeemit sitä tukemaan. Mutta jos emme tätä elämäkeskeisyyttä omaksu ajoissa, niin mahdollisuus rauhanomaiseen muutokseen pienenee. Nykyisillä arvoilla kaaos on lähes varma.

Jos kuvittelemme nykyisistä moderneista ja postmoderneista arvoista ja maailmankuvasta käsin mikä uusi talous- ja yhteiskuntajärjestelmä olisi, niin emme näe sitä mitä tarvitsemme, koska se edellyttää uutta perustaa - elämäkeskeisyyttä. Siksi sen omaksuminen on oleellista.

En siis usko, että pystymme luomaan uutta kestäväää talous- ja yhteiskuntajärjestelmää nykyiseltä pohjalta, vaan niiden luominen edellyttää uutta perustaa miltä ne syntyvät. Tarvitsemme elämäkeskeisyyden nykyisen itse- ja ihmiskeskeisyyden tilalle.

Nyt on hyvä aika varautua tulevaan

Entistä vakavampia uutisia ilmastonmuutoksesta, mutta poliittisessa kentässä ei mikään edes värähdä näiden vuoksi. Nyt pitäisi julistaa hätätila ja toimia kuten koronapandemiassa - päästöjä ja kulutusta rajoitettava ja nopeasti.

Koronapandemian hoito ja siihen liittyvät rajoitukset olivat hyvä 3 kk:n harjoitus tulevasta hätätilasta, joka ei kestä 3 kk:ta, vaan lopun elämäämme, ja jossa opettelemme uuden tavan elää ekologisesti ja sosiaalisesti kestäväällä ja

vastuullisella tavalla. Ja sen aika on nyt.

Monet ovat sitä mieltä, että valmiuslakia ja sen luomia valtaoikeuksia rajoittaa ihmisten ja talouden toimintaa, ei tulisi enää koskaan tarvita ja käyttää. Joudun kyllä nyt tuottamaan pettymyksen näille toiveille - se hetki on yllättävän lähellä ja hätätilan kesto pitkä.

Se merkittävä ero koronapandemiaan on, että se tuli kuitenkin jotenkin yllättäin, vaikka näistä viruspandemoista olikin varoitettu - ilmastonmuutos ja luonnontuho ovat laajasti tiedossa, tunnistettu ja niistä on varoitettu, joten kyse on haluttomuudesta kohdata todellisuus.

Nyt on hyvä aika varautua tulevaan - opetella pois turhasta ja vahingollisesta kulutuksesta, muuttaa elämäntapojaan terveellisemmiksi, pistää rahaa jemmaan, kohdata omat uskomuksensa, jotka pistävät muutoksessa hanttiin ja valmistautua henkisesti tulevaan. Ja olla läsnä elämälle.

Ilmastonmuutos etenee ja sään yllättävätkään ääri-ilmiöt eivät enää nouse median pääuutisiksi, eivätkä saa myöskään päättäjiltä käytännössä mitään huomiota - uutiskynnyks ei ylitä. Mitä tämä kertoo? Se kertoo karulla tavalla sen, että elämämme todellinen uhka ei kiinnosta.

On hurjaa ajatella, että päättäjät, jotka on valittu edustamaan etuamme, ajavat politiikkaa, joka ajaa meidät ja tulevat sukupolvet pian kaaokseen ja kurjuuteen,

pitäessään talouskasvua ja aineellisen elintason nostoa tärkeimpänä tavoitteenaan - ja tekevät näin tietäen tämän.

Poliittiset päättäjät rakentavat maailmaa sellaista tulevaisuutta varten, jota ei ole eikä tule, koska meidän on alettava elää toisin. Ja jos emme ala elää tosin, niin silloin sitä tulevaisuutta ei myöskään ole. Nyt on keskityttävä ekokatastrofin ja ilmastonmuutoksen torjuntaan.

Milloin aloitamme todellisen keskustelun sivilisaatiomme romahtamisen uhasta ja sen estämisestä? Milloin ymmärrämme, että 10 vuoden päästä tätä keskustelua ei tarvitse enää käydä? Milloin ymmärrämme, että teemme kuolemaa, joka on väistämätön ilman radikaaleja toimia?

Jos lämpötila nousee +2 asteeseen, niin on todennäköistä, että se nousee +4 asteeseen. +2 astetta saavutetaan n. vuonna 2030, jos radikaalia muutosta ei nyt tehdä. +4 astetta tarkoittaa, että maapallon väestö supistuu n. 1 miljardiin eli 6,5 miljardia kuolee tavalla tai toisella.

Tiedämme, että välttääksemme täyden ilmasto- ja ekokatastrofin meidän tulee ajaa fossiilipäästöt nolleen tulevien vuosikymmenten aikana. Tiedämme, että luonnon monimuotoisuus ja elinvoima on vakavasti uhattuna jo nyt.

Mitä teemme - täysillä kohti katastrofia. Pähkähullua.

Ilmastopolitiikka on vaikeaa ja monimutkaista, koska siinä pyritään ensisijaisesti turvaamaan talouden edut ja nykyinen elämäntapamme ja vasta toissijaisesti

vähentämään päästöjä ja turvaamaan elämämme. Siksi mahdollisuudet todellisiin päästövähennyksiin jäävät pieniksi.

Me emme voi ilmastopolitiikassa turvata nykyisen talouden etuja ja elämäntapaamme, koska juuri ne ovat juurisyy ilmastomuutokselle ja muulle luonnontuholle. Todellinen ilmastopolitiikka on elämän turvaamista ja talouden ja elämäntapamme muuttamista sitä tukemaan.

Vasta kun teemme prioriteettijärjestyksen muutoksen talouden turvaamisesta elämän turvaamiseen, meillä on todellisia mahdollisuuksia vastata ilmastomuutoksen meille asettamaan uhkaan. Ilmastomuutosta on nyt torjuttava päättäväisesti elämän näkökulmasta.

Elämä on nyt ajateltava uusiksi

Ilman näkökulman muuttamista "taloudesta elämään", emme pääse edes alkuun ilmastomuutoksen torjunnassa. Tämä näkökulman muutos ja erityisesti milloin sen teemme, tulee määrittämään tulevaisuutemme ja elinmahdollisuudet koko maapallolla. Ilman tätä muutosta, emme selviydy.

Elämäntapamme ja talouskasvun irtikytkentä ilmastomuutoksen ja luonnontuhon torjunnasta on mahdotonta. Emme pysty vähentämään ilmastopäästöjä, luonnonvarojen ylikulutusta ja luontorasitustamme puuttumatta elämäntapaamme ja talouskasvun

ideologiaan. Niistä on luovuttava.

Meidän on ajateltava koko elämämme uudestaan ja vaihdettava onnellisuuden ja paremman elämän etsimisemme "kuolleesta tavarasta" elävään elämään. Saamme itsellemme hyvän ja mielekkään elämän ja samalla ratkaisemme meitä uhkaavaa ekokatastrofia. Kaksi hyvää yhdellä päätöksellä.

Odotettavissa: elinmahdollisuutemme heikkenevät, tulee hemmetin kuuma, nälkä vaivaa, porukkaa on paljon, ihmisiä kuolee ja myös meillä jatkuvasti kasvava määrä eri pandemioissa, kuumuuteen, ympäristösairauksiin ja sään ääri-ilmiöissä. Ratkaisu: kulutus ja päästöt alas nyt.

Nyt jos tehtäisiin poliittisesti radikaaleja ilmastotoimia, niin muutaman vuoden päästä todettaisiin, että ne olivat aivan riittämättömiä alentamaan ilmastopäästöjä. Tämän päivän radikaalit ilmastotoimet ovat huomisen päivän aivan välttämättömiä ensiaskeleita todellisiin toimiin.

Jokainen nyt tekemättä jätetty ilmastotoimi, joudutaan tekemään moninkertaisena muutaman vuoden kuluttua, ja jos ne tehdään vasta 5-10 vuoden kuluttua, niin niiden merkitys häviää luonnon keikahduspisteiden aktivoituessa ja lämpötilan hakeutuessa uuteen +5–8 asteen tasapainoon.

Yksi nyt täysin poissuljettu ja epärealistinen poliittinen teko, jota joudutaan myöhemmin väistämättä

tarkastelemaan ja jossa rajoitetaan omistusoikeutta, on luonnon omistusoikeus, joka sallii sen tuhoamisen ansainnan vuoksi. Koskee meillä pääasiassa metsien ja soiden tuhoamista.

Moni nyt itsestään selvänä pidettävä asia ja tapa tulee muuttumaan lähivuosikymmenten aikana - mutta ei se ole ongelma, vaan mahdollisuus uuteen elämään, uuteen elämäniloisempaan ja luonnollisempaan elämään. Muutos on ongelma vain nykyisyydelle, ei meille.

Kun vaihdamme näkökulmamme itsestä elämään, moni luonnollisena ja varmana pitämämme asia osoittautuukin vain luodun omakuvamme ja itsemme luomaksi uskomukseksi, jota olemme pitäneet totena. Elämä ilman luotuja todellisuuden kuvia on helpompaa ja varmempaa - elämää siinä mitä on.

On huomattavasti helpompaa ja mukavampaa opetella uusi vähäkulutuksellinen ja elämäniloisempi elämäntapa nyt kuin myöhemmin, jolloin poliitikot tai luonto päättävät siitä puolestamme. Nyt voimme itse päättää aikataulun ja missä järjestyksessä sen teemme, kunhan aloitamme sen nyt.

Emme uskalla hypätä pois kyydistä

Vastustamme ilmastomuutosta puuttumatta sen todellisiin syihin ja siksi se ei onnistu - jopa kiihdytämme sitä. Toimimalla elämän puolesta ja näkökulmasta

puutemme todellisiin syihin ja luomme elämäntavan, joka ei uhkaa elämäämme ja luontoa, joka sen mahdollistaa.

Torjumme ilmastomuutosta elvyttämällä ja kiihdyttämällä taloutta, joka pahentaa sitä, koska irtikytöntää kulutuksen ja luonnonvarojen käytön välillä ja riittävää materiaalien ja raaka-aineiden kiertotaloutta ei ole. Emme siis torju ilmastomuutosta, vaan edistämme sitä.

Kyllähän tämä poliitikkojen tuottamukselliseksi vahingonteoksi ja elämäämme uhkaavaksi katastrofiksi muodostuva välinpitämättömyys on käsittämätöntä. Taloutta kiihdytetään samalla, kun elämämme perustat murtuvat ekosysteemien hajotessa ja tuhotessa luonnon monimuotoisuutta.

Tällä hetkellä lähes koko maailma taistelee sen puolesta, että talous saataisiin koronapandemiasta huolimatta / välittämättä nousuun, samaan aikaan kun ilmastomuutoksen ja elonkirjon vähenemisen torjunta vaatisi ehdottomasti kulutuksen ja päästöjen eli talouden saamista laskuun.

Olemme matkalla kuumaan, vaaralliseen, levottomaan ja ahtaaseen maailmaan, mutta kukaan ei uskalla hypätä kyydistä pois, kun muutkaan ei uskalla sitä tehdä. Ja näin matka jatkuu, vaikka osaa alkaa jo meno hirvittää. Ja nopeus sen kuin vain kiihtyy eikä kohta voi enää hypätä pois.

Turha ja vahingollinen kulutus on tällä hetkellä ihmisoikeus, jonka puolesta taistellaan, vaikka luonto tuhoutuu, ilmasto lämpenee ja henki menee jo nyt monelta ja jatkossa yhä useammalta. Olemme yhteisellä päätöksellä tekemässä joukkotuhontaa hymyssä suin. No kaikki ei hymyile.

UUTEEN AIKAAN JA ELÄMÄÄN

Kun elämämme perusta ja me muutumme, niin elämämme ja maailma muuttuvat.

Jos tarve, halu ja jopa addiktioksi asti edennyt riippuvuutemme ”kuolleesta tavarasta” ei vaihdu ”elävään elämään”, niin emme löydä aidosti uutta.

Aidosti uusi syntyy vain uudelta perustalta.

Toive paluusta entiseen – miksi?

Toiveemme paluusta entiseen, ennen koronapandemiaa edeltäneeseen elämäämme, on aika luonnollinen ja normaalilta kuulostava reaktio ja toive. Haluamme elää niin kuin olemme eläneet. Mutta onko tämän toiveemme takana joitain syvempiä syitä. Tässä ainakin muutamia:

Haluamme takaisin entiseen, koska emme halua kohdata sitä todellisuutta, jossa juuri nyt olemme ja elämme. Emme halua sopeutua siihen elämään mikä nyt on mahdollista. Emme halua elää tässä ja nyt, vaan aina jossain muualla – tämä toki pitää paikkansa siellä entisessäkin elämässämme. Todellisuuden kohtaaminen sellaisena kuin se kulloinkin on, on kuitenkin tie hyvään ja onnelliseen elämään.

Haluamme takaisin entiseen, koska emme halua muuttaa elämäntapaamme ja alkaa elää toisella tavalla – vaikka niinhän juuri nyt teemme. Emme halua pysyvää muutosta elämäämme, vaikka toisaalta tiedämme, että se on edessämme joka tapauksessa taloustaantumana, sen vaikutusten ja ilmastonmuutoksen ja luonnon tuhon takia, joka etenee edelleen joka päivä, vaikka maailma onkin nyt pysähdyksissä.

Haluamme takaisin entiseen, koska emme halua muuttua. Emme halua muuttaa sitä kuvaa itsestämme, joka elämäämme aiemmin hallitsi. Haluamme takaisin entisen itsemme, koska tiedämme, että emme voi enää elää näissä

muuttuneissa elinolosuhteissamme vanhalla minällämme – se tulisi muuttumaan.

Haluamme takaisin entiseen, koska haluamme takaisin entiseen – emme osaa edes kuvitella, että toisenlainen elämä ja elämäntapa voisi olla hyvää ja mielekästä. Emme usko sen olevan mahdollista – vaikka mistä me sen voisimme tietää, jos emme ole sitä kokeilleet. Nyt olisi oiva tilanne elää toisin.

Me voimme sopeutua siihen mikä on nyt mahdollista poikkeustilarajoitusten takia ja myöhemmin pakollista, kun ekologinen katastrofi siihen pakottaa tai sitten voimme tätä sopeutumista vastustaa ja elää kärsimätöntä ja ahdistavaa elämää.

Voimme elää uutta normaalia todeksi tai sitten haikailla takaisin sitä vanhaa normaalia, jota ei enää kuitenkaan ole.

Haluamme "uuteen" - mitä sillä tarkoitamme?

Tällä hetkellä moni pohtii sitä, että palaammeko entiseen vai voisimmeko nyt suunnata johonkin uuteen, kun koronapandemia on muuttamassa elämäämme ja talouttamme rajusti. Mutta mitä tällä "uudella" itseasiassa tarkoitamme?

Riippuu tietenkin puhujasta onko tämä "uusi" entinen korjattuna sen valuvioilla, onko se kiertotalouteen perustuva kestävä talous, joka huomioi ilmastonmuutoksen luomat haasteet, onko se nykyistä

paremmin heikommista ja köyhistä huolehtiva vastuullisempi hyvinvointiyhteiskunta vai onko se entinen meno, mutta entistä tehokkaammin, uutta taloutta luoden ja kulutusta kasvattaen? Jokaisella on oma näkemyksensä, niin myös ”uudella ajalla”.

Uuden ajan näkökulma uuteen on erilainen. Se on uusi elämäntapa ja yhteiskunta, jotka ottavat lähtökohdakseen ekologisen kestävyys ja ihmisyytemme eettiset rajat, joita ei saa ylittää. Se on ekologisesti kestävä, sosiaalisesti vastuullinen, psykologisesti järkevä ja fyysisesti terveellinen elämäntapa, ja yhteiskunta, joka tukee tätä uutta elämäntapaamme ja luo sille edellytyksiä yhdessä toistemme kanssa osallisuuteen, vastuullisuuteen ja vapauteen perustuen. Se asettaa tälle uudelle elämäkeskeisen perustan.

Tämä tietenkin edellyttää sitä, että meidän tulee luopua nykyisistä uskomuksista siitä mikä on elämämme perusta ja miten uskomme hyvän elämän ja onnellisuuden olevan saavutettavissamme. Hyvä ja onnellinen elämähän on meidän todellinen tavoitteemme.

Uusi aika ei usko, että löydämme sen itse- ja ihmiskeskeisestä ja kulutukseen keskittyvästä elämäntavastamme, vaan uudesta elämäkeskeisestä suhteestamme itseemme, toisiimme, luontoon ja elämään sen kaikessa moninaisuudessaan ja rikkaudessaan.

Ei ketään eikä mitään vastaan, vaan elämän puolesta.

Aidosti uusi syntyy vain uudelta perustalta

Jos ja kun haluamme aidosti uuden elämäntavan ja yhteiskunnan, joka on ekologisesti kestävä, sosiaalisesti vastuullinen, psykologisesti järkevä ja fyysisesti terveellinen, niin se ei synny nykyistä jatkamalla tai siltä samalta perustalta, jolta nykyinen elämäntapamme ja yhteiskuntamme ovat syntyneet. Tarvitaan uusi perusta – miksi?

Kuten Einsteinin kuuluisat sanonnat "Emme voi ratkaista ongelmia ajattelemalla samalla tavalla kuin silloin, kun loimme ne" ja "Hulluutta on se, että tekee samat asiat uudelleen ja uudelleen ja odottaa eri tuloksia.", niin myös uusi aika näkee tämän samalla tavalla. Jos haluamme aidosti "uutta", tulee meidän perustaa uuden elämän ja maailman luomisemme uuteen tietoisuuteen, siitä nousevaan ajatteluun ja tekemiseen. Näin emme toistaisi samoja virheitä ja loisi entistä pahempia ongelmia itsellemme.

Jos haluamme edelleen kuluttaa, elää itsekeskeistä elämää, kilpailla toistemme kanssa, käyttää luonnonvaroja itseämme varten yli luonnon uusiutuvan kapasiteetin ja käyttää luontoa kaatopaikkanamme ja toimia yhteiskunnallisesti kuten aiemminkin, niin luomme tämänkin kriisin jälkeen saman vanhan maailman, joka ajaa meidät kriiseihin nyt ja tulevaisuudessa. Ja sitähan emme halua.

Meidän tulee edetä omassa ja kollektiivisessa tietoisuudessamme ja päästä irti nykyistä maailmaamme kantavista ja ylläpitävistä uskomuksista. Meidän tulee löytää tilalle elämäkeskeisiä kestäviä ja eettisiä arvoja ja maailmankuva, joka ei enää luo tarvetta nykyiselle kestäättömälle elämäntavallamme.

Kun luomme uuden elämästä nousevan suhteen itseemme ja toisiimme ja näemme todellisuuden ja maailmamme tilan sellaisena kuin se on, niin silloin alamme myös elää ja toimia toisin, ja luomme tätä ”uutta” edistämään ja tukemaan myös uuden tavan elää ja toimia yhdessä yhteisöllisesti ja yhteiskuntana.

Jos tarve, halu ja jopa addiktioksi asti edennyt riippuvuutemme ”kuolleesta tavarasta” ei vaihdu ”elävään elämään”, niin emme löydä aidosti uutta. Aidosti uusi syntyy vain uudelta perustalta.

Mistä löydämme uuden perustan elämällemme?

Jos haluamme uuden elämän itsellemme, niin monesti uskomme sen löytyvän sillä, että alamme vain elää toisella tavalla. Monesti haemme apua myös erilaisista elämäntaitovalmennuksista, henkisistä opeista tai kääntymällä uskontojen puoleen, mutta todellista muutosta ei vaan tapahdu. Etsimme ratkaisua, mutta emme sitä löydä.

Maailmankuvamme ja arvomme sekä minkälainen

todellisuus- ja ihmiskäsitys meillä on maailmasta ja itsestämme, määrittävät sen miten elämme. Nämä ovat tiedostamattomia juurisyytä, emmekä näe sitä kuinka ne vaikuttavat elämäämme ja elämänvalintojamme tehdessämme oman persoonamme ja luonteemme alla. Jos kuvamme itsestämme ja maailmasta ja maailmankuvamme ja arvomme eivät muutu, niin elämämme ei muutu ja jatkuu entiseen tahtiin.

Nykyinen vallitseva kuvamme todellisuudesta on mm. materialistinen, mekanistinen, deterministinen ja itse- ja ihmiskeskeinen todellisuus. Nämä ilmenevät modernina ja postmodernina maailmankuvana ja arvoina, jossa elämäämme määrittävät mm. modernin ulkoisen korostaminen kulutuksena, kilpailuna toistemme kanssa ja aineellisen elintason parantamisena itsetuntonne ja ulkoisen olemuksemme parantajina ja mm. postmodernina itsensä toteuttamisena, humanisina arvoina ja moniarvoisuuden korostamisena.

Uuden ajan tulkinta todellisuudesta ja elämästä on mm. tietoinen, orgaaninen, evolutiivisesti kehittyvä ja emergenttinen elämäkeskeinen todellisuus. Nämä ilmenevät evolutiivisena ja holistisena maailmankuvana ja arvoina, jossa elämäämme määrittävät mm. tietoisuuden evoluution ja elämän syvempi ymmärrys, sisäisen ja ulkoisen todellisuuden yhdentyminen ”yhdeksi ja kokonaiseksi” elämäkeskeiseksi elämänasenteeksi ja omakuvamme vaihtuminen ”itsestä elämään”. Holistinen

maailmankuva ja laajempi näkökulma avaavat koko ihmiskunnan ja maapallon luonnolliseksi osaksi omaa todellisuuttamme ja arkeamme ja alamme toimia elämän puolesta.

Tätä elämän paradigman vaihtumista kutsun ”suureksi murrokseksi”. Se avaa tien sellaiseen elämäntapaan ja maailmaan, jossa ei ole enää ristiriitaa oman itsemme, toistemme, maailman ja luonnon kanssa. Luomamme elinolosuhteet ja maailmantila edellyttävät nyt tätä uutta elämäkeskeistä perustaa, jotta voimme evolutiivisesti sopeutua siihen mitä nyt tarvitsemme selviytyäksemme.

Me löydämme uuden perustan elämällemme avautumalla uudelle elämän paradigmalle ja oivaltamalla, että se on sopivampi ja perustellumpi kuva todellisuudesta ja elämästä ja, joka antaa meille maailmankuvan ja arvot, jotka sopeuttavat elämäntapamme kestäväksi ja vastuulliseksi ja mahdollistavat hyvän ja mielekkään elämän meille kaikille.

Kun elämämme perusta ja me muutamme, niin elämämme ja maailma muuttuvat.

Miksi kulutamme enemmän kuin olisi tarpeen?

Kulutuksemme on niin itsestään selvä ja arkinen asia, että harvoin pohdimme sitä miksi oikeastaan kulutamme ja mitä tällä kulutuksellamme tavoittelemme? Kuten Maslowin tarvehierarkiasta tiedämme, niin meidän on

saatava ruokaa ja suojaa, jotta kehomme pysyy hengissä, koettava turvallisuutta, jotta emme koe olevamme uhattuna, tarvitsemme perheen, ystäviä ja muita sosiaalisia suhteita, jotta tunnemme kuuluvamme yhteisöön, meidän on kehitettävä itsetuntoamme, jotta koemme olevamme merkityksellisiä ja tärkeä osa yhteisöämme ja meidän on saatava toteuttaa itseämme, jotta voimme tehdä sitä minkä koemme itsellemme luonnolliseksi ja mielekkäästi.

Mutta miksi näiden perustarpeiden tyydyttämistemme on johtanut ylenmääräiseen kulutukseemme? Miksi raha, varallisuus, tavarat, elämykset, matkailu, viihde, päihteet jne. ovat nousseet niin suureen merkitykseen näitä tarpeitamme tyydyttäessämme?

Mikään ei varsinaisesti vaadi nykyisenlaista yltiöpäistä kerska-, yli-, turhuus- ja elintasokulutusta näiden tarpeidemme tyydyttämiseksi, vaan paljon vähempi riittäisi siihen. Mutta miksi tämä vähempi ei riitä? Miksi nämä tarpeemme eivät tyydyty, miksi tarvitsemme koko ajan jotakin lisää?

Helppoja syitä ovat tietenkin se, että se on meidän luonteemme, olemme siihen tottuneet, kilpailemme siten toistemme kanssa, pelkäämme häviävämme ja joutuvamme alakynteen, nykyinen elämäntapa, yhteiskunta ja talous edellyttävät sitä meiltä jne. Mutta onko tälle ”tyydytysvajeellemme” jokin syvempi syy? Uuden ajan elämäkeskeisestä näkökulmasta on.

Me olemme menettäneet tai paremminkin meillä ei ole luonnollista yhteyttä itseemme, toisiimme ja luontoon ja näin meistä on tullut toistemme ja luonnon kanssa elämästä kilpailevia yksilöitä. Me emme saa näitä perustarpeitamme tyydytettyä luonnollisesti ja riittävästi, vaan pyrimme siihen yhä lisääntyvällä kulutuksellamme.

Mutta ”ei kannettu vesi kaivossa pysy” kuten sanonta kuuluu. Luonnollisen yhteyden puuttumisen luoma erillisyyden kokemuksemme on luonut meille tyhjyyden tunteen, jota pyrimme täyttämään ulkoisella kulutuksellamme siinä kuitenkin onnistumatta kuin väliaikaisesti ja lyhyen aikaa. Tyhjyyden tunne palaa ja jatkamme kulutustamme.

Luonnollinen yhteys itseemme, toisiimme ja luontoon tarkoittaa lyhyesti sitä, että koemme olevamme yhtä ja samaa elämää kuin muutkin. Koemme elämäyhteisyyttä, osallisuutta ja yhteenkuuluvuutta kaiken elämän kanssa. Emme näe ja koe itseämme enää erillisenä ja erityisenä yksilönä, jonka tulee puolustaa omaa itseänsä, omia asioita itselleen ja näin suojauduttava muilta erillisiltä ja erityisiltä.

Vaikka perustarpeemme tulisivatkin tyydytetyksi jo paljon vähemmällä, niin puuttuva elämäyhteisyytemme luo meille erillisyyden kokemuksen ja tyhjyyden tunteen, jota sitten pyrimme täyttämään. Syntyy jopa riippuvuus, josta emme pääse irti vaikka haluaisimmekin.

Vasta kun tarve, halu ja jopa riippuvuudeksi edennyt

tarpeemme ”kuolleele tavaralle” häviää ja vaihtuu ”elävään elämään”, niin kulutuksemme vähenee luonnollisesti ja pysyvästi. Tämä tarve ja halu häviävät, kun emme koe enää itseämme erillisenä ja löydämme elämäyhteyksien, joka poistaa tyhjyyden tunteemme. Silloin ”kaivomme on aina vettä täynnä”.

Tarvitsemme uuden elämänmallin

Ei uutta parempaa maailmaa voi rakentaa – se syntyy kun alamme elää toisin. Parempi maailma on se, että elämme toisin. Joko jatkamme ”hyvien aikojen” tavoitteluamme, joita tulee yhä harvemmin ja harvemmille ja yhä kovemalla hinnalla tai sitten lopetamme tämän ja annamme elämämme sopeutua siihen mitä on. Hyväksymme, että emme voi taisteluamme kuolemaa vastaan voittaa ja elämme siinä mitä on.

Hyvä tapa elää ja hoitaa yhteisiä asioita olisi, että mahdollisimman harva kuolisi nyt ja tulevaisuudessa muuten kuin ns. luonnollisesti. Olisi luotava elämäntapa, joka ei tapa, vaan suojelee elämää. Nykyinen elämäntapamme, taloutemme ja politiikkamme perustuu sellaiseen todellisuus- ja ihmiskäsityksiin, jotka eivät tarjoa ratkaisuja aikamme haasteisiin. Ratkaisut edellyttävät nyt uutta elämän paradigmaa, elämäkeskeistä maailmankuvaa ja arvoja, joita kutsun uudeksi ajaksi.

Me olemme lähestymässä suurta murrosta uuteen tietoiseen, luonnolliseen todellisuuskäsitykseen ns.

todellisuustietoisuuteen ja elämäkeskeisiin arvoihin, jossa "päämääränä" on elämän säilyttäminen ja evoluution näkeminen ratkaisun avaimena, ne määrittävät elämäämme "itsen" aikakauden jälkeen.

Arvoja voidaan arvioida sen mukaan kuinka hyvin ne ovat sopusoinnussa vallitsevien elinolosuhteiden ja maailmantilan kanssa. Vastaavatko arvot niihin kysymyksiin, joihin pitäisi löytää vastauksia. Hyvät arvot ovat sellaisia, että ne tuottavat "hyvää kaikille" ja estävät "huonon". Ja aina on sellainen mahdollisuus, että toimittaisiin todellisuuden mukaisesti eikä arvojen, jotka ovat uskomuksia siitä mikä on oikein, väärin, hyvää, huonoa, hyväksyttävää jne. Ratkaistaan todellisia asioita todellisuuteen pohjautuen.

Silloin elämä itsessään kertoo sen mitä pitää tehdä tai olla tekemättä. Toimimme vaistomaisesti kuin eläimet, mutta tiedostaen sen mitä on ja tapahtuu. Emme ohjaa elämäämme arvojemme tai erillisen itsen, omakuvan, identiteetin avulla. Arvot eivät määritä enää identiteettiämme, itseä, vaan ovat jotakin joita käytämme maailman selittämiseen, tulkintaan. Silloin voimme valita sopivimmat arvot vallitsevaan todellisuuteen ja elinolosuhteisiin.

Nyt tarvittaisiin sellaisia arvoja, jotka estävät ajautumisemme tuhoon, joita kutsun elämäkeskeisiksi arvoiksi ja/tai sitten meidän tulisi tehdä se mitä täytyy tehdä tuhojen välttämiseksi, vaikka se olisi arvojemme

vastaista. Tarvitsemme sellaisen hyvinvointimallin, joka pitää meidät hengissä ja vieläpä antaisi hyvän ja mielekkään elämän kaikille. En ymmärrä miksi tällaista ei haluta edes nyt, vaan haluamme takaisin entiseen tuhoavaan malliin.

Aidosti uusi syntyy vain uudelta perustalta

Jos ja kun haluamme aidosti uuden elämäntavan ja yhteiskunnan, joka on ekologisesti kestävä, sosiaalisesti vastuullinen, psykologisesti järkevä ja fyysisesti terveellinen, niin se ei synny nykyistä jatkamalla tai siltä samalta perustalta, jolta nykyinen elämäntapamme ja yhteiskuntamme ovat syntyneet. Tarvitaan uusi perusta – miksi?

Kuten Einsteinin kuuluisat sanonnat "Emme voi ratkaista ongelmia ajattelemalla samalla tavalla kuin silloin, kun loimme ne" ja "Hulluutta on se, että tekee samat asiat uudelleen ja uudelleen ja odottaa eri tuloksia.", niin myös uusi aika näkee tämän samalla tavalla. Jos haluamme aidosti "uutta", tulee meidän perustaa uuden elämän ja maailman luomisemme uuteen tietoisuuteen, siitä nousevaan ajatteluun ja tekemiseen. Näin emme toistaisi samoja virheitä ja loisi entistä pahempia ongelmia itsellemme.

Jos haluamme edelleen kuluttaa, elää itsekeskeistä elämää, kilpailla toistemme kanssa, käyttää luonnonvaroja itseämme varten yli luonnon uusiutuvan kapasiteetin ja

käyttää luontoa kaatopaikkanamme ja toimia yhteiskunnallisesti kuten aiemminkin, niin luomme tämänkin kriisin jälkeen saman vanhan maailman, joka ajaa meidät kriiseihin nyt ja tulevaisuudessa. Ja sitähan emme halua.

Meidän tulee edetä omassa ja kollektiivisessa tietoisuudessamme ja päästä irti nykyistä maailmaamme kantavista ja ylläpitävistä uskomuksistaamme. Meidän tulee löytää tilalle elämäkeskeisiä kestäviä ja eettisiä arvoja ja maailmankuva, joka ei enää luo tarvetta nykyiselle kestäättömälle elämäntavallamme.

Kun luomme uuden elämästä nousevan suhteen itseemme ja toisiimme ja näemme todellisuuden ja maailmamme tilan sellaisena kuin se on, niin silloin alamme myös elää ja toimia toisin, ja luomme tätä ”uutta” edistämään ja tukemaan myös uuden tavan elää ja toimia yhdessä yhteisöllisesti ja yhteiskuntana.

Jos tarve, halu ja jopa addiktioksi asti edennyt riippuvuutemme ”kuolleesta tavarasta” ei vaihdu ”elävään elämään”, niin emme löydä aidosti uutta. Aidosti uusi syntyy vain uudelta perustalta.

Olemme vieraantuneet siitä mikä pitää meidät hengissä - meillä ei ole enää kosketuspintaa luontoon mistä ruokamme ja kaikki tavaramme tulevat. Olemme erillistäneet itsemme elämästä ja nyt maksamme siitä kovaa hintaa. Meidän on löydettävä yhteytemme elämään,

jos haluamme elää.

Mutta tätä ei saa jättää vain aktivisteille - meidän jokaisen on nyt otettava kantaa elämän puolesta ja lopetettava hiljaisuus. Nyt on oltava äänessä, jokainen omallaan ja kerrottava, että haluamme muutosta ja teemme sen myös itse.

Kun elämäntapamme on nyt ajautunut peruuttamattomaan ristiriitaan elämän kanssa, on uuden elämäntavan luominen kuitenkin jo alkanut. Vielä uuden luojia on vähän, mutta tiedostamme yhä laajemmin, että näin asia on. Nyt ei pidä odottaa nykyisen maailman loppua, vaan on luotava uusi tapa elää.

Me emme pysty estämään nykyisen maailmamme ajautumista kohti loppuaan, ja miksi pitäisikään. Se on tullut tiensä päähän ja tulee jäämään ihmiskunnan historiaan lyhyenä tuhoisana vaiheena, jolloin unohdimme mikä on elämämme perusta - se on elävä ja monimuotoinen luonto.

Ei pidä surra ja ahdistua siitä, että elämäntapamme on loppumassa, vaan oivallettava, että edessämme on mahdollisuus elämäniloisempaan ja luonnollisempaan elämään. Se luo optimismin ja toivon elämäämme ja rohkeuden ja voiman uuteen ja sen elämiseen todeksi tässä ja nyt.

Emme löydä tietä uuteen kestävämpään maailmaan ja

elämäntapaan vastustamalla nykyistä tai korjaamalla sen valuvikoja, koska nykyisen elämäntapamme perusta on kestämaton ja vastustaminen pitää meidät vain kiinni nykyisessä. Uusi syntyy uudelta perustalta ja elämällä se todeksi.

Elämänsuojelijana haluan, että ilmastonmuutos, luonnontuho ja ympäristön pilaaminen lakkaavat, mutta haluan myös kaikille hyvän ja mielekkään elämän. Sekä että. Tarvitaan näkökulman vaihto elämäkeskeiseksi - yksilöt, yhteisöllisesti ja lopulta siitä tulee uusi kulttuuri.

Meidän tulee vaikuttaa ihmisten käyttäytymisen pohjana oleviin uskomuksiin, maailmankuviin ja arvoihin, jos haluamme uudenlaista käyttäytymistä - ja tämä pätee tietenkin myös politiikkoihin. Jos käyttäytymistä ohjaavat tekijät eivät muutu, niin käyttäytyminen ei muutu.

Epämiellyttäviä ja miellyttäviä totuuksia

EPÄMIELLYTTÄVÄ TOTUUS

Nykyinen hyvinvointivaltiomme elää maapallomme luontoa ja ekosysteemejä tuhoavasta ja ilmastonmuutosta kiihdyttävästä taloudesta ja kulutuksesta, kulutuksemme on muuttunut vakavaksi riippuvuudeksi, elämäntapa-addiktioksi, joka vie mielenrauhamme, terveytemme, rahamme ja aikamme ja tuhoaa aidon, elämämyönteisen ja -iloisen elämän mahdollisuuden. Me odotamme, että joku muu muuttaa elämämme kestäväksi ja vastuulliseksi

ja tekee tarvittavat päätökset - kuten olemme odottaneet jo 30 vuotta.

MIELLYTTÄVÄ TOTUUS

Me voimme luoda sellaisen hyvinvointiyhteiskunnan ja elämäntavan, joka ei tuhoa ja addiktoi, vaan luo aitoa ja hyvää elämää kaikille. Se vaatii vain päätöksen ja tekoja elämän puolesta. Me alamme pikkuhiljaa ymmärtää, että lopulta vain me itse voimme muuttaa elämämme kestäväksi ja vastuulliseksi - ja että se on kohta pakko tehdä.

EPÄMIELLYTTÄVÄ TOTUUS

Me elämme peilipintaisessa todellisuuskuplassamme, jonka olemme omilla ja muiden uskomuksilla luoneet - sieltä ei näe ulos, näkee vain itsensä ja omat uskomuksensa todellisuudesta.

MIELLYTTÄVÄ TOTUUS

Me voimme luoda murtumia todellisuuskuplaamme ja saada sen lopulta hajoamaan - silloin näemme todellisuuden ja elämän sellaisena kuin se on ja voisi olla. Ulkopuolelta ei kuplaa voi hajottaa - se on meidän itsemme tehtävä.

Nykyinen ja todellinen elämä

Monesti oletus on, että jos ei ole rahaa, niin ei voi tehdä, että vain rahaa vastaan suostumme tekemään, että vain

rahan kautta voimme elää hyvää elämää. Todella vieras ajatus todelliselle elämälle - raha vierastuttaa meidät elämästä ja toisistamme, tekee siitä kaupankäyntiä.

Todellisessa elämässä teemme asioita, koska ne ovat tarpeen ja mielekkäitä tehdä, jaamme tämän tekemisen tuloksia keskenämme ja luomme näin yhteenkuuluvuutta ja luottamusta välillemme. Todellisessa elämässä raha on vaihdonväline, jota tarvitaan tekemisten "etäisyyden" takia.

Olemme luovuttaneet yhteisten asioidemme hoidon pois arjestamme, antaneet päätösten teon muille ja usein koemme tämän vuoksi voimattomuutta elämässämme. Olemme kuin ajopuita muiden luomassa virrassa. Elämämme ei ole enää omissa käsissämme, vaan muualta ohjattua.

Todellisessa elämässä osallistumme itse omien asioidemme hoitoon, pidämme ne lähellämme ja näkyvissämme, koemme voimaantumista ja luottamusta ja siksi koemme elämämme olevan hallinnassamme. Yhdessä muiden kanssa luomme elämämme virran ja elämme siinä.

Kaksi tapaa elää

Vaatimaton, yksinkertainen elämä, jossa sopivasti haastetta, mielekästä tekemistä, aitoa luontoa virkistäytymiseen, perhe ja yhteisö ympärillä ja elämän perusedellytykset turvattu - ruokaa, suojaa, turvaa. Kovin

on maailma muuttunut noista ajoista - liekö sittenkään parempaan?

Vaativa, vaikea elämä, jossa liikaa haastetta, liian vähän mielekästä tekemistä, liikaa työtä, luonto pilattu ja sotkettu, yhteisöt hajonneet ja elämän perusedellytykset jatkuvasti uhan alla - riittääkö raha elämiseen. Kovin on maailma muuttunut - liekö sittenkään parempaan?

Alemmuuden tunteemme ajaa meidät tuhoon

Podemmeko alemmuutta luonnon edessä, emme kestä sen monimuotoisuutta, sopeutumiskykyä ja elinvoimaa ja siksi tuhoamme sitä osoittaaksemme omaa kuviteltua yliveraisuuttamme, jonka tämä alemmuuden tunne luo? Emme ole alempia tai ylempiä - olemme osa luontoa ja sen elinvoimaa.

Eikö tämä sama koettu alemmuuden tunne saa meidät myös kilpailemaan toistemme kanssa ja luomaan eriarvoisuuteen perustuvaa vallankäyttöä ja toistemme hyväksikäyttöä ja alistamista? Emme ole alempia tai ylempiä - olemme osa yhteistä ihmiskuntaa ja sen moninaisuutta.

Nyt tulisi oivaltaa, että elämäyhteisyytemme ja yhteinen kohtalomme luonnon elämän ja toistemme kanssa, tuhoamisen ja kilpailun lopettaminen, tarjoavat meille sellaisen elämän ja yhteisöllisyyden, jota tiedämme haluavamme, mutta emme ole siihen vielä pystyneet. Nyt

on sen aika.

Haemme ratkaisua ekokriisiin muualta, jotta emme joudu kohtaamaan itseämme, uskomuksiamme ja tarvetta muuttaa tapaamme nähdä itsemme ja elämän muuten kuin itsestämme käsin. Vasta kun uskallamme kohdata todellisuuden ja nähdä sen ilman itseä, muutos elämän puolesta käynnistyy.

Emme luovu turhasta ja vahingollisesta kulutuksestamme ennen kuin oivallamme, että niin tekemällä saamme ekologisesti kestävästä elämäntavan, mutta erityisesti mahdollisuuden hyvään, mielekkääseen ja onnelliseen elämään. Silloin elämämme saa uuden suunnan.

Sopeutuminen tulevaan maailmaan

Mitä sopeutuminen tulevaan maailmaan tarkoittaa - oma elämä ei ole kulutuksesta riippuvainen kuin välttämättömän ja tarpeellisen osalta, on fyysisesti ja henkisesti hyvässä kunnossa ja elää terveellisesti ja kestäväällä tavalla. Nämä kaikki vähentävät myös päästöjä ja kulutusta.

Olisi jo valmiina yhteisöä ympärillä, sillä yksin elämä poikkeusoloissa on vaikeaa. Yhdessä on helpompi varmistaa välttämättömät ja tarpeelliset resurssit. Ja sellaiset perustaidot mitä elämä vaatii olisi hyvä olla tallessa vaikkapa kirjana, jos tietoverkot tuhoutuvat.

Ja on hyvä laittaa rahaa jemmaan ihan käteisenä, jos

suinkin mahdollista. Raha toimii varmaan vaihdon välineenä myös tulevaisuudessa tai joku muu mitä ihmiset arvostavat selviytymisen kannalta, jos tietoverkot eivät ole käytettävissä.

Ja tämän kaiken voi tehdä jo nyt - se vähentää luontorasitusta per heti ja auttaa sopeutumista tulevaan elämään.

Tarvitsemme uudet oletukset hyvästä elämästä

Tällä hetkellä selvä enemmistö "paremman maailman luojaista" haluaa paremman version nykyisestä, mutta eivät halua muuttaa sen perusoletuksia mm. talouskasvusta, kulutuksesta, elintasosta, jotka nyt ovat muodostuneet ongelmienne lähteeksi tai ihmis- ja todellisuuskäsityksiään.

Itse en näe, että tämä olisi mahdollista. Jos näitä perusoletuksia ei muuteta, niin ajaudumme väistämättä kestäättömään tilanteeseen maapallomme ja myös ihmisyytemme rajojen tullessa vastaan. Siksi tarvitsemme uuden perustan nykyisen korvaavalle elämän- ja maailmanmallille.

Meidän tulee luoda uudet perusoletukset siitä, kuinka voimme elää hyvää ja mielekästä, kestävää ja vastuullista elämää maapallomme ja ihmisyytemme kestävässä rajoissa. Ja jos näiden uusien oletusten pohjaksi otamme

elämän, niin uskon niiden löytyvän helpostikin.

Olemme nyt nähneet, että tosipaikassa nämä perusoletukset talouskasvusta, kulutuksesta ja elintasosta elämämme tavoitteina, menevät ilmastonmuutoksen ja ekokriisin ratkaisun edelle ja niiden saaminen entiseen vauhtiinsa on ensisijaista. Vain lähikuolema on ajanut niiden edelle.

Uusi aika tarjoaa evolutiivisen, elämäkeskeisen ja tietoisuutemme laajentumiseen "itsestä elämään" perustuvan vaihtoehdon ja näkemyksen "paremman maailman luomiseksi".

Entä jos?

- 1) Toteat, että elämäntapamme on tuhoisa, eikä ole mahdollinen enää pitkään ilman, että ajaudumme kaaokseen ja kurjuuteen
- 2) Et halua olla siinä mukana – haluat olla osa ratkaisua, ei ongelmaa
- 3) Päättät elää toisin, päätät tehdä elämäntapaasi selkeän muutoksen
- 4) Elät ekologisesti kestävästi ja eettisesti vastuullisesti
- 5) Kerrot tästä uudesta elämäntavastasi myös muille ja olet esimerkkinä heille
- 6) Osallistut ”uuden” luomiseen yhdessä muiden kanssa
- 7) Kerrot uudesta elämäntavasta ja yhteiskunnasta, joka on mahdollista luoda myös muille ja olet esimerkkinä heille

8) Elät siinä mitä on, nautit elämästä ja olet onnellinen

Miten olisi?

Näin toimien et vastusta mitään etkä ketään, energiasi ja huomiosi on "hyvässä" eikä siinä mikä on "pahaa" (mikä vie energiasi ja huomiosi), elämästäsi tulee hyvää ja mielekästä - olet elämän puolella, toimit elämän puolesta.

Olennaista on näkökulmasi muutos - huomiosi vaihtuu pikkuhiljaa "itsestä elämään", "kuolleesta tavarasta elävään elämään", elämästä tulee elinvoimasi lähde, se antaa sinulle rohkeuden ja voiman tehdä se mitä nyt täytyy tehdä. "Uudesta" tulee haaste, johon haluat vastata.

Elät uutta todeksi tässä ja nyt yhdessä muiden elämänpuolustajien kanssa, luotte yhdessä uuden maailman, jonka nyt tarvitsemme, ei vain itsellenne vaan meille kaikille. Sillä ei ole väliä, jos muut eivät heti tule uuteen mukaan - edelläkävijän tehtävä on kävellä edellä.

Tiedän toki, että tätä "mallia" ei pidetä hyvänä tai mahdollisena, koska ihmiset eivät halua toimia näin –mutta miksi se estäisi sinua tekemästä eettisesti oikein elämän puolesta?

Lähestymiskulma on oleellinen

Maailma ympärillämme kuohuu, patsaita kaatuu ja mellakat yltyvät väkivaltaisiksi, kun yhteiskunnissa ja rakenteissa oleva eriarvoisuus tulee pintaan. Toivottavasti

tämä on alku eriarvoisuuden poistamiselle ja yhteisen ihmisyytemme näkemiselle, sillä se on mitä nyt tarvitsemme.

Kun koronapandemia hellittää maailmalla, kuohunta asettuu ja elämämme palautuu entisiin uomiinsa, niin meidän ei pidä vetäytyä omiin oloihimme ja "pistää päättämme pensaaseen" aikamme ongelmien edessä, vaan voimaantua ja aktivoitua uuden yhteisen maailman luomiseksi yhdessä.

Kyse ei ole siitä, että ratkaisemme ilmastonmuutoksen ja luonnontuhon meille asettaman haasteen, vaan siitä, että luomme uuden kestävän ja vastuullisen elämäntavan, joka ratkaisee ilmastonmuutoksen ja luonnontuhon haasteen. Vissi ero, eikö?

Kun luomme itsellemme hyvän ja mielekkään elämän vähäisemmällä aineellisella kulutuksella, niin ilmastonmuutos ja luonnon tuhoutuminen saavat siinä samalla osaltaan ratkaisunsa. Kysymys ei ole luopumisesta eikä pakosta, vaan hyvän elämän luomisesta itselle ja muulle elämälle.

Ilmastonmuutoksen torjunta tuntuu vaikealta ja jopa mahdottomalta haasteelta, kun mietimme sen tarvitsemia globaaleja toimia. Mutta kun lähestymme sitä oman elämämme kautta, niin haaste on edelleen kova, mutta ei mahdoton. Alamme elää toisin askel kerrallaan - siitä se lähtee.

Kuka pelastaa meidät

Jos emme itse muuta elämäntapaamme, niin ei poliitikotkaan pakota meitä sitä tekemään. Eikä pelkkä ilmastonmuutoksen torjunta riitä - mikä on välttämätöntä - myös elonkirjon väheneminen pitää torjua ja se vaatii kulutuksen vähentämistä radikaalisti eli elämäntapamme muuttamista.

Alamme lähestyä tilannetta, jossa ilmastonmuutos kärjistyy joka tapauksessa - teimme niin tai näin - ja ajaa meidät muiden kriisiemme kanssa tilanteeseen, jossa tärkeintä on puolustaa ja suojella heikompiosaisia niin meillä kuin muuallakin vahvojen vallankäyttöä vastaan.

Jos menemme nykyisellä itsekeskeisyydellä ja vahvojen vallalla tulevaan kaaokseen ja taisteluun resursseista, niin kärjistämme jo muutenkin kamalaa tilannetta entisestään. Silloin sekin vähän mitä teemme ilmastonmuutoksen ja elonkirjon vähenemisen torjumiseksi, jää tekemättä.

Nyt on löydettävä yhteinen elämäkeskeinen ihmisyytemme ja oltava heikompiosaisten puolella. Tämä ei saa kuitenkaan johtaa vastakkainasetteluun, sillä se vie aivan samoin huomion ja energian pois ilmastonmuutoksen ja elonkirjon vähenemisen torjunnasta, joka on pakko tehdä.

Tarvitsemme nyt vahvaa oikeudenmukaisuus- ja rauhanliikettä yhdistettynä ilmastonmuutos- ja ympäristöliikkeeseen. Nyt on oltava sekä heikompiosaisten

että luonnon puolella, jos aiomme selviytyä kunnialla.

Keskustelua todellisuudesta

Vaikeus on siinä, että kokijalle valheellinenkin "totuus" on totta. Lopulta on niin, että näkökulma ratkaisee todellisuuden tulkinnan ja vain harvoin todellisuuden näkee aivan selkeänä ja varmana. Aina pitää olla kriittinen omille "totuuksilleen".

Mutta mitä laajempi tietoisuus sitä enemmän näkee todellisuutta, sitä miten asiat ovat. Ja lopulta niin aika, avaruus kuin materiakin ovat vain tietoisuudessa olevaa sisältöä eivätkä sitä mitä nyt niiden oletamme olevan eli lineaarinen eteenpäin menevä aika, 3-ulotteinen laajeneva avaruus ja kiinteä fyysinen materia. Ne ovat totta nykyisellä todellisuuskäsityksellä, mutta niiden olemus muuttuu kun tietoisuus ja todellisuuskäsitys muuttuvat.

Mikä on siis todellista ja totta - riippuu näkökulmasta, jonka tietoisuuden tila ja taso määrittävät. On kuvattu "valaistumista" jatkuvasti paranevaksi todellisuuden näkökyvyksi - ei huono kuvaus. Uusi aika kuvaa myös vain yhden näkökulman, jossa tietoisuuden tila on tarkkaileva tietoisuus ja taso eli maailmankuva elämä- ja evoluutiokeskeinen - sen jälkeen tilaksi tulee nondual-tietoisuus ja maailmankuvaksi holistinen ja ykseyden maailmankuva, kunnes nämä yhdistyvät yhdeksi todellisuudeksi / tietoisuudeksi, jossa eroa ei enää ole. Ja tämänkin jälkeen tulee jotakin, mutta siitä on vaikea vielä

nyt sanoa mitään, mutta tuskin evoluutio päättyy "yhteen todellisuuteen".

Suurin vaikeus hyvälle vuorovaikutteiselle keskustelulle on tietenkin se, että laajempi tietoisuus näkee kyllä aiempaan, mutta on toisinpäin mahdotonta - ja tämäkin tulee todella ilmi vasta 2. evoluutiovaiheen aikana.

Syy ei ole meissä, vaan maailmankuvassamme

Psyykemme ei pysty käsittämään ja käsittelemään oman maailmankuvamme ulottumattomissa olevia haasteita ja uhkia, joita ilmastonmuutos ja ekokatastrofi nyt tuovat eteemme. Siksi keksimme syitä olla uskomatta, että uhka on todellinen ja selitämme sen pois.

Ratkaisu tähän ahdistavaan ristiriitaan, on haastaa maailmankuvaamme ja uskomuksiamme, mennä eteenpäin ja laajentaa tietoisuuttamme. Aluksi haastavaa, mutta näin ristiriita ratkeaa ja pystymme sekä ymmärtämään todellisuuden että toimimaan sen mukaan tarvittavalla tavalla.

Tämän tarpeen "mennä eteenpäin ja laajentaa tietoisuuttamme ja todellisuuden tulkintaamme elämäkeskeiseksi" tunnistaminen, on avain sen ymmärtämiseksi miksi emme pysty nyt tekemään sitä mitä pitäisi tehdä. Se ei onnistu nykyiseen maailmankuvaamme perustuen - tarvitsemme uuden.

Meidän tulee luopua rationaalisuudesta (järki on yksi

tietoisuuden taso) ja löytää suhde itse elämään - se motivoi meidät muutokseen, antaa meille tarvittavan rohkeuden ja voiman toimia elämän puolesta. Elämä ei ole katoavaa, vain erillisyyttä siitä on.

Tämän vuoksi kaikenlainen syyllistäminen on turhaa ja vain pahentaa tilannetta, koska syy ei ole meissä, vaan maailmankuvassamme. Todellisen tiedon jakaminen, selittäminen ja myötätuntoinen suhtautuminen ja se, että emme provosoidu, vaikka haastetaan, on tie eteenpäin.

Me kohtaamme nyt sellaisen uhan, johon emme ole evolutiivisesti voineet mitenkään valmistautua - mutta tähänkin elämä tuo ratkaisun ja se on siirtyminen elämäkeskeiseen maailmankuvaan ja todellisuuteen - se antaa meille välineet kohdata tämän uhan.

Evoluutio tuottaa uusia todellisuuskäsityksiä ja maailmankuvia, kun joudumme ristiriitaan vallitsevien elinolosuhteiden kanssa, joita vallitseva maailmankuva ei pysty ratkaisemaan. Nyt olemme tällaisessa murroskohdassa - tarvitsemme uusia arvoja ja maailmankuvan selvittääksemme.

Olemme tehneet siirtymät metsästäjäkeräilijästä heimo- ja soturikulttuuriin, traditionaaliseen, jonka vastavoimaksi nousivat moderni ja nyt viimeisenä postmoderni maailmankuva. Tietoisuutemme laajenee - nyt uutta on maailmankuvan siirtymän lisäksi evolutiivisen vaiheen siirtymä. Siirtymät ovat olleet hitaita, mutta

muutosnopeus on jatkuvasti kiihtynyt - nyt puhutaan muutaman kymmenen vuoden siirtymäajasta ja se on jo käynnissä. Pitäisi toimia nyt, mutta ilmeisesti emme toimi ja siksi tarvittava muutos tapahtunee vasta kunnon kriisin jälkeen.

Seuraava maailmankuva modernin ja postmodernin jälkeen on evolutiivinen, elämäkeskeinen maailmankuva, joka on myös uusi vaihe ihmiskunnan historiassa, jossa näkökulmamme vaihtuu itse- ja ihmiskeskeisyydestä elämäkeskeisyyteen. Se on avautuva mahdollisuus.

Elämäkeskeinen näkemys itsestä

Meillä on myös elämäntapaamme liittyviä kulttuurisia, yhteiskunnallisia ja taloudellisia syitä, esteitä, rajoitteita ja hidasteita tiedostaa edessämme olevaan uhkaa ja tehdä sen takia jotakin. Nämä syyt tulevat siitä maailmankuvasta ja arvoista, jotka määrittävät elämäämme.

Meillä on myös psykologisia ja itseemme liittyviä syitä, jotka estävät uhan näkemisen tavalla, joka johtaisi myös tekoihin omassa elämässämme. Se miten näemme ja koemme itseemme, määrittää sen miten näemme ja koemme todellisuuden ja elämän ympärillämme.

Meidän tulisi mennä eteenpäin elämäkeskeiseen maailmankuvaan ja arvoihin ja oivaltaa oma itseemme ei erillisyydestä ja itsestä käsin, vaan yhteisyydestämme ja elämästä käsin. Näin pystyisimme kokemaan ja

näkemään edessämme olevat uhat ja toimimaan niiden ratkaisemiseksi.

Elämäntapa-addiktiomme ja sen purkaminen

Elämäntapamme on addiktoiva ja tuhoisa. Miten puramme tämän addiktiomme ilman, että puutemme yksilön oikeuksiin, valinnan vapauteen ja vapauteen toteuttaa itseämme haluamallamme tavalla ja vältämme pakkovaltaa? Laajentamalla tietoisuuttamme, puramme addiktiomme luonnollisesti.

Laajentamalla tietoisuuttamme "itsestä elämään" ja näkemällä todellisuuden sellaisenaan, voimme nähdä elämäntapa-addiktiomme syntymekanismin ja purkaa sen. Addiktio on pakoa todellisuudesta ja pyrkimystä poistaa elämässämme kokemaa "tyhjyyden tunnetta", jota emme halua kohdata.

Elämäntapamme tuhovaikutuksen luontoon ja itseemme voimme purkaa joko tietoisuuttamme laajentamalla tai rajoittamalla kollektiivisesti oikeuksiamme kuluttaa ja tehdä mitä haluamme. Jos kumpikaan näistä ei toteudu riittävällä tavalla ja pian, niin edessämme on romahdus.

Vasta kun tunnistamme ja tunnustamme elämäntapamme addiktoivan luonteen ja sen tuhovaikutuksen, pystymme käsittelemään ja hoitamaan sitä oikealla tavalla. Vaikeus on siinä, että emme tätä riippuvuuttamme kulutuksesta ja muista elintasomme tunnusmerkeistä myönnä - ainakaan

vielä.

Elämäntapamme on addiktio, koska vaikka välitämme, niin emme useinkaan pysty toimimaan sen puolesta mistä välitämme - itsestämme, toisistamme, luonnosta - elämästä. Elämän puolesta -elämänasenne luo tekoja, koska välitämme elämästä ja pystymme murtautumaan ulos addiktiostamme.

Jos elämäntapamme on addiktio, niin sitä tulisi myös sellaisena kohdella - selvittää mikä tämän riippuvuuden turhaan ja vahingolliseen kulutukseen aiheuttaa, miten se ilmenee, mitkä ovat sen vaikutukset itsellemme, toisillemme ja luontoon ja ennen kaikkea miten sen voi katkaista.

Ennen kuin näemme elämäntapa-addiktiomme, joka pitää meidät kiinni nykyisessä, emme pääse aloittamaan tarvittavia elämäntapamuutoksia. Mikään tieto, ratkaisu, tunne tai pakko ei tätä riippuvuuttamme katkaise, elleimme sitä tunnista ja tunnusta. Tarvitsemme nyt katkaisuhuitoa.

Addiktio syntyy, kun kadotamme yhteyden todellisuuteen - pakenemme todellisuutta, koska pelkäämme sen aiheuttamia negatiivisia tunteita ja kokemuksia. Addiktio häviää, kun kohtaamme todellisuuden ja alamme elää siinä. Uskomuksemme, että se mitä on ei riitä, on addiktion perusta.

Kun kohtaamme todellisuuden ja elämme siinä mitä on,

niin suora yhteytemme elämään hävittää erillisyyden kokemuksemme ja tästä erillisyydestä syntyneen riippuvuuden, koska eläessämme siinä mitä on, se mitä on, riittää, eikä meidän tarvitse enää paeta todellisuutta.

Erillisyyden kokemuksemme luo tunteen, että jotakin puuttuu - puuttuu yhteys todellisuuteen, mutta emme tätä tiedosta - ja tämä luo tyhjyyden tunteen, jota sitten yritämme täyttää eri tavoin. Mutta tyhjyys ei täyty ellei erillisyyden kokemus häviä ja näin syntyy riippuvuus.

Todellisuuden kohtaaminen on tarvittava katkaisuhuolto, jotta elämämme ja luonnon elpyminen ja tervehtyminen käynnistyy ja mahdollistaa meille elinkelpoisen ja -voimaisen elämän ja tulevaisuuden.

Todellisuuden kohtaaminen, jota tarvitsemme, tarkoittaa, että tunnistamme ja tunnustamme sen miten asiat ovat, vaikka ne olisivat omien uskomuksiemme, maailmankuvamme tai arvojemme vastaisia. Emme tulkitse tai arvioi todellisuutta itsemme kautta, vaan näemme sen miten asiat ovat.

Todellisuuden näkeminen sellaisenaan ilman itseä, erillisyyttä, uskomuksia on ikaikainen "totuuden" etsintämme, jota olemme harjoittaneet ja edelleen varsinkin idän perinteisten oppien avulla. Nyt se on avautumassa meille luonnollisesti, kun menemme eteenpäin kehityksessämme.

Tietoisuutemme on laajentumassa nyt siten, että alamme nähdä todellisuuden sellaisenaan ilman erillisyyttä, kun näkökulmamme elämään ja todellisuuteen vaihtuu "itsestä elämään" aloittaessamme elämäkeskeisen aikakauden, jota kutsun "uudeksi ajaksi". Tämä on avautuva mahdollisuus.

Nähdäksemme todellisuuden sellaisenaan, on meidän pysähdyttävä (fyysisesti ja henkisesti), pistettävä itsemme sivuun hiljentymällä (meditaatio) ja tässä läsnäolon tilassa esitettävä kysymyksiä (mietiskely), joihin annamme elämän itsensä vastata.

Todellinen meditaatio on sitä, että annamme kaiken olla ja tapahtua, emme osallistu siihen mitenkään, olemme kaikesta tietoisia ja läsnä, mutta emme paikalla. Näin tuntemuksemme kehostamme häviää ja ajatusvirtamme vähenee ja loppuu - silloin olemme kaikesta vapaita.

Mietiskely on sitä, että hiljentymisen kautta syntyneessä läsnäolon tilassa olemme tietoisia ajatuksistamme, kysymyksiä herää ja annamme niiden vapaasti hakea itse ratkaisunsa - emme puutu tähän mietiskelyyn, vaan kuuntelemme ja elämä antaa meille vastaukset.

Kun harjaannumme pysähtymiseen, hiljentymiseen ja mietiskelyyn, niin voimme "tehdä" sitä missä ja milloin vaan - siitä tulee tapamme olla ja elää. Silloin näemme sen mitä on ilman ajatustemme, uskomustemme tai itsemme luomaa varjoa - elämä on vapaata ja luonnollista.

Meidän pitää nyt pysähtyä

Monesti ajattelemme, että jos tahdomme jotakin uutta, muutosta elämäämme, niin meidän pitää tehdä jotakin uudella tavalla, muuttaa jotakin elämässämme. Ja näinhän se tietenkin on arkisia elämänvalintojamme tehdessämme. Mutta jos haluamme löytää uuden perustan elämällemme, jota uusi aika tarjoaa, niin tämä ei onnistu. Miksi ei?

Vaikka voimme ymmärtää uuden ajan todellisuutta ja elämää kuvaavat sanat ja määritteet, niin tämän ymmärtämisemme perustana on kuitenkin aina oma todellisuuden tulkintamme ja sen luomat ajatukset ja uskomukset, jotka yleensä poikkeavat uuden ajan näkemyksistä. Uuden ajan ymmärtäminen nykyisen todellisuuskäsityksemme luoman ajattelun ja sanojen tasolla ei avaa uutta aikaa, koska näiden sanojen ja ajatusten takana ei ole todellista uuden ajan ymmärtämiseen tarvittavaa tietoa, joka syntyy uuden ajan todellisuuden oivaltaneesta tietoisuudesta. Kun tätä tietoa uudesta ei ole, niin silloin myös tekemisemme toistaa vain vallitsevaa todellisuuttamme ja sen perustana olevia arvoja ja maailmankuvaa.

Kun pysähdymme tai meidät pakkopysäytetään jonkin kriisin takia, niin meille avautuu mahdollisuus ja tilaa hiljentymiselle ja hiljaisuudessa tapahtuvalle mietiskelylle.

Hiljaisuus on tila, jossa pakonomainen ajatusvirtamme on hidastunut ja oivallamme olevamme se tietoisuus, joka on

ajatuksistamme, tunteistamme ja aistiemme tekemistä havainnoista tietoinen. Olemme ns. tarkkaileva tietoisuus, joka on kaikesta tietoinen, mutta ei itsessään ole mitään muuta kuin tämä tietoisena oleminen.

Tällöin syntyy välimatkaa ja etäisyyttä näihin ajatuksiimme ja muihin tietoisuudessamme oleviin havaintoihin ja pystymme ne näkemään itsestämme erillisinä tietoisuuden sisältöinä. Näemme, että luotu omakuvamme on myös näistä ajatuksista ja niiden luomista uskomuksista luotu, mutta ei olekaan se todellinen itse, vaan se on tämä tarkkaileva tietoisuus, joka on niistä tietoinen. Tämä on usein mullistava oivallus ja johtaa todelliseen itsetutkisteluun.

Hiljaisuudessa pystymme mietiskelemään eli tuomaan tietoisuuteemme erilaisia uskomuksiamme, sitä mikä todellisuuttamme määrittää ja näkemään ovatko nämä uskomuksemme meille tarpeellisia ja sellaisia, että ne tuottavat sitä hyvää elämää ja onnellisuutta, jota yleensä itsellemme haluamme. Pystymme suhteuttamaan näitä uskomuksiamme ja luotua omakuvaamme siihen maailmaan ja elinolosuhteisiin, jossa juuri nyt elämme ja näemme olisiko näitä uskomuksiamme muutettava paremmin vallitsevaan maailmaan sopivimmiksi.

Tietoisuuden evoluutiossa ja evoluutiossa yleisestikin on kyse vallitseviin elinolosuhteisiin sopeutumisesta tai näiden olosuhteiden muuttamisesta sellaisiksi, että ne vastaavat uskomuksin luotuja arvojamme ja

maailmankuvaamme. Kun arvomme ja maailmankuvamme ovat sopusoinnussa sen kanssa missä ja miten elämme, niin silloin koemme tyytyväisyyttä ja mielenrauhaa elämässämme.

Tällä hetkellä vallitseva maailmantila ja elämänmallimme edellyttävät tämän elämänharmonian saavuttamiseksi uusia elämäkeskeisiä arvoja ja maailmankuvaa, jota uudeksi ajaksi kutsumme.

Ilman pysähtymistä ja hiljentymistä emme pysty poistamaan ristiriitaa oman itsemme, elämämme ja maailman väliltä ja tekemään tarvittavia muutoksia elämäämme. Hiljaisuuteen ei ole tietä, vaan hiljaisuus on tie uuteen elämään.

Hiljaisuuteen ei ole tietä

Kun löydämme hiljaisuuden tietoisuudesta, joka on tyhjä kaikesta, me löydämme tien täyteen elämään. Hiljaisuus on tie elämän oivaltamiseen ja elämiseen täytenä. Ilman hiljaisuutta emme näe elämää kokonaisuudessaan – vain todellisuuden ja uskomukset, jotka mielemme on luonut ja värittänyt.

Ilman hiljaisuutta elämällemme ei ole pysyvää perustaa, se on vain jatkuvasti muuttuvaa elämän kohinaa. Hiljaisuus luo tilan, josta käsin voimme elää täyttää elämää, emmekä eksy elämän kohinaan.

Hiljaisuudesta käsin näemme kaiken tietoisuuden sisällön eikä sitä silloin rajoita mikään. Silloin näemme sen, kuinka mielemme luomat uskomukset ovat luoneet meille vain rajallisen ja erillisen todellisuuden, joka ei perustu suoraan todellisuuden näkemiseen ja ymmärtämiseen, vaan uskomuksiimme.

Kun hiljaisuudessa näemme todellisuuden sellaisena kuin se koko täyteydessään on, niin silloin meidän ei tarvitse elää elämäämme näiden uskomustemme rajoittamina ja kahlehtimina, vaan voimme elää elämäämme täytenä koko sen laajuudessaan ja rikkaudessaan.

Mitä tämä meille itse kullekin tarkoittaa, elämä näyttää ja tuo eteemme silloin kun sitä tarvitsemme ja olemme siihen valmiita. Hiljaisuus paljastaa meille, että olemme luoneet itsellemme identiteetin ja erillisen minuuden mielen luomista uskomuksista, joita olemme luulleet itsemme rakennusaineiksi. Mutta koska hiljaisuudessa näemme tämän, niin silloin ymmärrämme, että me olemme tämä tietoisuus, joka mielen luoman todellisuuden ja todellisuuden ilman mieltä näkee.

Myöhemmin, kun kaikki nämä erillisyyden kokemuksemme luoneet uskomukset on vain uskomuksiksi nähty, niin myös tämä tarkkaileva tietoisuutemme häviää ja tulemme yhdeksi tietoisuuden ja sen näyttämän koko todellisuuden kanssa. Silloin me olemme tietoisuus, todellisuus ja elämä itse – me olemme osa elämänvirtaa ja sen alkulähdettä.

Hiljaisuudessa näemme ensin kaiken sen mitä on, irrallaan itsestämme. Meidän ja maailman välillä on etäisyyttä. Ymmärrämme, että me emme ole maailma tai mitään mistä olemme siinä tietoisia. Kun jatkamme ja hiljaisuus syvenee, maailma ja kaikki siinä oleva häviää. Ymmärrämme, että me olemme tämä hiljaisuus, tietoisuus missä maailma tapahtuu. Ja kun jatkamme ja hiljaisuus syvenee entisestään, niin maailma palaa ja ymmärrämme, että me olemme kaikki mitä on ja tapahtuu. Silloin hiljaisuudesta on tullut elävää elämää pulppuava lähde, elämämme vankka perusta.

Ilman hiljaisuutta emme näe itseämme ja elämää, että ne ovat yhtä ja samaa olevaisuutta. Ilman hiljaisuutta emme ole mitä voisimme olla.

Todellisuuden oivaltaminen – elämä on tässä

Uusi aika vaatii pysähtymistä, mietiskelyä, tukea, rohkeutta, tahtoa ja aikaa sulattaa sitä kuinka nykyinen todellisuutemme on uskomuksistamme tehty, kuten oletus erillisestä itsestämmekin. Tämän oivaltaminen yksin ilman konfliktia tai kriisiä, joka romahduttaa uskomuksemme itsestämme ja luodusta todellisuudestamme, on vaikeaa. Vaikeinta on päästää irti oletuksesta, että on jotakin muuta, sitten kun -tapahtuvaa, jotain uutta ja mahtavaa, joka aukeaa meille kun heräämme. Sen ymmärtäminen, että olemme aina jo hereillä todellisuudessa, että emme vain oivalla sitä, on niin suuri "pettymys", että emme

haluta sitä uskoa, vaan odotamme jotakin muuta.

Todellisuus itsessään on hyvin selkeä asia, se mitä on, mutta "itsen" on mahdoton sitä oivaltaa. Miksi? Todellisuuden oivaltaminen vaatii itsen, erillisen omakuvan ja uskomuksen itsestämme erillisenä, sivuun pistämisen. Tämä itse on kuitenkin vain ajatuksin luoduista uskomuksista syntynyt, joten itse asiassa tarvitsemme ajatusten sivuun pistämistä. Ajatukset luovat aina oman tulkintansa todellisuudesta, joka on aina joko mennyt tai tuleva kuva todellisuudesta, ei todellisuus itsessään. Ajattelemalla todellisuutta, sitä mitä on, ei voi oivaltaa.

Ajatukset luovat aina oman erillisen todellisuutensa ja uskomuksemme erillisyydestä ja erillisestä itsestämme. Vain hiljaisuudessa, jossa olemme ajatuksettomassa tilassa tai annamme ajatusten olla täysin huomiotta, voimme oivaltaa sen mitä on, todellisuuden. Oivaltaa että kaikki on aina tässä ja nyt, todellisuus tapahtuu aina tässä ja nyt riippumatta mitä se sisältää tai on sisältämättä.

Todellisuutta ja tietoisuutta siitä ei voi irrottaa toisistaan, vaan todellisuus on aina se mistä olemme tietoisia, oli tämä todellisuus tyhjä tai täynnä. Myös todellisuuden elävä ja muuttuva osa, jota elämäksi kutsumme, on yhtä todellisuuden ja tietoisuuden kanssa. Kun puhumme todellisuuden oivaltamisesta, niin voimme yhtä hyvin puhua tietoisuuden ja elämän oivaltamisesta, koska ne ovat sama asia. Kun oivallamme todellisuuden sellaisena kuin se on, niin avaudumme tietoisuudelle ja elämälle

tavalla, joka luo yhden ja kokonaisen tapahtumisen, jota elämäksemme kutsumme. Me heräämme kaiken ykseyteen, jota uudessa ajassa kutsumme todellisuustietoisuudeksi ja yhteisyyteen kaiken kanssa, jota kutsumme elämäyhteydeksi.

Todellisuustietoisuudella tarkoitamme, että näemme todellisuuden sellaisena kuin se on ilman ajatustemme, uskomustemme, kuvitelmiemme ja haaveidemme luomaa näennäistä ja luotua todellisuutta. Elämme siinä mitä on ja tapahtuu, emme luodussa uskomustodellisuudessa.

Todellisuustietoisuus on tietoisuuden laajin taso, joka kattaa kaiken. Se yhdistää tietoisuuden tilan, sen miten koemme todellisuuden, ja tietoisuuden tason, sen kuinka tulkitsemme todellisuutta, yhdeksi ja kokonaiseksi elämän kokemukseksi. Emme jaa enää kokemustamme sisäiseen ja ulkoiseen, vaan ymmärrämme, että ne molemmat ovat yhtä ja samaa tietoisuuden ilmentymää, että todellisuuden dualismikin on luotua ja näennäistä.

Elämäyhteydellä tarkoitamme, että ymmärrämme ja koemme olevamme yhtä ja samaa elämää kaiken muun elämän kanssa, että me emme ole erillisiä emmekä riippumattomia luonnosta, sen elinvoimasta, monimuotoisuudesta ja ekosysteemipalveluista. Uudessa ajassa luomme uuden yhteyden itseemme, toisiimme, luontoon ja maailmaan elämän kautta ja ymmärrämme, että vain yhdessä voimme pelastua edessämme olevasta ekologisesta ja sen luomasta sosiaalisesta katastrofista.

Todellisuuden näkökulma – se miten asiat ovat

Monesti kuvittelemme ja jopa uskomme, että todellisuus, se miten näemme maailman ja miten sitä tulkitsemme, on meille kaikille sama todellisuus. Perinteinen tiedehän sanoo, että me tarkastelemme objektiivista todellisuutta ja teemme siitä havaintoja ulkopuolisena. Kvanttifysiikka tämän jo kumoo, mutta en mene nyt siihen.

Mikä määrittää näkemämme ja tulkitsemamme todellisuuden? Se on näkökulma. Joko tiedostettu tai tiedostamaton näkökulma.

Kun teemme havaintoja todellisuudesta ja tulkitsemme sitä, niin teemme sen aina omasta subjektiivisesta kokemuksestamme käsin, johon vaikuttavat niin koko eletty elämämme, sen kokemukset ja tapahtumat, vallitsevat arvomme ja maailmankuvamme kuin todellisuus- ja ihmiskäsityksemmekin. Todellisuus, josta teemme tulkinnan, arvion ja muodostamme mielipiteen, on aina tämän kaiken vaikutuksesta syntynyt näkemys siitä mikä on totta ja todellista juuri meille. Jokaisella meistä on oma näkökulmamme ja oma todellisuutemme, jonka pohjalta sitten teemme elämänvalintojamme ja päätöksiä siitä miten elämme.

Ongelmia tulee jos tämä näkökulmamme ja sen mukaan tehty tulkintamme todellisuudesta on vahvasti ristiriidassa sen kanssa mitä tämä todellisuus on ilman tätä tekemäämme tulkintaa ja arvottamista. Pitää muistaa, että

todellisuus ilman tulkintaa ja näkökulman ottamista, on yksi ja sama todellisuus.

Ristiriita ratkeaa, kun ymmärrämme, että näin on ja pyrimme näkemään todellisen todellisuuden ja toimimaan sen mukaisesti. Tämä edellyttää sitä, että ”osaamme” olla läsnä sille mitä on, oivallamme tietoisuuden mikä on tietoinen kaikesta siitä mitä koemme ja näemme, mutta ei osallinen siihen mitä koemme ja näemme. Näemme todellisuuden sellaisenaan ja elämme siitä käsin.

Mikä muuttuu, kun alamme noudattaa todellisuuspohjaista elämää? Silloin emme perusta näkemyksiämme, päätöksiämme ja toimintaamme vanhaan tottumukseen, perinteeseen tai mututietoon, tunnepohjaisesti esimerkiksi säälin, myötätunnon, vihan, katkeruuden tai koston tunteisiin, ulkoisten auktoriteettien vaikutukseen tai painostukseen olivat nämä sitten yhteiskunnan, politiikan tai kirkon vaikuttajia, eri painostus- ja lobbausjärjestöjen suostutteluun tai painostukseen, omaan etuun oli tämä sitten rahallista tai muuta henkilökohtaista hyötyä tai siihen mitä oma maailmankuvamme ja arvomme ohjaavat meitä tekemään, vaan siihen miten asiat todella ovat ilman näitä uskomuksia ja vaikutttimia.

Pyrimme näkemään vallitsevan käsillä olevan tilanteen sellaisena kuin se tosiasioiden valossa näyttää olevan ja toimimme sen mukaisesti. Jos kohtaamme esimerkiksi ihmisen, joka on koditon ja nälkäinen, ei häntä auta

pohdiskelumme siitä onko hänen vallitseva olotilansa hänen omaa syytään, jonka hän on oman toimintansa kautta aiheuttanut, onko se vallitsevan poliittisen järjestelmän, yhteiskunnan tai tietyn ideologian aiheuttamaa, onko se ajan hengen ja kulttuurin mukaisesti väistämätöntä joillekuille, onko se meidän vai yhteiskunnan tehtävä auttaa häntä, tunnemmeko häntä kohtaan sääliä tai myötätuntoa tai se, että pelkäämme että meitä vain käytetään hyväksemme, jos autamme häntä.

Usein tämän pohdiskelun jälkeen, joka useimmiten tapahtuu aivan automaattisesti alitajunnassamme meidän itsemme sitä sen tarkemmin edes huomaamatta, teemme päätöksen olla tekemättä mitään ja koditon ja nälkäinen on edelleen koditon ja nälkäinen. Häntä auttaa kuitenkin sillä hetkellä vain se, että hänelle tarjotaan katto päälle ja ruokaa pöytään.

Kohtaamme siis kodittoman ja nälkäisen sellaisena kuin hän on, kodittomana ja nälkäisenä. Emme kohtaa häntä omien tunteidemme ja uskomuksiemme kautta, vaan sellaisena kuin hän on.

Tämä ei tietenkään tarkoita sitä, että voimme heti tarjota hänelle asunnon ja ruokaa, mutta perustaessamme toimintamme todellisuuteen, aloitamme ongelman ratkaisun oikeasta suunnasta ja tosiasioihin perustuen. Näin meidän tulisi toimia kaikessa elämässämme, jolloin ratkaisisimme todellisia ongelmia, emmekä vain ongelmia, jotka näemme oman näkökulmamme takia, mutta joita

todellisessa todellisuudessa ei edes ole.

Elämä siinä mitä on – mikä muuttuu?

Kun omaksumme uuden ajan itsestä vapaan tietoisuuden, todellisuuden sellaisena kuin se on ja näkökulmamme maailmaan vaihtuu itsestä elämään, niin elämämme alkaa muuttua. Elämällämme on nyt uusi perusta mikä ilmentää itseään elämässämme.

Muutokset eivät tapahdu itsestään, vaan meidän tulee olla jatkuvasti valppaana ja hereillä, sillä monet asiat tapahtuvat ns. vanhasta muistista ja ovat selkäytimessämme. Mutta koska todellisuutemme on vaihtunut, niin silloin kun toimimme entiseen tapaan, koemme jonkin jumittavan meitä ja tämä ilmenee niin kehossamme kuin mielessämme erillisinä tuntemuksina ja ajatuksina. Silloin meidän tulee pysähtyä ja huomata tämä entinen toimintatapamme ja lopettaa sen tekeminen. Hiljentymällä saamme uudestaan yhteyden siihen mitä on ja koemme läsnäoloa kaikessa.

Ahdistuksesta elämään siinä mitä on

Ahdistumme, kun sisäisen ja ulkoisen todellisuutemme välillä on ristiriita, kun emme ole tyytyväisiä siihen mitä on, vaan haluamme, että olisi toisin. Kun ristiriita häviää, niin ahdistus häviää. Elämällä siinä mitä on ahdistus häviää, koska silloin ei ole enää ristiriitaa.

Kun olemme ahdistuneita, niin huomiomme ja energiamme on tässä ahdistuksessa. Kun elämme siinä mitä on, todellisuudessa, niin ahdistusta ei ole ja huomiomme ja energiamme kohdistuu elämään, siihen mitä on ja tapahtuu.

Kun elämme siinä mitä on, niin silloin pystymme tekemään sen mitä tarvitsee tehdä ja tekemään ne muutokset elämäämme mitä tarvitsee tehdä. Elämä siinä mitä on luo hyvän ja mielekkään elämän, koska silloin se mitä on, riittää ja kaikki on hyvin.

Elämällä siinä mitä on, ahdistus, tyytymättömyys, vastustaminen, kieltäminen yms. häviävät ja huomiomme ja energiamme kohdistuvat elämään, toisiimme, tekemiseen, luontoon, uuden luomiseen, ja näin se mitä haluamme myös toteutuu. Näkökulmamme siirtyy itsestä elämään.

Elämä todellisuudessa ei ole ajatusten tunteiden, uskomusten, toiveiden ja halujen määrittämää elämää, vaan todellisuuden ohjaamaa elämää siinä mitä on. Silloin myös ajatukset ja tunteet palvelevat elämää ja uskomukset, toiveet ja halut ovat paremmin nähtävissä ja hallittavissa.

Miksi teemme elämästämme niin raskasta - miksi emme tee siitä vaivatonta ja mielekästä? Miksi valitsemme rahan emmekä elämää?

Vähemmän ajattelua, enemmän elämää - kun ajattelemme vähemmän, niin huomiomme ja energiamme eivät mene ajatustemme kanssa "painimiseen", vaan kohdistuvat elämään. Ajatuksemme tekevät elämästämme monimutkaista, vähempi ajattelu tekee siitä yksinkertaisempaa ja helpompaa.

Ajatuksemme haluavat koko ajan enemmän, lisää, parempaa - ajatuksillemme ei koskaan riitä se mitä on. Kun elämme siinä mitä on, niin se riittää mitä on, koska silloin ajatuksemme eivät ohjaa elämäämme jatkuvasti enempään, vaan elämä ohjaa meitä vähempään ja tyytyväisyyteen.

Elämä todellisuudessa ei ole ajatusten tunteiden, uskomusten, toiveiden ja halujen määrittämää elämää, vaan todellisuuden ohjaamaa elämää siinä mitä on. Silloin myös ajatukset ja tunteet palvelevat elämää ja uskomukset, toiveet ja halut ovat paremmin nähtävissä ja hallittavissa.

Ajattelusta sisäiseen tietoon

Kuinka ilmastohuoli muuttuu sisäistetyksi tiedoksi ja tekoihin, jotka tuottavat sen toivon ja optimismin, jota tarvitsemme kohdatessamme yhä vaikeammaksi käyvän elämämmen ja maailman.

Ajatusten tasolla koettu uhka voi aiheuttaa ahdistusta, pelkoja ja voimattomuutta, mutta vasta kun siitä tulee

sisäistettyä, omakohtaista ja todeksi tullutta tietoa, se johtaa tekoihin ja poistaa ahdistusta, pelkoja ja voimattomuutta.

Jotta ajatuksin koetusta huolesta tulee sisäistettyä tietoa, tulee meidän pysähtyä, hiljentyä ja olla avoin tälle huolelle, annettava sen tulla "puolustuksemme" läpi ja tulla meille todeksi - se vapauttaa meidät tekemiseen ja voimaannuttaa meidät muutokseen.

Vasta kun huolemme johtaa tekoihin, se on todellista. Huoli ilman tekoja on ajatus, että asiat eivät ole hyvin, mutta jää vain ajatukseksi - siitä ei tule sisäistettyä tietoa. Sisäistetty tieto pakottaa meidät toimintaan, koska silloin huoli on todellista ja omakohtaista.

Näkökulman vaihtaminen on ratkaiseva

Olen naisin asia uudessa elämässämme on se, että näkökulmamme siihen on muuttunut. Emme puolusta enää itseämme, omi asioita itsellemme, vastusta muutoksia tai kiellä omia tunteitamme tai ajatuksiamme – kohtaamme ne tyyneästi ja otamme niistä selvää.

Näkökulmamme on "ei mitään eikä ketään vastaan, vaan elämän puolesta". Emme vastusta elämää tai kiellä sitä miten asiat ovat, vaan annamme elämän tapahtua omillaan, mutta olemme siitä koko ajan tietoisia. Emme osallistu väittelyihin tai vastakkainasetteluun, koska ymmärrämme mielipiteiden olevan uskomuksista

syntyneitä, joille kaikille on oma perustelunsa ja perustansa. Ymmärrämme, että oma uusi elämäkeskeinen perustamme ja perustelumme eroavat aiemmista, mutta niidenkin tiedämme olevan vain uskomuksia, joista tosin olemme tietoisia. Meillä ei ole syytä puuttua elämänvirtaan.

Kun katsomme elämäämme ja todellisuutta ympärillämme, niin otamme elämän, toisten ja maailman näkökulman, emme enää aiempaa oman itsemme tai oman etumme näkökulmaa. Me emme luo uutta elämäämme tai maailmaa vastustamalla nykyistä ja taistelemalla sitä vastaan, vaan elämällä toisin – elämän ja yhteisen edun puolesta.

Kuinka altistat itsesi uudelle ajalle

Kun uuden ajan todellisuus ja tietoisuus alkavat avautua meille, niin voimme tätä avautumista edistää mm. seuraavasti:

- vaihdamme tietoisesti näkökulmamme pois itsestä elämään – pyrimme näkemään elämän ilman itseämme ja itsemme vaikutusta – aluksi tosi vaikeaa, mutta siihenkin oppii
- elämme kuin uusi elämämme olisi jo totta – elämme sitä todeksi arjessamme, emmekä odota, että jonakin päivänä saavutamme uuden elämän – ymmärrämme, että se uusi elämä on aina tässä ja nyt
- teemme jotakin uudella tavalla, yksi asia kerrallaan ja

olemme valppaita sen suhteen mitä tuntemuksia nämä muutokset aiheuttavat

- osallistumme, vaikutamme, olemme aktiivisia – uusi elämä ja yhteisyys syntyvät vain tekojen kautta, me olemme elämää eteenpäin vievä elinvoima

Kuinka elää uutta aikaa todeksi omassa arjessaan

Uusi elämämme tarkoittaa sitä, että elämme siinä mitä on, näemme todellisuuden sellaisena kuin se on ilman uskomuksiemme ja erillisen itsemme luomaa varjoa ja toimimme tämän todellisuuden pohjalta elämänvalintojamme tehdessämme.

Yhdistämme tavallisen arkemme ja hiljaisuuden – on aika toimia ja on aika olla hiljaa. Kaikki meditaation muodot ovat hyväksi, eikä niiden tarvitse olla mitään ihmeellistä – kävely kaupungilla tai metsässä toimii aivan yhtä hyvin kuin muutkin meditaatioharjoitukset. Kunhan vain muistamme, että meditaatio on huomiottoman huomion antamista kaikelle – pysähdy, ole hiljaa, ole poissa, elämä tapahtuu – siinä riittävä ohje. Ja kun erilaisia uskomuksia ja ajatuksia nousee pintaan, niin kohtaamme ne, näemme ne tyhjiksi ja annamme niiden sitten mennä.

Myös ruokavaliomme muuttaminen käynnistyy usein kuin itsestään – alamme kiinnittää siihen huomiota ja valitsemme mahdollisimman terveellisen ekoeettisen ruokavalion. Alamme harrastaa luonnollista liikuntaa ja luonnossa oloa – olemme avoimia sille mitä elämä meille

tarjoaa ja nautimme siitä.

Kuuntele elämää, älä omia ajatuksiasi.

Luodaan elämäntapa, joka ei tapa

Entä jos emme palaisikaan entiseen, vaan jatkamme tätä nykyistä "uutta normaalia" ja aloitamme täten myös ilmastonmuutoksen ja luonnontuhon ratkaisemisen - annamme talouden ja valtion sopeutua meihin ja siihen mikä on edessämme joka tapauksessa.

On aika onnetonta, että vaikka nyt olisi ainutlaatuinen aika pysähtyä ja harkita elämäntapaamme uusiksi, niin teemme kaikkemme, jotta palaisimme takaisin entiseen ja uusiin entistä tappavampiin kriiseihin.

Paluuta entiseen ei pidä nyt haikailla, vaan tätä ja vielä pienempää kulutustasoa pitäisi jatkaa. Kukaan ei tätä kuitenkaan uskalla sanoa ääneen. Pitää sopeutua alemmalle kustannustasolle ja elämän rytmille, koska se on joka tapauksessa edessämme

Nykyinen järjestelmä ei uutta elämää suojelevaa ja kestävämpää elämäntapaa kykene luomaan, sillä se elää siitä, että se saa aina enemmän. Talous haluaa enemmän kasvua ja voittoja, sijoittajat enemmän tuottoja, vuokranantajat enemmän vuokratuloja, poliitikot haluavat enemmän veroeuroja, järjestöt enemmän jäseniä ja tukea, kansalaiset enemmän hyvinvointia ja turvaa, yksilöt haluavat enemmän rahaa, tavaraa, elämyksiä jne. Kaikki

haluavat enemmän ja siksi saamme kaikki lopulta vähemmän, paljon vähemmän.

Olemme luoneet elämäntavan, joka luo näennäistä turvaa ja hyvinvointia lyhyellä tähtäimellä, mutta ajaa meitä yhä kiihtyvällä tahdilla kuolemaan. On syy sitten ilmastonmuutoksen, luonnontuhon, saastuneen ilman, veden, maaperän, ympäristömme kemikalisoituminen tai terveyden ylläpitomme medikalisoitumisen, niin kaikki nämä ovat nykyisen elämäntapamme tuottamia. Elämäntapamme on ”tappava virus”, johon meillä ei ole ”rokotetta”, eikä tule, jos nykymeno jatkuu.

Tämä ”enemmän”-kierre voidaan katkaista vain sillä, että me tavalliset ihmiset tulemme järkiimme ja ymmärrämme, että me emme saa sitä onnellisuutta ja aitoa hyvinvointia, mitä tämä nykyinen elämäntapamme on meille aina luvannut. Hetkellisiä ”pikavoittoja” toki saamme, mutta ”pelisaldomme” on koko ajan yhä pahemmin miinuksella.

Me odotamme nyt ”muutoshalua” ja muutosta väärältä suunnalta. Ei sitä tee talous- eikä poliittinen järjestelmä, sen teemme me ihmiset, kun niin päätämme. Kysehan on meidän elämästämme ja maailmasta, ei järjestelmien. Eikä siinä ”kommunismia” tarvita, että heikommista ja köyhistä pidettäisiin huolta - myötätuntoa ja ymmärrystä kylläkin siitä mikä on elämässä olennaista ja tärkeää.

Me joko hyväksymme kuoleman tai luomme elämäntavan, joka ei tapa.

Tarvitsemme uuden elämäntavan

Haluammeko maailman, joka on kuuma ja ahdas ja jossa jatkuvat pandemiat uhkaavat henkeämme - haluammeko maailman, jossa elämme eristettyinä toisistamme ja ulkomaailmasta, koska siitä on tullut liian vaarallista? Ilmeisesti, koska emme torju näitä uhkia.

Jos emme halua kuumaa ja pandemioiden runtelemaa maailmaa, on meidän siirryttävä kasvisruokavalioon ja metsitettävä vapautuvat pellot luonnonvaraisiksi, lopetettava luonnon elintilan pienentäminen ja annettava luonnolle ja sen eläimille takaisin siltä viemiämme maa-alueita.

Me luotamme nyt, että voimme teknologian avulla estää ruoka- ja vesikriisit, rokotteiden ja lääkkeiden avulla pandemiat ja sairaudet, kierrättää luonnonvarat, puhdistaa saasteet jne., mutta näin luomme vain entistä haavoittuvamman maailman, joka ei pysty turvaamaan meitä kaikkia.

Vaihtoehtoja:

- 1) teknologia ratkaisee ongelmat - ne pelastuvat, joilla teknologiaa on
- 2) ei tehdä mitään ja annetaan luonnon hoitaa väestö ja kulutus alas
- 3) sopeutetaan elämämme luonnon ekologisiin rajoihin - ainoa inhimillinen tapa ratkaista ongelmamme.

Kyse ei ole siitä, että ratkaisemme ilmastonmuutoksen ja luonnontuhoon meille asettaman haasteen, vaan siitä, että luomme uuden kestävä ja vastuullisen elämäntavan, joka ratkaisee ilmastonmuutoksen ja luonnontuhoon haasteen.

Me etsimme ratkaisuja elämäämme uhkaaviin kehityskulkuihin sieltä mikä on ne aiheuttanut, emmekä siksi löydä tietä eteenpäin. Elämme nyt perustelemattoman luottamuksen ja toivon varassa, koska emme halua nähdä todellisia syitä ahdingollemme ja ratkaista niitä.

Ihmiskunnan tulevaisuus

Ohessa 6 erilaista tulevaisuusskenaariota nykyisestä täystuhoon ja mahdollinen ratkaisu. Todennäköisesti eri skenaariot toteutuvat eri puolilla maailmaa eri vahvuuksien, mutta jokin näistä muodostunee seuraavien vuosikymmenten kuluessa globaalisti vallitsevaksi.

EI MITÄÄN DRAMAATTISTA

Elämämme jatkuu kriisien jälkeen kuten ennenkin, uusia kriisejä tulee, mutta niistä selvitään, teknologia ja lääketiede kehittyvät ja pystyvät vastaamaan yhä paremmin kriisien aiheuttamiin poikkeustiloihin, demokraattinen järjestelmä vahvistuu ja ottaa yhä paremmin huomioon ihmisten hyvinvoinnin, ilmastonmuutokseen ja luonnontuhoon vastataan teknologian ja elämäntapamuutosten avulla sitä mukaan

kuin tilanne sitä vaatii – ihmiskunta selviytyy ja sopeutuu muuttuviin olosuhteisiin, kaaosta eikä romahdusta tapahdu.

JATKUVA POIKKEUSTILA

Nykyistä elämäntapaa jatketaan normaalisti, pandemioita ja muita globaaleja kriisejä tulee yhä kiihtyvään tahtiin, yhteiskunnat elävät yhä enemmän jatkuvaa poikkeustilaa ja niihin sopeutumista, levottomuudet ja yhteiskuntarauhan järkkymiset lisääntyvät, taloudellinen aktiviteetti vähenee, ilmastonmuutos ja luonnontuho vähenevät – elämästä tulee jatkuvaa sinnittelyä ja lisääntyvää kurjuutta, ihmiskunta jää jumiin ”poikkeustilaan”.

DEMOKRATIAN KUOLEMA

Globaalit kriisit kuten talouskriisit, pandemiat ja kärjistyvä ilmastonmuutos ja kasvava turvattomuuden tunne nostavat valtaan populistisia ja nationalistisia ääriryhmiä eri puolilla maailmaa, valtiot sulkeutuvat ja eristäytyvät, syntyy diktatuureja ja ”isoveli valvoo” -yhteiskuntia, globaali talous sakkaa, syntyy väkivaltaa ja sotia alueiden ja valtioiden kesken, ilmastonmuutos ja luonnontuho vähenevät väliaikaisesti – elämästä tulee ”pakkovallan” alla olevaa kurjuutta ja kaaosta, jossa ihmisoikeuksilla ei ole enää merkitystä.

TEKNOUTOPIA

Globaali taloudellinen ja poliittinen valta lyöttäytyvät yhteen, luovat ”teknoutopian” ja vetäytyvät omiin suojattuihin oloihinsa, muu maailma jätetään omilleen tappelemaan keskenään kutistuvista luonnonvaroista ja muista resursseista, suuret väestökeskittymät ajautuvat kaaokseen ja kurjuuteen – maailman väestömäärä romahtaa radikaalisti, jäljelle jää pieni ”tekohengitetty” vähemmistö.

NOPEA EKOKATASTROFI

Ilmastonmuutos kärjistyy ja riistäytyy, suuret alueet maapalloa tulevat asumis- ja viljelyskelvottomiksi, ruoantuotanto romahtaa, pitkät kuivuusjaksot aiheuttavat globaalin vesipulan, kuolleisuus kasvaa radikaalisti ja sään ääri-ilmiöt tekevät tuhojaan – luonnon ekosysteemit hajoavat ja ihmiskunta ajautuu lähelle sukupuuttoa.

ROMAHDUS JA SUKUPUUTTO

Nykyinen, aineelliseen ylikulutukseen, luonnonvarojen ylikäyttöön ja talouden kasvuun perustuva, elämäntapamme jatkuu, ajaudumme sosiaaliseen kaaokseen ja ekologiseen katastrofiin, yhteiskuntia ja valtioita ylläpitävät rakenteet ja instituutiot romahtavat, käynnistyy ”kaikkien sota kaikkia vastaan – maailman väestömäärä romahtaa ja ihmislaji mahdollisesti jopa kuolee sukupuuttoon vuosisadan loppuun mennessä.

HERÄÄMINEN JA UUSI ALKU

Ihmiskunta herää siihen, että nykyinen elämäntapamme pitää muuttaa radikaalisti, kollektiivinen tietoisuutemme herää kriisien luomien shokkien kautta ”itsestä elämään”, kulutusta ja ilmastopäästöjä ajetaan alas radikaalisti, uusi elämäntapa ja yhteiskunta syntyvät uudelta elämäkeskeiseltä pohjalta - ihmislaji säilyy ja sopeutuu osaksi luonnon kestävää ekosysteemiä.

LOPUKSI

Luulo ei ole tiedon väärä

Luulo ei ole tiedon väärä - sanoo vanha suomalainen sananlasku. Uskomukset eivät ole todellisuuden arvoisia - sanottaisiin nyt.

Miksi puolustamme usein uskomuksiamme vahvasti ja taistelemme niiden puolesta, miksi uskomuksistamme luopuminen tai niiden muuttaminen on niin vaikeaa? Siksi, että olemme luoneet niillä identiteettiämme ja tehneet niistä itsemme, omakuvamme. Pelkäämme itsemme häviävän.

Kun todellisuus ja uskomukset ovat ristiriidassa keskenään, niin kannattaisi valita todellisuus, sillä todellisuus on, mutta uskomukset tulevat ja menevät. Ja kun todellisuus muuttuu, niin me muutumme myös - muutos ei ole uhka kuin uskomuksillemme - muutos on todellisuutta.

Kun uskomuksemme eivät vastaa todellisuutta ja sen vaatimuksia, niin kannattaisi sovittaa uskomuksemme todellisuuteen, ei päinvastoin. Kehittyminen, evoluutio, on sopeutumista muuttuneisiin elinolosuhteisiin, jota uskomuksemme usein hidastavat. Todellisuudessa eläen kehitymme.

Uskomuksemme ovat syntyneet todellisuudesta, ovat todellisuuden kuvia, mutta jos alamme pitää niitä pysyvinä ja muuttumattomina, niin ajaudumme vaikeuksiin. Meidän kannattaa vaihtaa todellisuuden "valokuvat" eläviin kuviin

ja niissäkin suoraan lähetykseen, ei nauhoitettuun.

Ajatuksin ja uskomuksin luotu todellisuus on kuin nauhoitettu tv-lähetys - sitä voimme jälkikäteen muokata, lyhentää, poistaa, lisätä, tehdä mieleiseksi, mutta todellinen todellisuus on aina suora lähetys, joka etenee muokkaamattomana ja voimme nauttia siitä sellaisenaan.

Me emme ole uskomuksemme ja niillä luomamme omakuva, itse - olemme se, joka on näistä uskomuksistamme tietoinen ja, joka tätä identiteettiämme puolustaa. Vaikka uskomuksemme muuttuvat tai häviävät kokonaan, niin se jokin, todellinen itseytemme säilyy - se ei häviä mihinkään.

Kun luovumme uskomuksistamme ja elämme todellisuudessa, siinä mitä on, niin silloin luomme aivan uuden elämäyhteisyyden, jota ei määritä uskomuksemme, identiteettimme, luotu omakuva, vaan elävä elämä, jonka tunnistamme itseksemme. Olemme yhtä elämän ja sen elinvoiman kanssa.

Edessämme oleva suuri murros uuteen elämään, ihmisyyteen tarkoittaa, että alamme elää ja toimia todellisuudessa ja todellisuudesta käsin. Ratkomme todellisia elämän haasteita, eikä uskomuksiemme luomia tarinoita, kuvitelmia ja puolusta niitä toisten uskomuksia vastaan.

Vapaus erillisyydestä vapauttaa meidät siihen mitä nyt pitää tehdä

Kapitalismi, sosialismi, kommunismi yms. - niin kauan kuin emme ole vapaita erillisyytemme luomasta oman puolustamisesta, eriarvoisuudesta ja vallan tavoittelusta, niin mikään ismi ei luo tasa-arvoista, elämäyhteisyyttämme kunnioittavaa ja tulevaisuutemme turvaavaa yhteiskuntaa.

Niin kauan kuin olemme kiinni eriarvoisuuden ja erillisyytemme kahleissa, pyrimme turvaamaan omat etumme toisten kustannuksella ja ottamaan itsellemme enemmän kuin sallimme muille. Vapaus erillisyyden harhasta vapauttaa meidät eriarvoisuudesta ja kaikkien edun ajamiseen.

Kun vapaudumme erillisyydestämme ja sen luomasta eriarvoisuudesta, niin uskallamme tehdä sen mitä meidän pitää tehdä ja minkä tiedämme oikeaksi - saamme rohkeuden ja voiman olla elämän puolella, vaikka yhteiskunta, sosiaalinen paine tai läheisemme eivät sitä tuekaan.

Kun oivallamme olevamme samaa elämää kuin muukin elämä, että elämme samasta elämän lähteestä, että kohtalomme on yhteinen ja vain yhdessä voimme selviytyä edessämme olevasta ekokriisistä, olemme vapaita erillisyydestämme ja vapaita elämään ja toimimaan elämän puolesta.

Elämäyhteisyys tarjoaa ratkaisun

Me käsittelemme ilmastonmuutosta, luontokatoa, ympäristötuhoja, saasteongelmia yms. yleensä vain taloudellisena, teknologisena, poliittisena tai yhteiskunnallisena "teknisenä" haasteena, kun oikeasti ne ovat ihmisyytemme haasteita, jotka pitää myös ratkaista ihmisyytemme tasolla.

Olemme luoneet keinotekoisen oman maailmamme, jossa olemme erillistäneet itsemme muusta luonnosta ja voimme siksi monesti pahoin, koemme elämän tyhjyyttä eikä mielemme kestä nykymenossa mukana. Me emme selviydy yksin, vaan tarvitsemme luonnon elinvoimaa voidaksemme hyvin.

Heikentyvä ja kriisiytyvä luonnon tila kertoo meistä ja ihmisyytemme kriisistä. Jos emme pian oivalla uutta elämäkeskeistä ihmisyyttä, niin emme selviä. Itse emme voi itseämme pelastaa ilman luontoa. Luonnon elinvoiman elvyttäminen on ainoa tapa pelastaa itsemme.

Aina kun laji kuolee sukupuuttoon, ekosysteemi tuhoetaan tai metsä avohakataan, niin pala meistä itsestämme ja ihmisyydestämme kuolee siinä samalla - me olemme samaa elämää kuin mitä tuhoamme. Menetämme ihmisyytemme, jos emme ala kunnioittaa luontoa vertaisenaamme ja itsenäamme.

Jos emme löydä aitoa elämäyhteisyyttä itsemme, toistemme ja muun luonnon ja sen elämän kanssa, niin

emme voi hyvin ja pysty ratkaisemaan elämäämme uhkaavia kehityskulkuja ja niistä syntyviä kriisejä. Ne ovat aidon elämäyhteisyyden puutteesta syntyneitä, ei "tekniisiä", ongelmia.

Ilman elämäyhteisyyden kokemusta ja sisäistämistä emme pääse irti erillisyydestämme, sosiaalisesta ja taloudellisesta eriarvoisuudesta ja näistä kumpuavasta hyväksikäytöstä, vallankäytöstä ja väkivallasta - aivan kuten emme pysty lopettamaan luonnon tuhoamistakaan ilman sitä.

Niin kauan kuin emme haasta itseämme ja ihmisyyttämme ja näemme ekologisen uhan olevan vain ulkoinen uhka, joka voidaan "ulkoisin toimin" ratkaista, niin emme siinä onnistu. Vasta kun oivallamme, että se vaatii "sisäisen tilamme" muutosta, pääsemme eteenpäin.

Meidän pitäisi herätä luottamaan elämään ja ottamaan vastuu omasta ja toisten elämästä ja luonnosta vapautumalla erillisyydestämme elämäyhteisyyteen - siihen, että me olemme samaa elämää kuin muukin elämä ja että vain yhdessä luonnon ja toistemme kanssa voimme selviytyä.

Perinteinen ja uuden ajan pelastus

Kun ajat ovat epävarmoja, niin tapahtuu taantumista aiempiin maailmankuviin ja aiemmin läpikäymättömät maailmankuvat tulevat esille. Usein uuden ajan elämäkeskeisyys sekoitetaan traditionaalisen

maailmankuvan ulkoiseen auktoriteettiin, vaikka niiden perusta on aivan eri. Uudessa ajassa se on itsestä vapaa tietoisuus ja elämäyhteisyys kaiken elämän kanssa, kun traditionaalisessa maailmankuvassa ja perinteessä se on itselle pelastusta hakeva etsijä ja ihmisten välinen yhteys.

Traditionaalisessa maailmankuvassa "ykseys" on saman totuuden jakavien ihmisten ykseys, olemme yhtä, kun uudessa ajassa se on kaiken elämän ykseys, elämä on yhtä ja samaa meille kaikille. Suurin elämään vaikuttava tekijä on se "lähde" mikä elämää ohjaa. Traditionaalisessa se on pelko, jumalan pelko, kuoleman pelko, menettämisen pelko jne., kun taas uudessa ajassa lähde on rakkaus elämäyhteyden kokemuksena, elämän elinvoima elämää eteenpäin vievänä voimana, jossa pelkoa ei ole, koska pelkääjä eli erillistynyt itse on vain ajatuksin luoduksi havaittu. Ilman tätä elämäyhteyden kokemusta ja rakkautta elämään, jossa erillisyydellä ei ole enää sijaa, ei uusi aika avaudu.

Traditionaalisessa maailmankuvassa "pelastusta" haetaan jostakin ulkopuolelta, auktoriteetista, joka pelastuksen antaa uskon kautta, jolloin mieli antautuu. Uudessa ajassa kukaan tai mikään ei anna "pelastusta", vaan kun itsekeskeisyys ja erillisyys päättyvät, niin itse, erillisyys antautuu, elämä tulee itsen sijaan, ei erillistävänä vaan yhdentävänä (integraalisuus, integraalinen maailmankuva kuten usein tämä elämäkeskeinen maailmankuva nimitään) todellisuutena ja maailmankuvana.

Mutta kovin harvassa, jos lainkaan, ovat ne, jotka todella ovat käyneet nämä aiemmat ”ankkurit” läpi ja päässeet niistä irti ja oivaltaneet ja löytäneet todellisen elämäyhteisyyden, joka on jakamaton ja erottelematon. Ei voi kuin toivoa, että uusi aika herää ja herättää ihmisiä, sillä muuten tulevaisuutemme on melko lohduton.

Tarvitsemme todellisuutta ja elämäyhteisyyttä

Mitä kauemmaksi otteemme karkaa todellisuudesta, sitä vaikeammaksi tulee elämämme. Emme voi turvata ja varmistaa elämäämme ja sen tulevaisuutta, jos emme ota kiinni todellisuudesta ja elä sen mukaisesti. Todellisuus ja sen mukaan eläminen pitää meidät kiinni elämässä.

Emme ole valmiita kohtaamaan todellisuutta, sitä mitä on tapahtumassa elämällemme ja siksi otteemme karkaa todellisuudesta - tietoisesti ja tiedostamatta. Pelkäämme sitä mitä meidän tulee nyt tehdä, mutta tiedämme, että niin meidän tulee tehdä. On valittava elämä ylitse pelon.

Mitä kauemmin jatkamme todellisuuden kieltämistä, sitä todennäköisemmäksi tulee, että luonto pakottaa meidät katastrofien, pandemioiden ja kriisien kautta sopeutumaan luonnon ekologisiin rajoihin. Sitä vaihtoehtoa ei ole, että emme sopeutuisi - tavan voimme ehkä vielä valita.

Yhteys luonnon elämään ei synny pakottamalla, vaan sille pitää olla avoin ja antaa sen tulla luokse. Aivan samoin

elämä todellisuudessa ei tule pakottamalla, vaan sen pitää antaa tulla luokse ja täyttää pikkuhiljaa sen tyhjyyden, jonka katkennut yhteytemme elämään on luonut.

Kun yhteys luonnon elämään ja elämään todellisuudessa syntyvät, tulemme yhdeksi niiden kanssa, emmekä tarvitse enää ulkoisia tai sisäisiäkään "tavaroita" pitääksemme itseämme elossa - me olemme elossa ja elämä täyttää sen tyhjyyden, jonka erillisyytemme oli meille luonut.

Kun oivallamme elämäyhteytemme ja se tulee todeksi ja elämämme elinvoimaksi, niin alamme elää luonnollisesti ja ekologisesti kestävästi, yksinkertaisemmin ja vaivattomammin, koska se on se miten elämä ilmenee niin luonnossa kuin meissäkin, kun olemme yhtä sen kanssa.

Kun syvempi yhteys elämään ja luontoon syntyvät, niin elämämme suunta muuttuu täysin - ei heti eikä välttämättä nopeasti, mutta varmasti. Pikkuhiljaa opimme pois vanhoista tavoistamme ja löydämme uuden tasapainon ja tyytyväisyyden elämäämme, joka ei tarvitse erityistä syytä.

Kun oivallamme uuden elämäyhteyden ja tietoisien ihmisyyden, kun oivallamme, että vain yhdessä luonnon ja sen elämän kanssa voimme selviytyä, kun oivallamme erityisesti sen, että voimme näin luoda uuden paremman elämän meille kaikille, niin tulevaisuutemme on turvattu.

Hyvän elämän salaisuus

Elämään voi luottaa tai ei, mutta silti se etenee omaan tahtiinsa. On melko lailla näennäistä mitä itse voimme tehdä elämämme hallitsemiseksi tai muuttamiseksi - mutta kun yritämme hallita jatkuvasti muuttuvaa elämää, niin aiheutamme vain jatkuvan "sotatilan" itsemme ja elämän välille.

Kun annamme elämän edetä omaan tahtiinsa ja elämme näin todellisuudessa, niin silloin asiat tapahtuvat luonnollisesti ja elämälle myönteisesti ja ristiriita itsemme ja elämän välillä häviää - silloin me olemme kaikki se mitä on ja tapahtuu eikä silloin ole tarvetta muuttaa tai hallita tätä, koska me olemme jo kaikki se mikä muuttuu tai on muuttumatta.

Kun koemme tai oletamme olevamme erillisiä siitä mitä on ja tapahtuu (tietoisuuden sisältö), niin syntyy tarve hallinnalle. Ns. tarkkaileva tietoisuuden tila on vielä erillisyyttä ja se häviää, kun oivallamme olevamme se mitä on eli tietoisuutemme.

Ja kun erillisyyys päättyy, niin myös aika ja ajatukset pysähtyvät / häviävät, koska ne ovat olemassa vain pyrkimyksessä muuttaa jotakin - kun ei ole tarve muuttaa mitään, niin aika ja ajatukset häviävät ja tilalle tulee hiljaisuus / pysyvä rauhan tila ja tyytyväisyys ilman erisyyttä.

Ja kun näin tämän näkee, niin mitään tarvetta "etsimiselle"

tai ulkoiselle gurulle tai opille ei ole. Ne ovat pyrkimystä muuttaa sitä mitä on, saavuttaa jotakin muuta, saada jotakin jne. ja siksi johtaa vain ristiriitaan itsen ja elämän välille.

Tämä on mm. Buddhan, Zenin, Oshon, Khrisnamurtin yms. sanoma. Mitään ei tarvitse etsiä - pitää vain katsoa omaa itsen todellisuutta todella tarkkaan ja rehellisesti ja nähdä, että näin se on - erillisyyttä ei ole, se on illuusio. Ja kun erillisyys häviää, niin aika ja tarve ajatuksille häviää ja silloin elää siinä mitä on.

Uusi aika tuo tähän sen, että koska maailmankuva muuttuu elämäkeskeiseksi ja holistiseksi, niin silloin elämä tapahtuu elämän, ihmiskunnan ja maapallon hyväksi ja sen eteen tehtävästä työstä - tämä tulee perinteisen lisäksi. Maailmankuva ratkaisee siis sen mitä elämä todellisuudessa tuottaa maailmaan.

Tarvitsemme nyt molemmat.

Kiitos!